virtual-project.eu

Karin Fossum

Nu privi înapoi!

Karin Fossum

NU PRIVI ÎNAPOI!

Traducere din limba norvegiană
ALINA DOMINTE ANTONSEN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FOSSUM, KARIN
Nu privi înapoi! / Karin Fossum
trad.: Alina Dominte Antonsen
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-889-5

I. Dominte Antonsen, Alina (trad.)

821.113.5-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

KARIN FOSSUM
Se deg ikke tilbake!
© J.W. Cappelens Forlag a.s, Oslo 1996

Această traducere a fost publicată cu
sprijinul financiar al fundaţiei NORLA-ficţiune

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
RCR Print
Bucureşti, România

2005

ISBN 973-576-889-5

Pentru Bente Konstance

În ciuda faptului că unele nume au fost modificate, peisajul, locul unde se petrece acțiunea ar putea fi recunoscute de cei care locuiesc acolo. De aceea mă simt nevoită să asigur cititorul că nici unul dintre personajele din această carte nu este real.

Valstad, februarie 1996,

Karin Fossum

Ragnhild deschise uşor uşa şi privi afară. Pe drum era linişte deplină, iar vîntul care se jucase printre case în timpul nopţii se potolise în sfîrşit. Fata se întoarse şi trecu căruciorul păpuşii peste pragul uşii.

– Nici măcar nu am mîncat, se plînse Marthe. O ajută apoi să împingă căruciorul.

– Trebuie să ajung acasă. Mergem la cumpărături, răspunse Ragnhild.

– Pot să vin la tine după aceea?

– Sigur că poţi. După ce ne întoarcem de la magazin.

Mergînd prin pietriş, începu să împingă căruciorul pe măsură ce urca dealul, spre poartă. Era prea greu, aşa că se întoarse, iar acum îl trăgea după ea.

– Pa, Ragnhild.

Uşa *se trînti*. O izbitura dură de lemn şi de metal. Ragnhild se luptă puţin cu poarta, dar nu îndrăzni să facă gălăgie. Cîinele Marthei putea să iasă. O privea atent de sub masa din grădină. După ce se asigură că poarta era bine închisă, porni înspre garaje. Ar fi putut să o ia pe scurtătură în jos printre case, dar îşi dădu seama că ar fi fost prea greu cu căruciorul. Unul dintre vecini tocmai închidea uşa de la garaj. Îi zîmbi şi se încheie la sacou, puţin stîngaci, cu o singură mînă. Un Volvo mare, negru turuia domol.

– Ragnhild, ai ieşit cam devreme, nu? Marthe nu s-a trezit încă?

– Am dormit la ea astă-noapte, îi explică. Pe o saltea, pe jos.

– Aşa deci!

Bărbatul încuie garajul şi se uită la ceas. Era 8.06. Puţin după aceea, maşina ieşi în stradă şi dispăru.

Ragnhild împingea căruciorul cu amîndouă mîinile. Ajunsese pe partea cealaltă a dealului, care era foarte abruptă, şi trebuia să ţină bine de el, să nu o ia la vale. Păpuşa, pe care o chema Elise, ca şi pe ea – numele ei fiind Ragnhild Elise –, alunecase la capătul căruciorului. Nu arăta prea bine, aşa că luă o mînă de pe cărucior, trase păpuşa, o acoperi cu plăpumioara şi-şi continuă drumul. În picioare avea papuci de plastic, unul roşu cu şireturi verzi şi unul verde cu şireturi roşii, pentru că aşa trebuia să fie. Mai purta un costum de jogging roşu, cu leul Simba pe piept, şi o geacă verde de vînt pe deasupra. Avea părul extrem de subţire şi blond, nu prea lung, dar îl purta totuşi prins cu un elastic în vîrful capului. De elastic erau agăţate fructe din plastic colorate, iar în mijloc era moţul de păr, ca un palmier micuţ, neîngrijit. Avea şase ani şi jumătate, dar era fragilă pentru vîrsta ei. Abia cînd deschidea gura să vorbească, se putea ghici că era aproape şcolăriţă.

Nu se întîlnise cu nimeni pe deal, dar, apropiindu-se de intersecţie, auzi o maşină turuind. Se opri, se dădu deoparte şi aşteptă, timp în care o camionetă hodoroagă se balansă la trecerea peste o denivelare de teren. La vederea copilului îmbrăcat în roşu, şoferul încetini şi mai mult. Ragnhild voia să traverseze strada. Pe partea cealaltă era trotuar, iar mama îi spusese să meargă de fiecare dată pe trotuar. Aşteptă să treacă maşina, dar, în schimb, aceasta se opri. Şoferul lăsă geamul în jos.

– Poţi să treci tu întîi, aştept eu, strigă acesta.

Ezită puţin, dar apoi trecu. A trebuit să se întoarcă pentru a putea trage căruciorul pe trotuar. Maşina mai merse puţin, apoi se opri din nou. Geamul de pe cealaltă parte se lăsă în jos. „Are ochii ciudaţi, se gîndea ea. Foarte mari şi perfect rotunzi." Erau depărtaţi

unul de celălalt şi albicioşi precum gheaţa subţire. Avea gura mică şi buzele groase, puţin lăsate, precum o gură de peşte. O privea fix.

– Urci pe dealul Skifer cu căruciorul acela?

Fata dădu din cap afirmativ.

– Locuiesc pe Granittveien.

– Îţi va fi foarte greu. Dar ce duci acolo?

– Pe Elise, răspunse fata, ridicînd păpuşa.

– E frumoasă, spuse el şi zîmbi larg.

Atunci gura lui îi părea mai frumoasă. Băiatul se scărpină pe cap. Părul ciufulit părea că îi creşte în smocuri groase din vîrful capului, ca frunzele unui ananas. Acum arăta şi mai rău.

– Pot să te duc eu cu maşina, îi propuse el. Este loc şi pentru cărucior în spate.

Ragnhild se gîndi puţin şi privi înspre dealul Skifer, un deal înalt şi foarte greu de urcat. Bărbatul trase frîna de mînă şi privi în spate în maşină.

– Mă aşteaptă mama, spuse Ragnhild. Îi trecu prin cap un gînd, dar nu reuşi să-l desluşească.

– Ajungi mai repede acasă dacă te duc cu maşina, insistă el.

Aceasta era soluţia problemei. Ragnhild era o fetiţă practică, aşa că tîrî căruciorul pînă în spatele maşinii, timp în care şoferul coborî. Deschise uşa din spate, ridică cu o mînă căruciorul şi apoi o ajută pe Ragnhild să urce.

– Trebuie să stai în spate ca să ţii căruciorul. Dacă nu, o să se mişte dintr-o parte în alta.

Apoi se duse în faţă, urcă şi trase frîna de mînă.

– Urci dealul ăsta în fiecare zi? o întrebă el privind-o prin oglindă.

– Numai cînd merg la Marthe. Am dormit la ea.

Ridică o trusă de toaletă înflorată de sub plăpumioara păpuşii şi o deschise. Lucrurile erau la locul lor, cămaşa de noapte imprimata cu Nala, peria de dinţi şi cea de păr. Camioneta mai trecu peste o denivelare. Bărbatul se uita mereu în oglindă.

– Ai mai văzut o perie de dinți ca asta până acum? îl întrebă Ragnhild, ridicînd periuța ca s-o vadă și el. Periuța avea picioare.

– Nu! răspunse el încîntat. De unde ți-ai luat-o?

– Tata mi-a cumpărat-o. Tu nu ai așa una?

– Îmi doresc să primesc de Crăciun.

Trecu, în sfîrșit, peste ultima denivelare și schimbă în viteza a doua. Motorul se înecă îngrozitor. Fetița stătea jos în camionetă și se lovea de cărucior. „O dulceață de fetiță, se gîndea el, roșie și frumoasă în acel costum de jogging, precum o căpșună coaptă." Fredona o melodie și se simțea ca un rege în spatele volanului, în mașina aceea mare și cu o fetiță în spate. Era nemaipomenit.

*

Satul se afla la baza unei văi, pe un fiord, la poalele unui munte. Era precum o albie cu apă liniștită. Se știe foarte bine, de altfel, că doar apele curgătoare sînt și cele mai curate. Sătucul era ca un copil adoptat de comună, iar toate străzile care duceau într-acolo erau într-o stare jalnică. Foarte rar se întîmpla ca vreun autobuz să oprească lîngă làptăria dărîmată ca să ia cîțiva pasageri pe care să-i ducă în oraș. La întoarcerea acasă era și mai rău.

Dealul Kollen era un colos întunecat aproape neatins pentru cei care locuiau acolo, dar vizitat cu regularitate de cei veniți de departe. Acest lucru se datora mineralelor neobișnuite și unei flore deloc nesemnificative și chiar foarte rare. În zilele liniștite se putea auzi vuietul de pe vîrful dealului, care părea să fie bîntuit. În realitate erau doar oile care pășteau acolo. Crestele din jur erau albastre și păreau că plutesc pe pătura de ceață franjurată și moale precum lîna. Konrad Sejer urma strada principală urmărind harta cu degetul. Se apropiau de un sens giratoriu. La volan era inspectorul de poliție Karlsen, care privea cu atenție spre dealuri, urmînd instrucțiunile.

– Acum trebuie să o iei la dreapta pe strada Gneisveien, apoi în sus pe dealul Skifer şi la stînga spre strada Feltspatveien. De acolo ajungem pe Granittveien prin dreapta. O stradă cu drum închis, spuse Sejer gînditor.

– Numărul cinci trebuie să fie a treia casă pe stînga.

Era încordat. Vocea îi era mai stinsă decît de obicei.

Karlsen manevră maşina spre zona caselor, peste denivelări. Ca în multe alte locuri, localnicii mai noi se grupaseră undeva departe de comunitatea locală. Cei doi poliţişti nu îşi spuneau multe în afară de instrucţiuni. Se apropiară de casă, încercau să pară duri şi se gîndeau că poate copilul dispărut ajunsese acasă. Probabil că stătea în braţele mamei, surprinsă şi îngrijorată de agitaţia provocată. Era ora unu şi fetiţa lipsea de cinci ore. Două ore ar fi fost rezonabil, dar cinci era cu siguranţă prea mult. Neliniştea creştea asemenea unui nod în piept care nu lăsa sîngele să circule. Aveau amîndoi copii, Karlsen avea o fetiţă de opt ani, iar Sejer avea un nepoţel de patru ani. Tăcerea dintre ei alterna cu imagini care se puteau chiar materializa. Exact acest lucru îl frapă pe Sejer în clipa în care au virat în faţa casei. La numărul 5 era o casă mică, albă, cu pervaz albastru închis. O casă din acelea gata construite, fără personalitate, dar decorată precum o cameră de joacă, cu obloane decorative şi grinzi cu margine dantelată. Grădina era bine întreţinută. De jur împrejurul casei era o terasă cu un gard frumos aranjat. Erau aproape de vîrful dealului şi aveau panorama asupra întregului sat, o aşezare mică, drăguţă, cu ferme şi terenuri. Lîngă căsuţa poştală era o maşină de serviciu care fusese trimisă mai devreme.

Sejer o luă înainte, îşi şterse conştiincios pantofii pe covoraşul de la uşă şi se aplecă la intrarea în casă. Într-o clipă înţeleseră situaţia. Fata încă nu apăruse, iar panica se instalase deja. Mama şedea pe canapea. Era o femeie solidă îmbrăcată cu o rochie în carouri. Alături de ea stătea o femeie ofiţer, ţinînd-o de braţ. Ofiţerul aproape că mirosea spaima din cameră. Femeia îşi folosea restul

forţelor să se abţină din plîns sau să înăbuşe un ţipăt strident de frică, de aceea ofta la cel mai mic efort, cum ar fi să se ridice şi să-i întindă mîna.

– Doamnă Album, spuse el, cineva caută fetiţa, nu-i aşa?

– Nişte vecini. Au luat şi un cîine cu ei.

Femeia se aşează din nou.

– Trebuie să cooperăm.

Bărbatul se aşează în fotoliul din faţa ei şi se apleacă spre ea. N-o scăpa deloc din priviri.

– Vom trimite o patrulă însoţită de cîini. Acum însă trebuie să-mi povestiţi totul despre Ragnhild. Cine e, cum arată şi cu ce e îmbrăcată.

Nu primi nici un răspuns, ci doar un continuu gest afirmativ din cap. Expresia feţei îi era aspră şi nemişcată.

– Aţi sunat în fiecare loc posibil?

– Nu sînt atît de multe locuri, mormăi ea. Am sunat peste tot.

– Aveţi rude prin alte locuri din sat?

– Nu, nici una. Nu sîntem de aici.

– Ragnhild merge la gradiniţă sau în grupa pregătitoare?

– Nu, n-am găsit loc.

– Are fraţi?

– O avem doar pe ea.

Bărbatul încercă să-şi tragă răsuflarea fără să se audă.

– Mai întîi, spuse el, hainele fetei. Fiţi cît mai precisă cu putinţă.

– Costum roşu de jogging, se bîlbîi ea, cu un leu pe piept. Geacă de vînt verde, cu glugă. Un pantof roşu şi unul verde.

Vorbea cu greu, iar vocea părea să n-o mai ţină.

– Iar Ragnhild? Descrieţi-mi-o, vă rog.

– 1 metru şi 10 centimetri. 18 kilograme. Părul perfect blond. Am fost de curînd cu ea la controlul de şase ani.

Femeia se îndreptă spre peretele cu televizorul, unde erau cîteva poze. Majoritatea erau cu Ragnhild, unele cu ea însăşi în costum

popular, iar alta cu un bărbat în uniformă militară de camuflaj, aparent soţul ei. Alese o poză în care fetiţa zîmbea şi i-o întinse. Părul copilului era aproape alb, al mamei era negru ca pana corbului. Tatăl era însă blond. I se zărea puţin păr de sub cască.

– Ce fel de copil e?

– Foarte dezinvoltă, spuse ea printre suspine, vorbeşte cu toată lumea. Această afirmaţie o făcu să tremure.

– Tocmai copiii ca ea reuşesc să se descurce perfect pe această lume, conchise el. Trebuie să luăm poza cu noi.

– Înţeleg.

– Spuneţi-mi, reluă el, aşezîndu-se din nou, unde merg de obicei copiii din sat dacă vor să iasă la plimbare?

– La fiord. Pe plaja Prestegård sau la Horgen. Alţii merg pe vîrful dealului, la iaz sau în pădure.

Bărbatul se uită pe fereastră şi zări brazii întunecaţi.

– A văzut-o cineva pe Ragnhild după ce a plecat?

– Vecinul lui Marthe a întîlnit-o lîngă garaj cînd era în drum spre serviciu. Ştiu asta pentru că am sunat-o pe soţia lui.

– Şi unde locuieşte Marthe?

– La Krystallen. Doar cîteva minute de aici.

– Avea şi căruciorul păpuşii cu ea?

– Da, un Brio roz.

– Şi cum se numeşte vecinul? Cel care a văzut-o lîngă garaj?

– Walther, răspunse ea surprinsă, Walther Isaksen.

– Unde-l putem găsi?

– Lucrează la Compania Dyno. Departamentul de resurse umane.

Sejer se ridică, luă telefonul şi sună la Informaţii. După ce obţinu numărul, îl formă şi aşteptă.

– Aş dori să vorbesc cu un angajat de-al dumneavoastră cît mai repede cu putinţă. Numele lui e Walther Isaksen.

Doamna Album îl privea îngrijorată de pe canapea, Karlsen studia priveliştea prin fereastră, dealurile cenuşii, terenurile şi turla albă a unei biserici în depărtare.

– Konrad Sejer de la poliţie, spuse el scurt. Sun de la numărul 5, Granittveien, şi poate că înţelegeţi şi de ce.

– Încă nu au găsit-o pe Ragnhild?

– Nu, dar înţeleg că aţi văzut-o cînd a ieşit din casă de la Marthe.

– Tocmai încuiam uşa de la garaj.

– V-aţi uitat la ceas?

– Era opt şi şase minute, eram puţin în întîrziere.

– Sînteţi sigur de oră?

– Am ceas electronic.

Sejer tăcea, încercînd să rememoreze drumul pe care au venit.

– Deci aţi lăsat-o la ora opt şi şase minute lîngă garaj şi aţi mers direct la serviciu?

– Da.

– În jos pe Gneisveien şi apoi pe autostradă?

– Exact.

– Îmi imaginez, spuse Sejer, că la acea oră mulţi merg spre oraş şi că trebuie să fi fost puţin trafic din sensul opus, nu-i aşa?

– Da, aşa e. Nu avem drum direct spre sat. Şi nici nu lucrează nimeni.

– V-aţi întîlnit cu vreo maşină pe drum? Cineva care venea înspre sat?

Interlocutorul se gîndea, Sejer aştepta. În cameră era o linişte de mormînt.

– Da, de fapt m-am întîlnit cu cineva, jos la poale, chiar înainte de sensul giratoriu. Era o camionetă, cred, peticită şi urîtă. Mergea foarte încet.

– Cine era la volan?

– Un bărbat, şovăi acesta. Era singur.

*

– Eu sînt Raymond, spuse el zîmbind.

Ragnhild ridică privirea, văzu figura zîmbitoare din oglindă şi dealul Kollen scăldat în lumina răsăritului.

– Vrei să facem o plimbare cu maşina?

– Mă aşteaptă mama. Spuse aceasta pe un ton plin de maturitate.

– Ai fost pe vîrful dealului Kollen vreodată?

– O dată, cu tata. Aveam mîncare cu noi.

– Se poate merge cu maşina pînă acolo, explică el. Prin spatele dealului, însă. Vrei să mergem pînă în vîrf?

– Vreau acasă, spuse ea puţin nesigură.

Bărbatul încetini şi apoi opri maşina.

– Doar o plimbare, o rugă.

Vocea lui era stinsă. Ragnhild îi simţi tristeţea şi nu era obişnuită să înfrunte dorinţele adulţilor. Se ridică, se îndreptă către scaun şi se aplecă spre el.

– Doar o plimbare, repetă ea. Pînă în vîrf şi pe urmă imediat acasă.

A dat înapoi pînă pe Feltspatveien şi a mers mai departe în jos cu maşina.

– Tu cum te numeşti? întrebă el.

– Ragnhild Elise.

Clătină puţin capul dintr-o parte într-alta şi îşi drese glasul.

– Ragnhild Elise. Nu poţi să mergi la cumpărături aşa de devreme dimineaţa. E abia ora opt şi un sfert. Magazinul e închis.

Fata nu răspunse. În schimb o luă pe Elise din cărucior, şi ţinînd-o în braţe, îi aranjă rochiţa. Apoi îi scoase suzeta din gură. Păpuşa trase un ţipăt slab, metalic, ca plînsul unui bebeluş.

– Ce se întîmplă?

Opri brusc şi se uită în oglindă.

– E doar Elise. Plînge cînd îi scot suzeta.

– Mă enervează să o aud! Pune-i-o la loc!

Stătea acum neliniştit la volan, iar maşina se balansa dintr-o parte într-alta.

– Tata ştie să conducă mai bine ca tine, spuse fata.

– A trebuit să învăţ singur, răspunse el morocănos. Nimeni nu vrea să mă înveţe.

– De ce?

Nu mai zise nimic. Îşi întoarse doar capul. Maşina ajunsese acum pe autostradă, mergea cu viteza a doua pe la sensul giratoriu şi apoi trecu intersecţia făcînd un zgomot ruginit.

– Ajungem la Horgen! exclamă fata cu entuziasm.

El nu-i răspunse. După zece minute, viră la stînga, în sus pe pantă. În drum trecură pe lîngă două curţi, cîteva şoproane roşii şi tractoare parcate ici, colo. Nu se întîlniseră cu nimeni. Drumul devenea tot mai îngust şi mai găunos. Braţele lui Ragnhild obosiseră după ce ţinuse atîta de cărucior, aşa că lăsă păpuşa jos şi puse un picior între roţi pe post de frînă.

– Aici locuiesc eu, spuse el imediat şi opri maşina.

– Împreună cu soţia ta?

– Nu, cu tatăl meu. Dar el stă în pat.

– Nu s-a trezit încă?

– Nu, stă în pat tot timpul.

Fata se uită curioasă pe fereastra maşinii şi zări o casă ciudată. Iniţial fusese o cabană pe care cineva o renovase, o dată şi apoi încă o dată. Nici una dintre părţile componente nu avea aceeaşi culoare. Alături era un garaj de tinichea ondulată. În curte iarba crescuse sălbatic. O grapă veche şi ruginită era încetul cu încetul sufocată de urzici şi de păpădii. Însă pe Ragnhild nu o interesa casa pentru că zărise altceva.

– Iepuri! spuse ea încet.

– Da, răspunse el mulţumit. Vrei să-i vezi?

Sări din maşină, deschise în spate şi o ajută să coboare. Avea un mers ciudat, picioarele îi erau neobişnuit de scurte şi de strîmbe. Labele picioarelor erau la fel de mici. Era o distanţă mică

între nasul lui gros şi buza de jos puţin ieşită în afară. Sub nas îi atîrna o picătură mare şi limpede. Ragnhild înţelese că nu era aşa de bătrîn deşi se purta ca un bărbat matur. Dar era şi comic pe deasupra. O figură de copil într-un corp de bărbat. Se îndreptă clătinîndu-se înspre cuşca iepurilor şi o deschise. Ragnhild era fascinată.

– Pot să ţin şi eu unul în braţe?

– Da, poţi să alegi.

– Cel mic, brun, spuse ea, după ce se gîndi puţin.

– Acela e Påsan. E cel mai frumos.

Deschise cuşca şi scoase micuţul furişat. Un wedder durduliu cu urechile pleoştite şi de culoarea cafelei cu lapte, cu mult lapte. Dădea speriat din lăbuţe, dar se linişti după ce ajunse în braţele lui Ragnhild. Pentru o clipă rămase complet mută. Simţi în mîna ei inima care bătea alert şi îi atinse cu grijă urechea. Era ca o bucată de catifea printre degete. Botul era negru, lucios şi umed ca un drajeu din lemn-dulce. Raymond stătea alături şi o privea. Avea o faţă doar pentru el şi nu-i văzuse nimeni.

*

– Poza şi semnalmentele fetei vor fi trimise ziarelor, spuse Sejer. Dacă nu primesc vreun mesaj, o vor tipări la noapte.

Irene Album se lăsă peste masă, văitîndu-se. Ceilalţi se uitau tăcuţi la mîinile ei şi la spatele care tremura. Femeia ofiţer era pregătită cu un şerveţel. Karlsen se foi pe scaun şi se uită la ceas.

– Lui Ragnhild îi este frică de cîini? întrebă Sejer.

– De ce? întrebă ea în printre hohotele de plîns.

– Ni s-a mai întîmplat să căutăm copii cu patrule de cîini, dar aceştia se ascund cînd aud cîinii noştri lupi.

– Nu îi este frică.

Cuvintele aveau ecou în mintea lui. „Nu îi este frică."

– Nu aţi reuşit să luaţi legătura cu soţul dumneavoastră?

– Este în Narvik pentru niște aplicații militare, răspunse ea printre hohotele de plîns. Undeva pe un platou montan.

– Nu au telefoane mobile?

– Nu sînt în zona cu acoperire.

– Cei care o caută acum cine sînt?

– Niște băieți din vecini, care sînt acasă pe timpul zilei. Unul dintre ei are telefonul mobil la el.

– De cît timp au plecat?

Femeia se uită la ceasul de perete.

– De peste două ore.

Vocea nu îi mai tremura, însă părea drogată, aproape letargică, de parcă ar fi fost pe jumătate adormită. Bărbatul se aplecă din nou în față și i se adresă femeii cît de rar și de clar cu putință.

– Ceea ce vă îngrozește cel mai mult și persistă în mintea dumneavoastră mai mult ca sigur că *nu* s-a întîmplat. Înțelegeți ce vreau să spun? De regulă copiii dispar din motive nesemnificative. Și, de fapt, realitatea e că unii copii dispar mereu tocmai pentru că sînt copii. Nu au noțiunea timpului și nici simțul responsabilității. În plus, sînt atît de curioși încît își urmează fiecare impuls care le trece prin cap. Asta înseamnă să fii copil și de aceea se rătăcesc. Dar de cele mai multe ori apar la fel de repede precum au dispărut. Adesea nici măcar nu au o explicație clară de ce au plecat și pe unde au fost. De obicei însă, încheie el, trăgîndu-și sufletul, sînt perfect în regulă.

– Da, spuse ea, privindu-l fix, numai că fata n-a mai dispărut pînă acum!

– Dar fata crește, replică el serios. Pe măsură ce se mărește, îndrăznește mai multe.

„Dumnezeule, gîndi el, uite cum găsesc răspuns la toate." Se ridica și formă din nou un număr. Încetă să se mai uite la ceas și să constate astfel că timpul trecea, fapt de a cărui reconfirmare nu avea nevoie. Era la telefon cu cei de la criminologie și le relata pe scurt situația, după care îi rugă să-i contacteze pe cei de la Norsk

Folkehjelp[1]. Le dădu adresa din Granittveien şi le făcu un scurt portret al fetei prin telefon. Îmbrăcată în roşu, cu părul aproape alb, un cărucior roz de păpuşă. Întrebă şi de eventuale mesaje primite. Nu primise nici unul. Se aşeză din nou.

– Ragnhild a vorbit despre cineva sau a pomenit numele vreunei persoane necunoscute dumneavoastră în ultima vreme?

– Nu.

– Avea bani? Putea să fi alergat pînă la un chioşc?

– Nu avea bani.

– Acesta este un loc mic, continuă el. S-a întîmplat vreodată să iasă şi să se întîlnească cu unul dintre vecini, care să o aducă acasă cu maşina?

– Da, s-a întîmplat. Sînt în jur de o sută de case pe dealul acesta, şi ea îi cunoaşte aproape pe toţi. Le cunoaşte şi maşinile. De cîteva ori au mers pînă la biserică, ea şi cu Marthe, cu cărucioarele după ele, şi au venit acasă cu maşina unuia sau altuia dintre vecini.

– E vreun motiv anume pentru care merg la biserică?

– Un băieţel pe care l-au cunoscut e îngropat acolo. Culeg flori pe care le pun pe mormîntul lui, iar apoi urcă dealul spre casă. Cred că li se pare palpitant.

– Aţi căutat pe la biserică?

– Am sunat să întreb de Ragnhild la ora zece. Cînd Marthe mi-a spus că plecase de la ora opt, am sărit în maşină. Am lăsat uşa descuiată în cazul în care apărea cît eram eu plecată s-o caut. Am mers cu maşina pînă la biserică şi apoi la benzinăria Fina. Am fost şi pe la benzinărie şi prin spatele lăptăriei, apoi am mers pînă la şcoală s-o caut în curte, unde au stative de căţărat şi alte astfel de lucruri. Apoi m-am dus pînă la grădiniţă. Aşa de mult i-ar fi plăcut să meargă la grădiniţă...

Fusese copleşită de un nou acces de plîns. În timp ce hohotea, toţi ceilalţi stăteau liniştiţi şi aşteptau. Ochii i se umflaseră şi îşi

[1] „Ajutorul Poporului Norvegian" (n.tr.)

strîngea disperată rochia între degete. După o clipă, plînsul se calmă, iar apatia reveni ca un scut care ţinea deoparte expresiile urîte ale feţei.

Sună telefonul. Un fluierat aducător de veşti rele. Tresări pe canapea şi vru să ia receptorul, dar mîna lui Sejer se înălţă ca o barieră în aer. Acesta ridică receptorul.

– Alo? Irene e acolo?

Părea să fie un tînăr.

– Cu cine vorbesc?

– Thorbjørn Haugen. O căutăm pe Ragnhild.

– Vorbeşti cu poliţia. Ai ceva să ne relatezi?

– Am fost la toate casele de pe deal. La fiecare casă în parte. Mulţi dintre locatari nu erau acasă atunci, dar ne-am întîlnit cu o doamnă pe strada Feltspatveien. O maşină mare a dat cu spatele şi a întors pe terenul ei, la numărul unu. Era un fel de maşină de transport, după părerea ei. În maşină a văzut o fetiţă cu geacă verde şi părul alb prins cu un elastic în vîrful capului. Ragnhild îşi prindea deseori părul astfel.

– Continuă.

– Maşina s-a întors chiar în mijlocul cîmpului, a luat-o din nou în jos, după care a dispărut.

– Ştii pe la ce oră?

– Opt şi un sfert.

– Poţi să vii pe Granittveien?

– Ajungem imediat, sîntem la sensul giratoriu.

A închis telefonul. Irene Album stătea încă în picioare.

– Ce e? şopti ea. Ce-au spus?

– Cineva a văzut-o, spuse el încet. A urcat într-o maşină.

*

Ţipătul lui Irene Album se făcu auzit, în sfîrşit. Era ca şi cum sunetul îşi căuta drum prin pădurea deasă, provocînd o reacţie în mintea lui Ragnhild.

– Mi-e foame, spuse ea deodată. Trebuie să plec acasă.

Raymond ridică privirea. Păsan adulmeca masa din bucătărie şi lingea făina împrăştiată de ei peste tot. Pierduseră complet noţiunea timpului şi a spaţiului. Hrăniseră toţi iepurii, Raymond îi arătase pozele decupate de el din reviste şi lipite cu grijă într-un album mare. Ragnhild se puse pe un rîs neîntrerupt şi zgomotos la vederea feţei lui ciudate. Atunci îşi dădu seama că se făcuse tîrziu.

– Pot să-ţi ofer o felie cu ceva.

– Vreau acasă. Trebuie să merg în oraş la cumpărături.

– Mergem mai întîi la Kollen şi apoi te conduc acasă.

– Acum! spuse ea hotărît. Vreau acasă acum!

Raymond căuta disperat un motiv de amînare.

– Da, da, ştiu. Dar mai întîi trebuie să cumpăr lapte pentru tata. Jos, de la magazinul Horgen. Nu durează mult. Poţi să aştepţi aici, ca să meargă mai repede.

Se ridică şi o privi. Îi studie faţa luminoasă, cu gura mică, în formă de inimă, care îi amintea de dropsurile Darling cu gust de scorţişoară. Ochii îi erau de un albastru senin, iar sprîncenele surprinzător de negre sub bretonul blond. Oftă adînc, se ridică şi deschise uşa de la bucătărie. Ragnhild avea chef să plece, dar nu ştia drumul, aşa că era nevoită să aştepte. Păşi în camera mică ţinînd iepurele în braţe şi se cuibări în colţul canapelei. Ea şi cu Marthe nu dormiseră prea mult noaptea trecută şi, în timp ce ţinea strîns lîngă gît micul animal cald, i se făcu somn. Nu trecu mult şi adormi.

Trecu un timp pînă cînd el se întoarse în sfîrşit. Se aşeză şi o privi îndelung, uimit de cît de liniştit doarme. Nici măcar o mişcare, nici un oftat, oricît de mic. I se păru că a mai crescut, că s-a făcut mai mare şi mai caldă, precum o franzelă în cuptor. După un timp se nelinişti, nu ştia ce să facă cu mîinile, aşa că le puse în

buzunare, leganîndu-se pe scaun. Se apucă să frămînte cu degetele dosul buzunarelor în timp ce se legăna din ce în ce mai repede. Se uită neliniştit pe fereastră şi în hol, spre camera tatălui. Mîinile lucrau neîncetat. Privi fix la părul ei mătăsos precum blana de iepure. Apoi oftă încet, eliberîndu-şi mîinile. Se ridică şi o împinse uşor.

– Putem să plecăm acum. Dă-mi-l pe Pâsan.

Pentru o clipă, Ragnhild păru complet confuză. Se ridică încet şi îl privi fix pe Raymond. Îl urmă pînă în bucătărie, îşi trase pe ea haina de vînt, ieşi din casă şi urmări cum ghemotocul mic şi maroniu dispare în coteţ. Căruciorul păpuşii era încă în spate, în maşină. Raymond părea supărat şi o împinse din spate pentru a o ajuta să urce în maşină. Se aşeză apoi în faţă şi introduse cheia în contact. Nimic.

– Nu porneşte, spuse el iritat. Nu înţeleg. A mers adineauri. Gunoi de maşină!

– Trebuie să ajung acasă! strigă Ragnhild, ca şi cum asta ar fi ajutat să rezolve problema.

El continua să întoarcă cheia în contact şi să apese pe acceleraţie, auzea că merge, însă doar ca un turuit, fără să pornească.

– Atunci va trebui să mergem pe jos.

– Dar e foarte mult de mers! se plînse ea.

– Nu, de aici nu. Sîntem în spatele dealului Kollen acum, sîntem aproape sus, şi de acolo poţi vedea casa ta. O sa-ţi duc eu căruciorul.

Îşi trase pe el o geacă de pe scaunul din faţă, sări din maşină şi îi deschise uşa. Ragnhild ţinea păpuşa în braţe, el trăgea căruciorul. Se zdruncina puţin din cauza drumului plin de gropi. Departe, în faţă, Ragnhild putea vedea înălţîndu-se dealul Kollen, împrejmuit de pădurea neagră. Pentru o clipă au fost nevoiţi să coboare în şanţ în timp ce o maşină îi depăşea în mare viteză. Praful se ridică precum o ceaţă groasă în urma ei. Raymond ştia bine drumul şi nici

nu mergea prea repede, aşa încît Ragnhild putea ţine pasul fără probleme. Dupa un timp, panta devenea mai abruptă şi se termina cu o curbură, iar cărarea din dreapta, spre Kollen, era netedă şi moale. Urmele lăsate de oi o făceau mai lată, iar mizeria lor părea la fel de deasă ca grindina. Ragnhild se amuza călcînd pe ele, căci erau uscate şi deveneau ca o pudră. Dupa cîteva minute văzură ceva lucind printre copaci.

– Iazul Şarpelui, spuse Raymond.

Se opri lîngă el. Privi îndelung şi zări petalele nuferilor şi o bărcuţă care poposea pe mal, întoarsă invers.

– Nu te duce jos la apă, îi zise Raymond. E periculos. Nu se poate face baie aici. Poţi să te afunzi în nisip şi să dispari. Nisipuri mişcătoare, adăugă el, cu o figură importantă.

Ragnhild rămase îngrozită. Urmărea cu privirea iazul şi acea linie gălbuie de trestie tremurîndă, întreruptă într-un singur loc de ceva, ca o gaură neagră, ce cu greu putea fi numit mal. Se uitau amîndoi fix la acel loc. Raymond scăpă căruciorul, iar Ragnhild duse un deget la gură.

*

Thorbjørn rămase în picioare, jucîndu-se cu telefonul mobil. Avea în jur de şaisprezece ani, părul negru pînă la umeri, puţin ondulat şi strîns cu o eşarfă, şi început de chelie. Colţurile eşarfei ieşeau din nodul de la tîmplă ca două pene roşii şi îl făceau să semene cu un indian palid. Evita contactul vizual cu mama lui Ragnhild, privindu-l în schimb fix pe Sejer şi umezindu-şi neîncetat buzele.

– Ceea ce ai aflat e foarte important, spuse Sejer. Te rog să scrii adresa ei aici. Îţi aminteşti numele?

– Helga Moen, la numărul unu. Casa cenuşie cu o cuşcă de cîine afară.

Aproape că şoptea şi scria cu litere mari în caietul pe care i-l întinsese Sejer.

– Ai fost aproape peste tot, nu? întrebă el.

– Am fost întîi pe dealul Kollen şi apoi am coborît pe lîngă iazul Ormetjern, urmărind toate cărările. Am fost şi pe la bazin, pe la magazinul Horgen, pe lîngă ştrandul Prestegård. Şi pe la biserică. La sfîrşit am trecut şi pe la două ferme: Bjerkerud şi cea de la Centrul de Echitaţie. Pe Ragnhild o preocupau, adică o preocupă, mult animalele.

Scăparea aceasta îl făcu să roşească. Sejer îl bătu uşor pe umăr.

– Aşază-te, Thorbjørn.

Îi făcu semn din cap spre canapea, pe locul liber de lîngă doamna Album. Acum trecuse la o altă fază, se lupta cu ipoteza îngrozitoare în care Ragnhild nu s-ar mai întoarce niciodată acasă şi ea ar fi nevoită să trăiască tot restul vieţii fără fetiţa cu ochii mari, albaştri. Accepta cu greu ideea, ca pe nişte înţepături la care tresărea încet. Corpul îi era încă amorţit, de parcă o bîrnă din oţel îi străpunsese spatele. Femeia ofiţer, care aproape că nu scosese o vorbă pe tot parcursul prezenţei lor acolo, se ridică uşor. Pentru prima oară, îndrăzni să înainteze o propunere:

– Doamnă Album, întrebă ea încet. Îmi permiteţi să fac puţină cafea pentru toată lumea?

Aceasta dadu uşor din cap. Apoi se ridică şi o însoţi la bucătărie. Se auzi un robinet deschis şi nişte căni ciocnindu-se. Sejer dădu insesizabil din cap şi îi făcu semn lui Karlsen să iasă pe hol. Stăteau în picioare şi vorbeau în şoaptă, iar Thorbjørn putea zări doar capul lui Sejer şi vîrful pantofului negru şi lucios al lui Karlsen. În semiîntuneric îşi puteau privi ceasul fără a fi zăriţi, ceea ce au şi făcut. Au dat apoi din cap unul pentru celălalt. Dispariţia lui Ragnhild devenea extrem de serioasă şi trebuia să se pună în aplicare planul mare. Sejer îşi scărpină cotul prin cămaşă.

– Nu suport ideea de a o găsi într-un şanţ.

Deschise uşa să intre puţin aer. Atunci o văzu. Îmbrăcată în roşu, cu o mînuţă albă pe balustradă, la capătul scărilor.

– Ragnhild? întrebă el surprins.

După o fericită jumătate de oră, cînd maşina cobora dealul Skifer, Sejer îşi duse mulţumit mîna prin păr. Karlsen se gîndi că era tuns mai scurt ca niciodată, semăna acum cu o perie de oţel. Una dintre acelea cu care se înlătură vopseaua veche. Îi punea mai bine în evidenţă faţa, făcînd-o mai luminoasă, şi nu închisă şi serioasă ca înainte. Pe la mijlocul dealului au trecut pe lîngă casa cenuşie. Au văzut cuşca cîinelui şi o figură la fereastră. Dacă Helga Moen spera să primească vizita poliţiei va rămîne dezamăgită. Ragnhild stătea liniştită în braţele mamei ei, cu două felii de pîine în mînă.

Momentul în care fetiţa a păşit în casă s-a întipărit în memoria amîndurora. Mama, care auzise vocea slabă a fetiţei, s-a repezit din bucătărie asupra ei ca un fulger, ca un animal de pradă care prinde o căprioară şi nu mai vrea să-i dea drumul. Ragnhild era prinsă ca într-un cleşte. Doar picioarele subţiri şi ciuful de păr blond i se zăreau dintre braţele puternice ale mamei. Şi aşa au rămas. Nu se auzea nici un sunet, nici un suspin din partea vreuneia dintre ele. Thorbjørn butona furios telefonul mobil, iar femeia ofiţer zăngănea ceştile. Karlsen îşi răsucea mecanic mustaţa, răspîndind un zîmbet de fericire în jur. Şi camera se luminase ca şi cum soarele şi-ar fi găsit loc în decor. În sfîrşit, răsună un hohot de rîs:

– Copil neastîmpărat!

– M-am gîndit să-mi iau o săptămînă de vacanţă, spuse Sejer dregîndu-şi vocea. Am la dispoziţie cîteva zile lucrate peste program.

Karlsen se legănă cînd maşina trecu peste un hop.

– Şi de ce îţi trebuie vacanţă? Să sari cu paraşuta în Florida?

– M-am gîndit să aerisesc cabana.

– Lîngă Brevik, nu-i aşa?

– Sandoya.

Maşina virează spre autostradă şi măreşte viteza.

– Trebuie să ajung la Legoland anul ăsta, mormăi Karlsen. Nu mai scap. Fetiţa mă bate la cap.

– O spui de parcă ar fi o pedeapsă, comentă Sejer. E minunat la Legoland. Cînd vei pleca de acolo, vei fi cu siguranţă încărcat cu piese de lego şi molipsit de bacilul Lego. În orice caz, du-te. N-o să-ţi pară rău.

– Deci tu ai fost acolo?

– Da, cu Matteus. Ştii că au construit statuia lui Sitting Bull numai din piese de lego? 1 400 000 de piese diferite, în culori. E incredibil.

Sejer tăcu, zări biserica din stînga, o bisericuţă albă din lemn, situată la mică distanţă de drum, între petice verzi şi aurii de ogor, şi înconjurată de copaci stufoşi. „O biserică drăguţă", se gîndi el. Într-un astfel de loc s-ar fi cuvenit să-şi îngroape soţia. Şi asta chiar dacă era mai mult de mers. Dar acum era, desigur, prea tîrziu. Murise cu mai bine de opt ani în urmă şi avea mormîntul în centrul oraşului, chiar lîngă strada principală, cu trafic intens, cu poluare sonoră şi cu gaze de eşapament.

– Crezi că fata era în regulă?

– Aşa părea. I-am spus mamei să mă sune dacă apare ceva. În timp o să-şi recapete cheful de vorbă. Şase ore, spuse el gînditor, e destul de mult. Trebuie să fi fost fermecător tipul acela singuratic.

– Avea, se pare, şi un carnet de şofer la el. Nu prea pare să fie în toate minţile.

– Dar nici nu ştim de fapt dacă are carnet.

– Nu, la naiba, ai dreptate, adăugă Karlsen. Frînă brusc şi virează spre benzinăria din aşa-zisul centru – cu poştă, bancă, coafor şi benzinăria Fina. Pe fereastra magazinului Kiwi era lipit un afiş cu LICHIDARE DE STOC LA MEDICAMENTE, iar coaforul avea expus un solariu nou.

– Trebuie să-mi cumpăr un *kvikklunch*[1]. Intri şi tu?

Intrară în magazin, iar Sejer cumpăra un ziar şi ciocolată. Aruncă o privire pe fereastră înspre fiord.

– Scuzaţi-mă, spuse fata de la casă. Nu s-a întîmplat nimic cu Ragnhild, nu-i aşa?

Se uita îndelung şi cu teamă la uniforma lui Karlsen.

– O cunoşti? Sejer puse banii pe tejghea.

– Nu, n-o cunosc, dar ştiu cine este. Mama ei a trecut pe aici azi-dimineaţă, o căuta.

– Ragnhild e bine. E din nou acasă.

Fata zîmbi uşurată şi îi puse restul de bani în mînă.

– Eşti de aici? întrebă Sejer. Îi cunoşti aproape pe toţi de pe aici?

– Da, aproape. Nu sîntem atît de mulţi.

– Dacă te întreb despre un bărbat, unul mai deosebit, care conduce o camionetă veche, urîtă şi peticită, îţi spune ceva?

– Pare să fie Raymond, spuse ea dînd din cap. Raymond Låke.

– Ce ştii despre el?

– Lucrează la Centrul de plasare a forţei de muncă. Locuieşte împreună cu tatăl lui într-o cabană, în spatele dealului Kollen. Raymond are sindromul Down. Are cam treizeci de ani şi e foarte cumsecade. Tatăl lui gestiona înainte benzinăria aceasta. Asta era înainte să se pensioneze.

– Are carnet?

– Nu, dar totuşi conduce. Este maşina tatălui, care e căzut la pat şi nu prea are control asupra lui Raymond. Funcţionarul ştie situaţia şi îl mai ia la el din cînd în cînd, dar asta nu ajută prea mult. E foarte ciudat, conduce doar cu viteza a doua. A luat-o pe Ragnhild cu el?

– Da.

---

[1] Cuvînt provenind din limba engleză – *quick lunch* – care constituie de fapt o napolitană învelită în ciocolată. (n.tr.)

– Atunci nici nu se putea să fie mai în siguranţă, zîmbi ea. Raymond s-ar opri pe stradă ca să nu lovească nici măcar o buburuză.

Bărbaţii zîmbiră mai degajat şi ieşiră. Karlsen muşcă din ciocolată şi privi în jurul lui.

– Drăguţ loc, spuse el mestecînd.

Sejer, care îşi cumpărase un baton tradiţional de marţipan, îi urmări privirea. Fiordul acela era adînc de peste trei sute de metri. Nu avea niciodată mai mult de 17 grade.

– Tu cunoşti pe cineva pe aici?

– Eu nu, dar fiică-mea, Ingrid, cunoaşte. A mers în diverse expediţii folclorice, aşa cum se organizează toamna. Îi plac evenimentele de tipul: „Să ne cunoaştem satul".

Rulă staniolul de la ciocolată pînă ajunse o fîşie subţire şi-l puse în buzunarul cămăşii.

– Crezi că mongoloizii pot fi şoferi buni?

– N-am idee, spuse Karlsen. Doar nu au nimic deosebit, în afară de acel cromozom în plus. Dacă am înţeles eu bine, cea mai mare problemă la ei e că au nevoie de mai mult timp să înveţe decît alţi oameni. În plus, au probleme cu inima. Nu sînt longevivi şi mai au probleme şi cu mîinile.

– Ce fel de probleme?

– Le lipseşte o linie în palmă sau cam aşa ceva.

Sejer se uită întrebător la el.

– În orice caz, Ragnhild s-a lăsat cucerită.

– Cred că a fost mult mai uşor cu iepurii.

Karlsen găsi o batistă în buzunarul interior şi îşi şterse ciocolata de la colţurile gurii.

– Şi eu am copilărit alături de unul la fel. Îl numeam Gunnar Nebunul. Cînd mă gîndesc la el acum, îmi dau seama că noi îl consideram dintr-o altă lume. E mort, n-a trăit decît treizeci şi cinci de ani.

S-au urcat în mașină și au mers mai departe. Sejer își pregătise o mică prelegere pe care să i-o servească șefului de secție cînd ajungeau din nou la birou. Cîteva zile de vacanță pentru a merge la cabană deveniseră acum extrem de importante. Perspectiva era grozavă, și sosirea fetei acasă l-a binedispus. Se uita prelung la pajiști și ogoare, dîndu-și seama deodată că mergeau foarte încet, cînd zăriră tractorul din fața lor. Un John Deere verde, cu jante gălbui, mergea agale. Nu puteau în nici un caz să-l depășească și, de fiecare dată cînd găseau loc, li se părea insuficient. Țăranul, care purta șapcă și căști de protecție peste urechi, stătea nemișcat ca o buturugă, de parcă ar fi fost lipit de scaunul tractorului. Karlsen încetini și oftă.

– Transportă verzișoare de Bruxelles. Nu poți să întinzi mîna și să tragi o cutie? Le-am putea găti în bucătăria cantinei.

– Acum mergem aproape la fel de repede ca Raymond, mormăi Sejer. Să trăiești viața la viteza a doua. Ar fi într-adevăr ceva, nu crezi?

Își lipi capul de spătarul scaunului și închise ochii.

*

După liniștea de la țară, orașul părea haotic în mizeria și forfota oamenilor, și a mașinilor. Traficul cel mai intens era tot în centru. Administrația orașului se lupta constant cu noi grupuri care protestau, cu argumente mai mult sau mai puțin solide, la adresa construirii unui tunel ce fusese proiectat. Protestatarii argumentau că turnurile de ventilație ar fi fost de o urîțenie vizibilă în peisajul din preajma rîului, plus gălăgia și poluarea din timpul construcției și, nu în ultimul rînd, prețul.

Sejer privea în stradă din biroul șefului. Tocmai își expusese problema și acum aștepta răspunsul. De fapt, era doar o formalitate. Holthemann nu putea să spună nu, cel puțin în cazul lui Konrad Sejer. Dar avea și el principiile sale.

– Ai verificat listele de gărzi? Ai vorbit şi cu ceilalţi?

Sejer dădu din cap afirmativ.

– Soot va face două gărzi împreună cu Siven. Sper că tipa îl va trage de urechi dacă e nevoie.

– Atunci nu văd nici un motiv să...

Sună telefonul. Două ţîrîituri scurte de parcă ar fi fost o pasăre flămîndă. Sejer nu era credincios, dar făcu totuşi o rugăciune, probabil providenţei, ca nu cumva să i se sufle vacanţa chiar de sub nas.

– Dacă îl am pe Konrad la mine în birou?

Holthemann dădu din cap afirmativ.

– Da, desigur, e aici. Vi-l dau la telefon.

Trase firul de telefon şi îi întinse receptorul. Sejer îl luă, gîndindu-se că poate era Ingrid care voia să-i spună ceva, dar nu trebuia să-şi facă griji dinainte. Era doamna Album.

– Totul e în regulă cu Ragnhild? întreba el repede.

– Da, ea e bine. Foarte bine. Mi-a povestit însă ceva ciudat după ce am rămas doar noi două. N-am îndrăznit decît să sun. Mi se pare foarte ciudat şi ea nu are obiceiul să născocească, în orice caz nu astfel de lucruri. Pentru siguranţă, m-am gîndit să sun la dumneavoastră. Măcar să spun cuiva.

– Despre ce e vorba?

– Bărbatul acela cu care a fost a însoţit-o acasă. Îl cheamă Raymond. Numele i-a venit în minte abia mai tîrziu. Au urcat prin spatele dealului Kollen, pe lîngă Iazul Şarpelui, iar acolo s-au oprit puţin.

– Şi?

– Ragnhild spune că e o fată acolo.

El clipi surprins.

– Poftim?

– Da, e o fată la Iazul Şarpelui, care stă nemişcată şi fără haine.

Vocea devenise deodată foarte afectată.

– Dumneavoastră o credeţi?

– Da, firește, credeți că un copil ar născoci așa ceva? Dar nu îndrăznesc să mă duc singură acolo și nici nu vreau să iau fetița cu mine.

– Bine, vă asigur că o să verific. Să nu povestiți nimănui despre asta. O să vă contactăm noi.

Închise telefonul și odată cu aceasta încuie și ușa cabanei, de care nu se atinsese decît în minte.

Mirosul de ocean și de păstrăv proaspăt prins se risipi brusc. Îi zîmbi forțat lui Holthemann.

– Știi, am ceva de rezolvat mai întîi.

Karlsen era plecat pe teren în singura mașină de serviciu pe care o aveau la dispoziție în acea zi și care trebuia să supravegheze tot centrul orașului. De aceea îl luă pe Skarre cu el, un ofițer tînăr, cu părul creț, de două ori mai tînăr decît el. Skarre era un tip mic și voios, blînd și optimist, și cu unele rămășițe de dialect sudic. Au parcat din nou lîngă cutia poștală pe Granittveien și au vorbit un timp cu Irene Album. Ragnhild se ținea scai de rochia ei. Cîteva din mustrările primite își găsiseră, fără îndoială, loc în căpșorul mic cu păr alb. Mama le-a explicat și le-a indicat o cărare care ducea de la marginea pădurii, vizavi de casă, în sus, spre stînga, pe lîngă dealul Kollen. Acestor doi tipi ageri le-ar fi luat, credea ea, douăzeci de minute pînă sus.

Brazii erau marcați cu săgeți albastre. Se uitau sceptici la mizeria lăsată de oi pînă și prin tufele pitice, dar perseverau să urce. Drumul devenea din ce în ce mai abrupt. Skarre gîfîia puțin, iar Sejer mergea ușor și fără să se plîngă. Se oprise o dată, se întoarse și privi lung în jos, înspre case. Acum se zăreau doar acoperișurile roz-maronii și negre în depărtare. Apoi au continuat fără să vorbească, pe de o parte pentru că respirația îi ajuta să-și ridice picioarele, pe de alta pentru că le era teamă de ce-ar putea descoperi. Pădurea era atît de deasă încît aproape că mergeau în semiîntuneric. Sejer își opri automat privirea pe cărare, nu pentru că îi era teamă

să nu se împiedice, ci pentru a inspecta. Dacă se întîmplase într-adevăr ceva acolo sus, trebuia să vadă toate detaliile. Mergeau de exact şaptesprezece minute cînd pădurea se rări şi se ivi lumina zilei. Acum puteau să vadă apa. Un iaz alb ca oglinda, nu mai mare decît un baraj. Era amplasat între brazi, ca o cameră secretă. O clipă inspectară terenul. Urmăriră cu privirea linia galbenă a trestiei pînă cînd văzură în depărtare ceva ce semăna cu o plajă. Au continuat să meargă într-acolo la o distanţă considerabilă de apă, fîşia de trestie era destul de lată, iar ei aveau doar pantofi în picioare. Nu prea se putea numi plajă. Era mai degrabă o groapă cu patru-cinci pietre uriaşe, îndeajuns cît să ţină trestia departe şi poate singurul loc unde se putea ajunge pînă jos la apă. În nămolul şi mizeria de acolo zăcea o femeie. Era întinsă pe o parte cu spatele către ei. Doar o geacă de vînt închisă la culoare îi acoperea trunchiul, iar restul corpului era gol. Haine albe şi albastre erau puse grămadă lîngă ea. Sejer se opri brusc şi întinse automat mîna după telefonul mobil prins de curea. Apoi se răzgîndi. Ieşi de pe cărare şi se apropie cu grijă, auzind cum clipocea apa în pantofi.

– Stai pe loc, spuse el încet.

Skarre ascultă. Sejer era acum aproape la nivelul apei şi păşi pe o piatră puţin mai departe ca să poată vedea femeia din faţă. Nu voia să atingă nimic, cel puţin deocamdată. Ochii femeii erau puţin înfundaţi în orbite. Erau pe jumătate deschişi şi fixaţi asupra unui punct anume din iaz. Pleoapele erau slăbite şi încreţite. Pupilele erau mari, dar nu mai păstrau rotunjimea obişnuită. Gura era deschisă, iar deasupra ei şi puţin peste nas se vedea o spumă de culoare alb-gălbuie, de parcă ar fi vomat. Bărbatul se aplecă şi suflă, fără ca spuma să se mişte. Faţa ei era doar la cîţiva centimetri de apă. Puse două degete pe aortă ca să îi simtă pulsul. Pielea îşi pierduse complet elasticitatea, dar nu era atît de rece precum se aşteptase.

– E moartă, spuse el.

Pe lobul urechilor şi pe o parte a gîtului descoperi nişte pete roşii-violete. Pe picioare avea pielea ca de găină, dar nici o altă urmă. Se întoarse pe acelaşi drum. Skarre stătea nedumerit şi aştepta cu mîinile în buzunare. Îi era teamă să nu comită vreo greşeală.

– Complet goală pe sub geacă. Fără vătămări corporale vizibile. Optsprezece-douăzeci de ani, probabil.

Apoi sună, ceru să vină ambulanţa, medicii legişti, fotograf şi tehnicieni. Le explică drumul, cel care urca prin spatele dealului Kollen şi era accesibil cu maşina. Îi rugă să se oprească puţin mai departe pentru a nu distruge eventuale urme lăsate de alte maşini. Se uită în jur după un loc unde să stea şi alese piatra cea mai joasă. Skarre se lăsă şi el în jos, alături. Se uitau amîndoi fix la picioarele ei albe şi la părul blond drept, de lungime medie. Stătea întinsă pe o parte, aproape în poziţie embrionară. Avea braţele împreunate la piept şi genunchii strînşi. Geaca de vînt era întinsă peste trunchi şi îi ajungea pînă la jumătatea coapselor. Era curată şi uscată. Restul de haine zăceau adunate într-o grămadă în spatele ei, toate ude şi murdare. O pereche de blugi şi o curea, o cămaşă în carouri albastru cu alb, sutien şi un pulover albastru închis. Pantofi sport Reebok.

– Ce e chestia aceea pe gură? mormăi Skarre.

– Spumă.

– Ce? Spumă? Dar de unde provine?

– Cred că vom afla pînă la urmă.

Sejer dădu din cap.

– Parcă s-ar fi lungit ca să doarmă. Cu spatele la lume.

– Eu nu cred că s-ar fi dezbrăcat ca să se sinucidă.

Sejer nu răspunse nimic. Se uitară din nou la ea, la corpul alb în contrast cu apa neagră, înconjurată de brazi întunecaţi. Scena, lipsită de urme de violenţă, părea mai curînd paşnică. S-au pus apoi pe aşteptat.

Şase bărbaţi ieşeau din pădure călcînd apăsat. Vocile lor se stinseseră brusc şi tuşiră uşor la vederea celor doi ce stăteau la marginea apei. O secundă mai tîrziu observară femeia moartă. Sejer se ridică şi le făcu semn cu mîna.

– Mergeţi pe margine! ţipă el.

Aceştia făcură întocmai. Îl cunoşteau cu toţii pe tipul grizonat. Unul dintre ei măsură terenul cu un ochi vigilent, făcu cîţiva paşi pe locul relativ solid şi mormăi ceva despre precipitaţii insuficiente. Fotograful era primul. Nu zăbovi mult lîngă trupul mort, în schimb se uită la cer parcă pentru a verifica lumina.

– Să faci poze din ambele părţi, i se adresă Sejer, şi să prinzi şi vegetaţia. Mă tem că va trebui să intri în apă după aceea. Vreau poze din faţă fără să o mişcăm. Cînd ai consumat jumătate din film, îi dăm geaca jos de pe ea.

– Asemenea iazuri sînt de obicei adînci, răspunse sceptic fotograful.

– Păi ştii să înoţi, nu?

Urmă o pauză.

– Uite o barcă. O putem folosi pe aceea.

– O barcă cu fundul plat? Pare putredă.

– Asta rămîne să descoperi, răspunse Sejer scurt.

În timp ce fotografia, ceilalţi aşteptau liniştiţi, iar un tehnician aflat puţin mai în spate inspecta terenul care părea să fie fără gunoaie. Era un loc idilic, iar în astfel de locuri, de obicei, e plin de capace de bere, de prezervative folosite, de chiştocuri de ţigară şi de ambalaje aruncate.

N-au găsit nimic.

– Incredibil, spuse el. Nici măcar un chibrit.

– Probabil că a curăţat după el, răspunse Sejer.

– Acum arată a sinucidere, nu crezi?

– E complet goală, replică acesta.

– Da, dar a fost sigur plănuit de ea. Hainele acelea n-au fost smulse cu forţa, asta e sigur.

– Sînt murdare.

– Poate că e chiar motivul pentru care şi le-a dat jos de pe ea, zîmbi el.

– Pe deasupra, a mai şi vomat. Sigur a mîncat ceva ce nu i-a făcut bine.

Sejer se abţinu să dea un răspuns şi se uita la fată. Înţelese totuşi raţionamentul tehnicianului. Părea într-adevăr că s-ar fi întins acolo, iar hainele erau ordonate alături, nu aruncate la întîmplare. Erau pline de nămol, dar păreau întregi. Doar geaca de vînt cu care era îmbrăcată rămăsese uscată şi curată. Se uită îndelung la mîlul şi mizeria din jur şi zări ceva ce i se părea a fi urme de pantofi.

– Priveşte aici, îi spuse el tehnicianului.

Bărbatul în salopetă se ghemui şi începu să măsoare amprentele de mai multe ori.

– E imposibil. E plin de apă.

– Nu te poţi folosi de nici una dintre ele?

– Se pare că nu.

Se uitau amîndoi intens la urmele pline de apă.

– Fă totuşi poze. Mie mi se par mici. Poate e o persoană cu picioare mici.

– Aproximativ 27 de centimetri. Nici nu poate fi vorba de un picior foarte mare. Poate e chiar piciorul ei. Fotograful făcu cîteva poze ale urmelor. După aceea se întinse în barca veche. Nu găsiseră vîsle aşa că trebuia să se ajute de mîini ca să poată ajunge într-o poziţie bună. De fiecare dată cînd se mişca, barca se balansa ameninţător.

– Barca e spartă! strigă el îngrijorat.

– Calmează-te, sîntem o întreagă echipă de intervenţie aici! îi răspunse Sejer.

Cînd în sfîrşit a terminat de fotografiat, avea mai mult de cincizeci de poze. Sejer se îndreptă spre apă, îşi scoase şosetele şi pantofii şi le puse pe o piatră, îşi suflecă pantalonii şi porni prin

apă. Era la un metru de capul fetei. În jurul gîtului avea un lănțișor. Îl ridică cu grijă cu un creion din buzunarul interior.

– Un medalion, spuse el încet. Probabil din argint. E scris ceva pe el. Un H și un M. Pregătiți o pungă.

Se aplecă și dădu drumul lănțișorului, după care îndepărtă geaca.

– E roșie pe ceafă, continuă el. Pielea e neobișnuit de albă peste tot, dar e foarte roșie pe ceafă. O pată urîtă, mare cît o mînă.

Medicul legist, care se numea Snorrason, avea cizme de cauciuc. Intră în apă și începu să cerceteze pe rînd globul ocular, dinții și unghiile. Remarcă pielea albă fără defecte, petele ușoare roșii, mai multe la număr și întinse parcă întîmplător pe gît și pe piept. Nu îi scăpă nici cel mai mic detaliu: picioarele lungi, lipsa aluniței, care era o raritate, și nu găsi altceva decît niște pete mici pe umărul drept. Atinse cu grijă spuma de deasupra gurii cu o spatulă.

Părea să aibă o consistență solidă și densă, asemănătoare cu brînza.

– Ce e aia?

Sejer dădu din cap privindu-i gura.

– La prima vedere, aș spune că e lichid pulmonar care conține proteine.

– Și ce înseamnă asta?

– Înec. Dar poate să însemne și altceva.

Înlătură puțin din spumă și la scurt timp altă spumă țîșni în afară.

– Plămînii s-au umflat, explică acesta.

Sejer strîngea din buze în timp ce urmărea fenomenul.

Fotograful făcu și alte poze cu ea, de data aceasta fără geacă.

– E timpul să luăm sigiliul, spuse Snorrason, apoi o întoarseră pe burtă.

O rigiditate a corpului începea să se simtă, în special la ceafă. Era o femeie bine făcută şi în formă: umerii mai laţi, musculatura braţelor, a coapselor şi a gambelor, solidă. Poate că făcea sport.

– Vezi vreun semn de violenţă?

Bărbatul începu să-i analizeze spinarea şi partea din spate a picioarelor. În afara urmelor roşii de pe ceafă, nu. Poate că a prins-o cineva cu putere de gît şi a împins-o cu faţa în apă. Probabil pe cînd era încă îmbrăcată. După asta a fost trasă afară din apă, dezbrăcată cu grijă, aşezată cumsecade şi acoperită cu geaca.

– Vreun semn de abuz sexual?

– Nu ştiu încă.

Începu să îi ia temperatura, nestingherit de prezenţa celorlalţi, apoi clipi la aflarea rezultatului.

– 30 de grade. Luînd în calcul puţinele urme de pe corp şi doar o uşoară rigiditate a cefei, presupun că decesul a avut loc cu aproximativ 10-12 ore în urmă.

– Nu, spuse Sejer, nu şi dacă acesta este locul unde a murit.

– Vrei să preiei tu şi munca mea?

Acesta dădu din cap.

Dimineaţă a avut loc o acţiune de căutare pe aici. O echipă însoţită de cîine a căutat prin acest iaz după o fetiţă declarată dispărută. Cred că au fost pe aici în jurul orelor 12-14. Atunci nu era nici un cadavru prin locurile acestea. Ar fi remarcat-o. De altfel, fetiţa a apărut acasă nevătămată, adăugă el.

Se uită apoi atent la mîlul şi la mizeria dimprejur. Un punct mic, lucios, îi atrase atenţia. Se aplecă şi ridică cu grijă ceva, între două degete.

– Ce e asta?

Snorrason examină atent punctul din mîna lui Sejer.

– O pilulă sau o tabletă.

– Poate găseşti şi restul în stomacul ei.

– Posibil. Dar nu văd cutia de pastile pe nicăieri.

– Poate că erau rătăcite prin buzunar.

– În acest caz, ar trebui să găsim vreo pilulă fărîmiţată în pantalonii ei. Pune-o în pungă.

– Poţi identifica pastila pe loc?

– Poate fi orice. În general însă pastilele cele mai mici sînt şi cele mai puternice. Laboratorul va afla.

Sejer le făcu semn din cap celor cu targa şi rămase uitîndu-se la ei cu braţele încrucişate. Pentru prima oară după un timp mai îndelungat ridică privirea spre înalt. Cerul era şters, iar brazii ascuţiţi luau aspectul unor suliţe. Vor afla cu siguranţă adevărul. Îşi promise că aşa se va întîmpla. Vor afla tot ce s-a întîmplat.

Jacob Skarre, născut şi crescut la Søgne, în blîndul ţinut al Sudului, tocmai împlinise 25 de ani. I-a fost dat de multe ori să vadă femei goale, dar atîta goliciune ca a femeii de la iaz nu mai văzuse. A realizat subit, în timp ce era în maşină alături de Sejer, că acest nud neînsufleţit l-a marcat mai mult ca oricare altul. Poate pentru că zăcea ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă propria goliciune, cu spatele la cărare, cu capul plecat şi cu genunchii strînşi. Dar au găsit-o oricum şi i-au văzut goliciunea. Au întors-o pe toate părţile, i-au ridicat buzele ca să îi verifice dinţii şi i-au întors pleoapele. I-au luat temperatura în timp ce stătea întinsă pe burtă cu picioarele desfăcute ca şi cum ar fi fost o iapă la licitaţie.

– A fost o fată destul de frumoasă, nu crezi? spuse el, zguduit.

Sejer nu îi răspunsese. Dar era bucuros de comentariu. Găsise şi alte fete şi auzise şi alte comentarii. Au mers aşa o bucată de drum, în linişte, privind înainte pe drum, dar mereu cu imaginea trupului gol în faţa ochilor. Urma de pe coloana vertebrală, tălpile cu pielea puţin roşie, picioarele cu fire de păr blonde erau imagini care pluteau deasupra asfaltului ca o fata morgana. Sejer avea un sentiment ciudat. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse pînă atunci.

– Lucrezi în tura de noapte?

Skarre își drese glasul.

– Doar pînă la miezul nopții. Fac cîteva ore pentru Ringstad. Am auzit că te-ai gîndit să-ți iei o săptămînă de vacanță sau nu mai e posibil?

– Așa se pare.

În realitate, chiar uitase de asta.

Lista cu persoane dispărute era pe masă în fața lui.

Conținea doar patru nume, dintre care două erau ale unor bărbați, iar celelalte două ale unor femei, ambele născute înainte de 1960 și care nu puteau fi femeia găsită la Iazul Șarpelui. Una dintre ele dispăruse de la Spitalul Central, secția psihiatrie, iar cealaltă, de la o casă de bătrîni din comuna vecină. „Înălțime 1,55 m, greutate 45 de kilograme, părul alb ca neaua."

Era ora șase după-amiază și putea să dureze ore pînă cînd vreun suflet îngrijorat ar fi făcut pasul de a o declara dispărută. Trebuia să aștepte atît pozele cît și rezultatul autopsiei, astfel încît nu putea face mare lucru. Cel puțin nu înainte de a afla identitatea femeii. Și-a luat geaca de piele de pe spătarul scaunului și a luat liftul pînă jos la parter. S-a înclinat galant în fața doamnei Brenningen de la recepție, amintindu-și în același moment că era, de fapt, văduvă și ducea probabil același gen de viață ca a lui. Era frumoasă și blondă precum Elise, doar puțin mai plinuță. Și-a găsit mașina în parcare, un Peugeot 604 vechi, albastru-sidefat. Avea în minte chipul fetei moarte, sănătos și rotund, fără machiaj. Hainele ei erau frumoase și de bună calitate. Părul blond și drept era bine întreținut, iar pantofii erau din cei mai scumpi. La mînă avea un ceas sport foarte scump, marca Seiko. Era o femeie dintr-o familie respectabilă, dintr-o casă ordonată și bine structurată. Întîlnise și alte femei la care stilul diferit de viață își spunea cuvîntul. Cu toate acestea, a rămas surprins și cu alte ocazii. Nu știa deocamdată dacă, de exemplu, consumase alcool, droguri sau dacă fusese victima vreunui viciu. Totul era posibil și aparențele

sînt întotdeauna înşelătoare. Conducea încet prin oraş, pe lîngă piaţă şi staţia de benzină. Skarre îi promisese că îl va suna de îndată ce fata era dată dispărută. Pe medalion erau iniţialele H.M. şi se gîndea că poate veneau de la Helene sau Hilde. Se gîndea că nu va dura mult pînă cineva avea să sune. Părea să fi fost o fată sociabilă şi cu ordine în propria-i viaţă.

În clipa în care încerca să descuie uşa auzi o lovitură dură. Era cîinele care sărea din locul nepermis de pe fotoliu. Sejer locuia în singurul bloc cu 13 etaje din oraş, o apariţie ridicolă în peisaj. Printre celelalte clădiri era ca un monument viking din piatră uriaş, care străpungea înălţimile cerului. Motivul pentru care se mutase acolo împreună cu soţia sa, Elise, cu douăzeci de ani în urmă, era planul splendid al apartamentului şi panorama nemaipomenită pe care o oferea. Putea vedea întregul oraş şi, analizînd alternativele, orice altceva îi părea un spaţiu prea închis. Aflîndu-te înăuntru, uitai ce fel de clădire este, iar interiorul apartamentului era plăcut şi familiar, îmbrăcat în lambriuri. Mobila veche din lemn de stejar finisat îi rămăsese de la părinţi. Pereţii erau acoperiţi aproape în întregime de cărţi şi puţinul loc rămas liber era umplut de cîteva poze. Una era cu Elise, cele mai multe cu nepoţelul şi cu fiica lui, Ingrid, o grafică de Kathe Kollwitz, decupată dintr-un catalog de artă şi pusă într-o ramă lăcuită cu negru: *Moartea cu o fetiţă în braţe,* una cu el însuşi în cădere liberă deasupra aeroportului şi una cu părinţii, pozînd oficial în haine de sărbătoare. De fiecare dată cînd se uita la poza tatălui, bătrîneţea i se părea neplăcut de aproape. Obrajii se vor subţia, dar urechile şi sprîncenele vor continua să crească, dîndu-i acelaşi aspect stufos. Regulile din această comunitate, unde familiile conviețuiau stivuite una peste alta ca în Monolitul din Parcul Vigeland[1], erau foarte stricte. Era interzisă scuturarea covoarelor pe balcon, aşa

[1] Parcul Vigeland din Oslo, care mai este numit şi Parcul Frogner, poartă numele celebrului sculptor norvegian Gustav Vigeland, creatorul sculpturilor din granit expuse în parc. Monolitul este sculptura centrală a parcului. (n.tr.)

încît le ducea la curățătorie în fiecare primăvară. De fapt, chiar sosise momentul. Cîinele, pe nume Kollberg, lăsa mult păr. Acest lucru a fost dezbătut chiar și la ședința de bloc, dar s-a trecut ușor peste moment. Știindu-l inspector de poliție, era probabil mai în siguranță pentru vecini să îl aibă acolo. Nu se simțea închis pentru că locuia la ultimul etaj. Apartamentul era curat și bine îngrijit, oglindind partea lui lăuntrică, adică ordinea și viziunea de ansamblu. Doar cîinele avea un loc al lui în bucătărie unde întotdeauna îi lăsa mîncare uscată și apă. Acel colț era punctul lui slab. Atitudinea lui față de cîine era mai mult sentimentală și în mică măsură autoritară. Baia era singurul loc de care nu era mulțumit, dar își va rezerva timp pentru asta mai tîrziu. Acum prioritatea era femeia găsită și un posibil bărbat periculos încă în libertate. Nu-i plăcea deloc situația. Se simțea cuprins într-un vîrtej negru care nu-i permitea să privească în jur.

Depărtă picioarele ca să se echilibreze la primirea salutului copleșitor de bun venit al cîinelui. Îl plimbă apoi puțin prin spatele blocului, îi puse apă proaspătă și citi jumătate din ziar, cînd sună telefonul. Dădu volumul casetofonului mai încet și simți o ușoară încordare în timp ce ridica receptorul. Poate că sunase deja cineva. Poate că aveau deja un nume.

– Bună bunicule! auzi el.

– Matteus?

– Mă duc la culcare acum. E seară.

– Te-ai spălat bine pe dinți? îl întrebă, așezîndu-se pe băncuța de la telefon.

Avea în minte chipul acela măsliniu și dințișorii albi ca niște perle.

– Mama mi i-a spălat.

– Și ai luat tableta de fluor?

– Hmm.

– Și ți-ai spus rugăciunea? îl tachină Sejer.

– Mama spune că nu e nevoie.

Pălăvrăgi îndelung cu nepoțelul său, ținînd receptorul foarte aproape de ureche ca să nu-i scape nici cel mai mic suspin sau ezitare din vocea aceea stinsă, blîndă și rotundă precum un fluier de salcie primăvara. La sfîrșit schimbă cîteva cuvinte și cu fiica sa. Simți oftatul ei de dezamăgire cînd îi povesti de fata găsită, și nemulțumirea față de modul în care alesese să își ocupe timpul și viața. Oftase exact cum o făcea Elise. În schimb, nu îi aminti de contractul ei în acea Somalie devastată de un război civil. Se uită doar la ceas și se gîndi că în aceeași clipă, cu siguranță, și altcineva făcea același lucru. Într-un alt loc cineva aștepta, privea pe fereastră și spre telefon, dar aștepta în van.

*

Secția de poliție era o instituție deschisă 24 de ore și deservea un district de 5 comune, locuite de 115 000 de locuitori, buni și răi deopotrivă. La Judecătorie lucrau peste 200 de oameni, dintre care 152 țineau de secția de poliție. Dintre aceștia, 32 erau inspectori, dar la ritmul în care se obțineau permisii sau se desfășurau mereu seminarii sau cursuri ținute de Ministerul Justiției, practic nu erau mai mult de 20 de persoane zilnic la lucru. Erau prea puțini și, după cum spunea Holthemann, publicul nu mai era în centrul atenției, nu mai era în cîmpul lor vizual. Cazurile mai simple erau rezolvate de inspectori, iar altele mai complicate erau preluate de o echipă mai mare. Pe an aveau, în total, între 14 000 și 15 000 de dosare. Munca din timpul zilei consta în procesarea cererilor venite de la cei care doreau să-și ridice standuri, poate ca să vîndă flori de mătase sau figurine cu troli în piață, sau de la cei care doreau să demonstreze, de exemplu, împotriva noului tunel. Trebuia controlată și circulația. Oamenii veneau indignați ca să-și studieze pozele ce dezvăluiau depășiri pe linie continuă sau trecere pe roșu. Stăteau îmbufnați în sala de așteptare, cam 30-40 de persoane pe zi cu portofelele tremurîndu-le în buzunare. Mașina

de poliţie Pelle, o maşină folosită în scop comunitar, avea nevoie de echipaj şi era o ruşine cînd trebuiau să recunoască faptul că ofiţerii nu se prea omorau cu această misiune importantă. Deţinuţii trebuiau duşi şi aduşi de la interogatoriu, iar personalul secţiei de poliţie venea fluturînd cereri de concediu sau permisii care trebuiau procesate, şi zilele erau pline de şedinţe. La etajul trei era secţia de procuratură, unde cinci jurişti colaborau exemplar cu poliţia. La etajele patru şi cinci era o închisoare. Pe acoperiş era o terasă de unde deţinuţii puteau privi cerul.

Departamentul de criminologie al secţiei de poliţie constituia legătura cu lumea de afară, iar ofiţerului de serviciu i se impunea flexibilitate şi răbdare. Locuitorii oraşului sunau încontinuu, un flux interminabil de cereri, biciclete furate, cîini rătăciţi, infracţiuni şi tracasări. Părinţi afectaţi din zona cu vile a oraşului sunau să facă plîngere pentru şofatul imprudent prin zona vecină. Rareori se auzea cîte o voce printre suspine, într-o încercare deplorabilă de a anunţa o maltratare sau un viol, încercare înecată de disperare şi întreruptă de tonul receptorului pus în furcă. Şi mai rare erau apelurile ce anunţau uciderи sau dispariţii. Skarre era prins în acest flux al telefoanelor şi aştepta. Ştia că urma să sune. Simţea cum creşte încordarea după fiecare bătaie a ceasului care înainta spre seară, apoi spre noapte.

Cînd telefonul lui Sejer sună pentru a doua oară, era aproape miezul nopţii. Aţipise în fotoliu cu ziarul pe braţe, iar sîngele îi curgea uşor prin vene subţiat de paharul de whisky consumat. Sună după maşină, iar douăzeci de minute mai tîrziu era deja la birou.

– Au venit aici cu o Toyota veche, spuse Skarre agitat.

– I-am aşteptat afară. Pe părinţii ei.

– Şi ce le-ai spus?

– Poate că nu chiar ceea ce trebuia. Eram puţin stresat. Mai întîi au sunat şi treizeci de minute mai tîrziu au dat buzna aici. Au plecat deja.

– La medicul legist?

– Da.

– Aveaţi convingerea că era fiica lor?

– Aveau şi poze. Mama ştia exact cu ce era îmbrăcată. Totul, de la centura curelei şi pînă la lenjeria intimă corespunde descrierii ei. Avea un sutien special de sport. Se antrena mult. Dar geaca de vînt nu e a ei.

– Poftim?

– De necrezut, nu-i aşa?

Skarre se simţea incapabil, deşi era zguduit de situaţie şi-şi simţea ochii scînteind.

– Tipul ne-a lăsat un indiciu, aşa, pe gratis. În buzunar era o pungă cu bomboane şi un semnalizator în formă de bufniţă. Nimic mai mult.

– Să-şi lase în urmă propria geacă, asta chiar nu înţeleg. Deci cine e fata?

Citi din notiţe:

– Annie Sofie Holland.

– Annie Holland? Şi atunci medalionul?

– E al prietenului ei. Se numeşte Halvor.

– De unde e fata?

– Din Lundeby. Locuiesc în Krystallen, la numărul 20. E, de fapt, aceeaşi stradă unde a rămas Ragnhild Album noaptea trecută, doar puţin mai departe. Ce coincidenţă!

– Părinţii ei cum erau?

– Îngroziţi, spuse el încet. Oameni cumsecade şi civilizaţi. Mama vorbea fără întrerupere, iar tatăl era aproape mut. Au plecat de aici împreună cu Siven. Poţi să te aşezi, adăugă el, eu unul tremur.

– Sejer a luat un Fisherman's Friend.

– Avea doar 15 ani, continuă Skarre. O elevă de clasa a X-a.

– Ce spui? 15 ani?

Dădu din cap.

– Am crezut că era mai mare. Pozele sînt gata?

Îşi trecu mîna prin bretonul scurt şi se aşeză.

Skarre îi întinse un dosar din arhivă. Pozele erau mărite la dimensiunea 20 x 25, cu excepţia a două care erau mai mari.

– Ai văzut vreodată o crimă pasională?

Skarre clătină din cap.

– Asta nu arată a crimă pasională. E altfel. Răsfoi prin tot teancul. E prea frumos întinsă, arată prea bine. E aşezată cu grijă şi acoperită. Nici o urmă, nici o zgîrietură şi nici un semn că ar fi opus rezistenţă. Pînă şi parul arată de parcă ar fi fost aranjat cu grijă. Criminalii pasionali nu procedează aşa, ci vor să-şi demonstreze puterea. Le brutalizează.

– Dar e goală.

– Da, aşa e.

– Atunci ce crezi de poze? Aşa, o părere spontană.

– Nu ştiu exact. Geaca stă perfect pe umerii ei.

– Arată un fel de grijă, nu?

– Uită-te şi tu. Ce crezi?

– Da, sînt de acord cu tine. Dar atunci cum se pune problema? Să fie vorba de omor din milă?

– În orice caz, au fost şi sentimente în joc. Vreau să spun că este evident că tipul a avut sentimente faţă de ea. Sentimente bune. Atunci s-ar putea spune că o cunoştea. Şi de regulă aşa se întîmplă.

– Cam cît crezi că ar trebui să aşteptăm după raport?

– O să îl presez pe Snorasson cît de mult pot. Afurisită treabă să nu găsim mai nimic acolo sus. Doar cîteva urme de pantofi ce nu pot fi identificate şi o pastilă. Altceva nimic, nici măcar un chiştoc sau un băţ de îngheţată.

Sejer sfărîmă pastila de gît între dinţi, merse pînă la chiuvetă şi umplu un pahar de carton cu apă.

– Mîine mergem pe Granittveien. Trebuie să-i găsim pe cei care au căutat-o pe Ragnhild. Thorbjørn, de exemplu. Trebuie să ştim cînd au trecut pe lîngă Iazul Şarpelui.

– Şi cum rămîne cu Raymond Låke?

– Şi pe el trebuie să-l găsim. Şi pe Ragnhild. Copiii reţin lucruri ciudate, crede-mă. Îţi vorbesc din experienţă, adăugă el. Dar familia Holland? Mai are şi alţi copii?

– Încă o fată. Mai mare.

– Doamne păzeşte!

– Există vreo consolare? întrebă Skarre îndoielnic.

– Pentru noi, răspunse el sever.

Tînărul se căută prin buzunare.

– Pot să îmi aprind o ţigară?

– Da, poţi.

– Auzi, reluă el în timp ce sufla fumul, sînt două modalităţi de a ajunge la Iazul Şarpelui. Una e pe cărarea aceea marcată pe care am mers noi, iar cealaltă e drumul pentru maşini, prin spate, acelaşi pe care au mers Ragnhild şi Raymond. Dacă locuiesc oameni pe acolo, vom bate pe la uşi mîine, nu?

– Strada se numeşte Kolleveien. Cred că sînt puţine case pe acolo, am verificat acasă pe hartă. Doar cîte o fermă pe ici, pe colo. Dar, bineînţeles, dacă fata a fost dusă cu maşina la iaz, nu puteau veni decît pe drumul acela.

– Îl compătimesc pe bietul ei prieten cînd îl vei aduce la interogatoriu.

– O să vedem ce fel de om este.

– Dacă un individ ia viaţa unei fete, spuse Skarre, ţinîndu-i capul sub apă pînă moare, apoi o trage afară şi aranjează cu grijă cadavrul, atunci îmi imaginez un tip de genul: „N-am vrut de fapt să te omor, dar am fost pur şi simplu nevoit". Pare să fie un mod de a-şi cere scuze, nu?

Sejer goli paharul de apă şi îl strivi în mînă.

– Voi discuta cu Holthemann mîine. Vreau să te implici şi tu în cazul acesta.

Skarre clipi surprins.

– M-a plasat la Banca Sparebanken, se bîlbîi el. Împreună cu Gøran.

– Dar ai vrea, nu?

– Să rezolv un caz de crimă? E ca un cadou de Crăciun. Vreau să spun că e o mare provocare. Clar că vreau.

Roşi imediat şi ridică telefonul care suna insistent. Ascultă, dădu din cap afirmativ, apoi închise.

– Era Siven. Au identificat-o. Annie Sofie Holland, născută pe 3 martie 1980. Dar vor fi interogaţi abia mîine, după cum spune ea.

– Ringstad e la post?

– Tocmai a venit.

– Atunci poţi să mergi acasă. Va fi o zi grea mîine. Iau pozele cu mine, adăugă el.

– Le vei studia în pat?

– Da, aşa m-am gîndit. Zîmbi melancolic.

– Eu prefer imagini pe hîrtie pentru că le pot pune în sertar după aceea.

*

Ca şi Granittveien, Kristallen era un drum închis. Se termina cu un tufiş neîngrijit, unde oameni certaţi cu ordinea aruncă gunoiul la lăsarea serii. Casele erau înşirăte una după alta, în total douăzeci şi una. De la distanţă păreau a fi unite, dar, pe măsură ce înaintau, constatau că exista cîte un pasaj îngust între ele, cît să poată trece un om. Casele erau construite pe trei planuri, înalte, ascuţite şi foarte asemănătoare. Sejer se gîndi că seamănă cu Bryggen[1] din Bergen. Culorile variau, dar se potriveau unele cu altele: roşu intens, verde închis, maro şi gri. Una ieşea în evidenţă. Era portocaliul.

Probabil că mulţi au zărit maşina poliţiei oprită în faţa garajului şi pe Skarre în uniformă. În scurt timp avea să explodeze bomba. Era o linişte apăsătoare.

[1] Port din Bergen care se distinge prin casele unite, uniforme şi viu colorate datînd din vremea hanseaţilor. (n.tr.)

Ada şi Eddie Holland locuiau la numărul 20. Sejer aproape simţea în spate privirea vecinilor în timp ce stătea în faţa uşii. „S-a întîmplat ceva la numărul 20, se gîndeau ei. Poate cu cele două fete, acasă la Holland." Încerca să-şi potolească respiraţia, care acum era mai rapidă decît de obicei, la gîndul că va avea un prag de trecut. Îi venea aşa de greu încît deja de cîţiva ani îşi notase cîteva replici fixe, pe care acum, după un lung antrenament, le putea expune cu fermitate.

Părinţii lui Annie nu s-au putut apuca de nimic după sosirea acasă din noaptea precedentă. Nu au reuşit nici măcar să doarmă. Şocul de la secţia de medicină legală persista ca un ţambal al cărui sunet ascuţit le vibra încă în ureche. Mama stătea în colţul canapelei, iar tatăl în şezlong. Părea amorţit. Femeia nu realizase încă tragedia şi se uita mai degrabă întrebator la Sejer, ca şi cum nu putea să înţeleagă ce caută doi poliţişti în sufrageria ei. Era un coşmar din care avea să se trezească în curînd.

– Nu pot să v-o aduc înapoi pe Annie, spuse Sejer încet. Dar sper să aflu cum a murit.

– Nu ne gîndim cum, ţipă mama. Ne întrebăm cine a făcut-o. Trebuie să aflaţi cine e şi să-l închideţi. Omul acela sigur e bolnav.

Soţul o bătu uşor pe umăr.

– Nu ştim încă, răspunse Sejer, dacă respectivul e sau nu bolnav. Nu toţi criminalii sînt bolnavi.

– Oamenii normali nu ucid fete tinere. E de neconceput.

Femeia respira repede şi agitat. Soţul se chirci în fotoliu.

– Oricum, spuse Sejer precaut, există întotdeauna un motiv. Nu e întotdeauna un motiv pe care îl înţelegem, dar e un motiv. Dar mai întîi trebuie să avem certitudinea că cineva a ucis-o.

– Dacă credeţi cumva că şi-a luat singură viaţa, va trebui să mai reflectaţi, spuse mama îndurerată. Nici nu încape vorbă. Nu Annie.

„Aşa spun toţi", se gîndi el.

– Trebuie să îmi răspundeţi la cîteva întrebări. Să fiţi cît mai precişi. Dacă mai tîrziu vi se pare că aţi răspuns greşit sau că aţi

uitat ceva, sunați-ne. La fel, dacă pe parcurs vă vin în minte și alte lucruri, oricînd, 24 de ore din 24.

Ada Holland căuta cu privirea spre Sejer și spre Skarre, ca și cum ar fi auzit țambalul, dar nu știa de unde vine sunetul.

– Trebuie să știu ce fel de fată era. Povestiți-mi cît de bine puteți.

„Ce fel de întrebare mai era și asta, se gîndi el în același moment. Ce ar fi putut oare să răspundă? Bineînțeles, cea mai bună, cea mai dulce și cea mai inteligentă. Ceva cu totul deosebit. Cel mai drag lucru pe lume. *Ca Annie nu mai era nimeni.*"

Au început să plîngă amîndoi: plînsul mamei era unul profund și zgomotos, din gît, al tatălui, fără sunete și fără lacrimi. Sejer a recunoscut în tatăl ei trăsături ale fetei. O față largă și frunte lată. Nu era foarte înalt, dar era puternic și îndesat.

Skarre strînse pixul în mînă, iar privirea îi era fixată pe carnetul de notițe.

– Haideți să o luăm de la început, spuse Sejer. Știu că doare și vă necăjesc, dar timpul e foarte prețios pentru noi. Cînd a plecat de acasă?

Mama a răspuns ținînd capul în jos:

– La 12.30.

– Unde mergea?

– La Anette. O colegă de clasă. Aveau de făcut o lucrare. Erau trei fete. Aveau liber de la școală ca să lucreze împreună.

– N-a mai ajuns la Anette, nu?

– Am sunat după ea la ora 23.00 ieri, pentru că ni s-a părut prea tîrziu. Anette se culcase. Venise doar cealaltă fată. Nu puteam să cred că era adevărat.

Își acoperi fața cu mîinile. Ziua trecuse fără ca ei să bage de seamă.

– De ce n-au sunat aici fetele ca să o caute pe Annie?

– Au crezut că n-are chef, răspunse ea, înecîndu-se în plîns. Că doar se răzgîndise. N-o cunosc bine pe Annie dacă gîndesc

așa. Nu neglija niciodată temele pentru școală. Nu făcea nimic de mîntuială.

– Urma să meargă pe jos?

– Da. Sînt patru kilometri distanță și bicicleta e stricată. De altfel, ia deseori bicicleta. Nu sînt autobuze pe această rută.

– Unde locuiește Anette?

– La Horgen. Au o curte și un magazin agricol.

Sejer dădu din cap și auzi alături de el pixul lui Skarre, scrijelind pe hîrtie.

– Avea prieten, nu-i așa?

– Halvor Muntz.

– Erau de mult împreună?

– Aproape doi ani. El e mai mare. Au fost cîteva neînțelegeri, dar acum le era bine, din cîte știu.

Mîinile Adei Holland păreau de prisos, se căutau una pe alta, se împreunau și se desfăceau. Femeia era aproape la fel de înaltă ca soțul ei, solidă și cu o înfățișare aspră.

– Știți cumva dacă a fost o relație sexuală între ei? întrebă el scurt.

Mama îi întoarse o privire exasperată.

– Are doar 15 ani!

– Trebuie să rețineți că nu o cunoșteam, răspuse el pe un ton de scuză.

– N-a fost nici un fel de relație sexuală, spuse ea hotărît.

– Nu știm prea multe despre acest lucru, îndrăzni în sfîrșit soțul. Halvor are 18 ani. Nu mai e un băiețel.

– Asta știu și eu, îl întrerupse femeia.

– Dar nici nu ți-a povestit totul despre ea.

– Aș fi știut dacă avea o relație sexuală!

– Dar nu ești prea pricepută în a discuta despre asemenea lucruri!

Atmosfera era tensionată. Sejer trase propriile concluzii şi, privind spre carneţelul lui Skarre, remarcă faptul că şi el făcea acelaşi lucru.

– Dacă mergea să lucreze pentru şcoală atunci trebuia să aibă cu ea un rucsac, nu?

– Un rucsac din piele maro. Unde e?

– Nu l-am găsit.

„Atunci va trebui să-l căutăm cu scafandri", se gîndi el.

– Folosea vreun fel de medicament?

– Nici vorbă. N-a avut niciodată probleme.

– Ce fel de fată era? Deschisă? Comunicativă?

– Înainte era aşa, spuse tatăl trist.

– Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă Sejer uitîndu-se la el.

– E doar din cauza vîrstei, interveni mama. Era la o vîrstă critică.

– Vreţi să spuneţi că s-a schimbat? Sejer se adresă tatălui pentru a o exclude pe mama fetei din discuţie, însă fără succes.

– Toate fetele se schimbă la această vîrstă. Se maturizează. Şi Sølvi a fost aşa. Sølvi e sora ei, adăugă ea.

Bărbatul nu mai spuse nimic. Părea amorţit.

– Înţeleg că *nu* era o fata deschisă şi comunicativă?

– Era liniştită şi timidă, răspunse mama, mîndră. Corectă şi cinstită. Ştia să-şi menţină ordine în viaţă.

– Dar înainte era mai vioaie?

– Aşa sînt cu toţii în copilărie.

– Mai exact, aş vrea să ştiu cînd s-a schimbat?

– La vîrsta obişnuită. Cînd avea în jur de 14 ani. La pubertate, completă ea.

Sejer dădu din cap şi se uită din nou spre tatăl fetei.

– Schimbarea n-a avut nici o altă cauză?

– Şi care să fie asta? interveni brusc mama.

– Nu ştiu.

Oftă uşor şi se lăsă pe spate.

– Încerc să aflu de ce a murit.

Mama începu să tremure atît de tare, încît nu se mai înțelegea ce spune.

– *De ce* a murit? Dar trebuie să fie vreun...

Nu reuși să rostească acel cuvînt.

– Nu știm încă.

– Dar era... Din nou pauză.

– Nu știm, doamnă Holland. Încă nu știm. Acest lucru ia timp. Dar cei care se ocupă acum de Annie știu ce trebuie să facă.

S-a uitat prin camera care era curată și ordonată, albastru cu alb, ca și hainele lui Annie. Coroniță cu flori uscate la ușă, perdele cu dantelă, forme din aluat[1] uscat pe pereți, fotografii. Ordonat și decent. Se ridică și se îndreptă spre o fotografie mare pe perete.

– Poza aceea e făcută iarna trecută.

Mama îl urmă. Bărbatul dădu cu grijă poza jos și se uită la ea. Era de fiecare dată uimit să se uite la un chip pe care inițial îl văzuse fără viață și strălucire. Aceeași persoană, dar parcă alta. Annie avea fața largă, buzele pline și ochii mari, albaștri-gri. Sprîncenele erau dese și închise la culoare. Zîmbea rezervat. În marginea de jos a pozei se vedea gulerul de la cămașă și medalionul prietenului ei. „Frumoasă", reflectă el.

– Făcea sport?

– Înainte, răspunse tatăl încet.

– A jucat handbal, spuse mama pe un ton trist, dar s-a lăsat. Acum alerga. Cîteva mile pe săptămînă.

– Cîteva mile? De ce s-a lăsat de handbal?

– Avea prea multe lecții de făcut. Așa sînt toți tinerii. Încearcă mai multe odată și apoi renunță. A încercat și să cînte la școală, la corn. Dar și la asta a renunțat.

– Era bună? La handbal?

Sejer puse fotografia la loc pe perete.

---

[1] Este vorba de un aluat simplu din sare, făină, apă și ulei, care se folosește de către copii în modelaj. (n.tr.)

– Foarte bună, îi răspunse tatăl pe același ton jos. Era portar. N-ar fi trebuit să renunțe.

– Cred că i se părea plictisitor să stea în poartă, spuse mama. Cred că asta e explicația.

– Nu știu sigur dacă așa e, completă tatăl. Niciodată nu ne-a dat o explicație.

Sejer se așează din nou.

– Așadar ați reacționat la aceasta. Vi s-a părut de neînțeles?

– Da.

– Avea rezultate bune la școală?

– Mai bune decît majoritatea. Nu vrem să ne lăudăm, asta e realitatea, adăugă tatăl.

– Despre ce era lucrarea la care munceau fetele împreună?

– Sigrid Undset.[1] Trebuia predată înainte de St. Hans[2].

– Pot să-i văd camera?

Mama se ridică și merse cu pași mici, tîrîndu-și picioarele. Bărbatul rămase nemișcat în fotoliu.

Camera micuță fusese vizuina ei. Era loc doar pentru un pat, un birou și un scaun. Sejer se uită pe fereastră privind fix peste stradă la terasa vecinilor. Casa aceea portocalie. Resturile unui mănunchi de ovăz pentru păsări atîrnau sub fereastră. Se uită după afișe pe pereți, dar nu era nici unul. În schimb, camera era plină de cupe, diplome și medalii, plus două poze cu Annie: o poză în echipament de portar alături de restul echipei și alta stînd elegant pe placa de surf. Pe peretele de deasupra patului avea mai multe poze cu copii, una în care împingea un cărucior și alta cu un băiețel. Sejer indică spre acesta din urmă.

– E prietenul ei?

---

[1] Scriitoare norvegiană, laureată a Premiului Nobel pentru literatură în 1928, cunoscută în special pentru romanele sale despre viața în Scandinavia, în Evul Mediu. Cea mai cunoscută din acest ciclu este trilogia *Kristin Lavransdatter*. (n.tr.)

[2] Sankt Hans, în traducere Sfîntul Hans, marchează mijlocul verii și este sărbătorit pe data de 24 iunie. În calendarul creștin ortodox, corespunde nașterii Sfîntului Ioan Botezătorul. (n.tr.)

Mama dădu afirmativ din cap.

– A lucrat cu copii?

Îi arătă apoi o poză de-a lui Annie cu un copilaş blond în braţe. Părea mîndră şi fericită. Ridica băieţelul spre aparatul de fotografiat ca pe un trofeu.

– A avut grijă de fiecare copil de pe stradă pe măsură ce s-au născut.

– Aşadar iubea copiii?

Mama făcu acelaşi gest afirmativ.

– Nu ştiţi dacă ţinea un jurnal, doamnă Holland?

– Nu cred. L-am căutat, recunoscu ea. Am căutat toată noaptea.

– Şi n-aţi găsit nimic?

Clătină din cap, în semn că nu. Se auzea un mormăit din camera de zi.

– Avem nevoie de cîteva nume, spuse el la final. Nume ale unor oameni cu care putem sta de vorbă.

Se uită din nou pe pozele lui Annie de pe perete, studiind-o pe cea în costum de portar negru, cu o emblemă verde pe piept.

– Arată ca un balaur sau ceva similar.

– E un şarpe de mare, explică ea liniştită.

– De ce şarpe de mare?

– Se presupune că este un şarpe de mare în fiordul de aici. E doar o legendă, o poveste veche. Dacă eşti în larg şi vîsleşti, şi auzi un susur în spatele bărcii e cu siguranţă şarpele care se ridică din adîncuri. Nu trebuie să te întorci, doar să vîsleşti liniştit mai departe. Dacă te prefaci că nu se întîmplă nimic şi îl laşi în pace, totul e în regulă, dar dacă te întorci şi îl priveşti în ochi, atunci te trage după el în adîncul întunecat. Legenda spune că are ochii roşii.

– Haideţi să ne întoarcem în camera de zi.

Skarre continua să scrie. Bărbatul era încă în fotoliu. Părea că avea să cadă peste margine.

– Şi sora ei?

– Vine acasă cu avionul în dimineața asta. Este în Trondheim. Am o soră acolo.

Doamna Holland se așează din nou pe canapea și se aplecă spre soțul ei. Sejer se duse către fereastră și privi afară. Se uita fix la un chip de la fereastra bucătăriei de lîngă casă.

– Locuiți foarte îngrămădit aici, constată el. Vă cunoașteți foarte bine unii pe alții?

– Destul de bine. Stăm de vorbă unii cu ceilalți.

– Și toți o cunoșteau pe Annie?

Ea dădu din nou din cap fără să scoată un cuvînt.

– Vom merge din casă în casă. Să nu vă îngrijorați.

– Nu avem de ce să ne fie rușine.

– Puteți să ne dați niște fotografii?

Tatăl se ridică și se duse către raftul de sub televizor.

– Avem o casetă video, spuse el. E din vara anului trecut. Eram la cabana din Kragerø.

– Nu au nevoie de nici o casetă, spuse mama blînd. Doar o poză de a ei e de ajuns.

– Aș vrea să ne dați și caseta.

Sejer o luă și mulțumi.

– Cîțiva kilometri pe săptămînă? continuă el. Alerga singură?

– Nimeni nu putea să țină pasul cu ea, răspunse simplu tatăl.

– Așadar își rezerva timp pentru alergat, în ciuda lecțiilor pentru școală. Și chiar mai mulți kilometri pe săptămînă. Poate că totuși nu școala a făcut-o să renunțe la handbal...

– Putea să alerge oricînd dorea, reluă mama. Se întîmpla să alerge și înainte de micul dejun. Dar dacă avea meci, trebuia să joace. Asta nu putea hotărî singură. Nu cred că îi plăcea să fie constrînsă. Annie avea o fire independentă.

– Pe unde alerga?

– Peste tot și indiferent de vreme. De-a lungul autostrăzii sau prin pădure.

– La Iazul Șarpelui alerga?

– Da.

– Era neliniştită?

– Era tăcută şi liniştită, răspunse mama încet.

Sejer se uită din nou pe fereastră şi văzu o femeie care traversa grăbită strada. Un bebeluş cu suzetă sălta în braţele ei.

– Avea şi alte pasiuni? În afară de alergat?

– Filme, muzică şi cărţi. Dar şi copiii, completă tatăl.

– Mai ales cînd era mai mică.

Sejer îi rugă să scrie o listă cu toate persoanele apropiate lui Annie. Prieteni, vecini, profesori şi membri ai familiei. Chiar şi iubiţi, dacă fuseseră mai mulţi. Cînd lista era gata, Sejer numără 42 de nume, cu adrese mai mult sau mai puţin complete în dreptul fiecăruia.

– Veţi discuta cu toţi cei de pe lista aceasta?

Mama pusese întrebarea.

– Da, aşa vom face. Acesta este doar începutul. Ne gîndim la dumneavoastră, conchise el.

– Trebuie să trecem pe la Thorbjørn Haugen. El e cel care a căutat-o pe Ragnhild ieri. El ştie o oră exactă.

Maşina trecu printre garaje. Skarre citea prin notiţe.

– L-am întrebat pe tatăl ei de chestiunea cu handbalul, spuse el. În timp ce voi eraţi în camera fetei.

– Şi?

– Spunea că Annie era foarte promiţătoare. Echipa a avut un sezon de vîrf şi au mers în turnee prin Finlanda şi altele de genul ăsta. Nu înţelege de ce s-a lăsat de handbal. Şi el se întreba dacă nu cumva se întîmplase ceva.

– Poate că ar trebui să dăm de cel sau cea care le antrena? Crezi că poate fi ceva acolo?

– E un el, răspunse Skarre. A sunat acasă la ea săptămîni în şir ca să o convingă să se răzgîndească. Echipa a avut mari probleme

în clipa cînd a încetat să mai joace. Nimeni nu putea să o înlocuiască pe Annie.

– O să sunăm de la secție și o să aflăm numele.

– Se numește Knut Jensvoll și locuiește pe Gneisveien la numărul 8. Chiar la poalele acestui deal.

– Multe mulțumiri, îi răspunse Sejer ridicînd din sprîncene. Mă gîndesc acum la ceva, continuă el. Poate că Annie a fost luată ziua, în timp ce noi eram pe Granittveien la numai cîteva minute depărtare, preocupați de dispariția lui Ragnhild. Sună la Pilestredet. Cere-l pe Snorrason. Întreabă dacă poate forța puțin ca să avem raportul cît mai repede posibil.

Skarre apucă mobilul.

– Numărul e pe tasta 4.

Apăsă tasta 4, așteptă, ceru cu Snorrason, așteptă din nou, iar apoi începu să mormăie ceva.

– Ce-a zis?

– Că morga e plină. Că fiecare deces e tragic, indiferent de cauză, și că fiecare om așteaptă să și-i înmormînteze pe cei dragi, dar că înțelege gravitatea problemei și dacă vrei poți să revii peste trei zile pentru un raport verbal provizoriu. Pentru cel scris trebuie să aștepți mai mult.

– Acum, fie, mormăi Sejer. Chiar nu e rău deloc pentru felul de a fi al lui Snorrason.

*

Raymond își întinsese niște unt pe o lipie. Se concentra intens să nu o rupă, stînd cu limba lui mare afară din gură. Avea deja patru lipii puse una peste alta, unse cu unt, și cu zahăr presărat între ele. Recordul era de șase.

Bucătăria era mică și drăguță, dar acum era mizerie din cauza strădaniilor cu mîncarea. O felie era gata pregătită pentru tatăl său, o chiflă fără coajă, unsă cu untură din tigaia de prăjit. După ce

mîncau, obişnuia să spele vasele şi la urmă să mături podeaua. Golise deja vasul de toaletă al tatălui şi umpluse cana de apă din cameră. În acea zi nu era soare, totul era întunecat, iar peisajul din jur era trist şi plat. Cafeaua fiersese de trei ori, aşa cum trebuia. Adăugă a cincea lipie în vîrf şi fu extrem de mulţumit. Era pe punctul de a turna cafeaua în cana tatălui, cînd auzi o maşină virînd în faţa porţii. Spre marea lui spaimă, văzu o maşină a poliţiei. Înlemni, se trase departe de la fereastră şi fugi într-un colţ al camerei de zi. Poate că veniseră să îl ia la închisoare. Şi cine se va ocupa de tatăl lui în cazul ăsta?

Se auziră uşile maşinii afară în curte, iar apoi vocile care păreau să mormăie ceva important. Nu era sigur dacă făcuse ceva rău, dar se gîndea că nu întotdeauna era bine să afli. Pentru siguranţă, rămase în picioare în timp ce băteau la uşă. Nu aveau de gînd să cedeze din prima şi băteau insistent, strigîndu-i numele. Poate ca tatăl îi auzise. Începu să tuşească violent ca să-i potolească. După un timp se liniştiră. Era încă în picioare într-un colţ al camerei de zi, lîngă şemineu, cînd zări o figură pe fereastră. Un bărbat cărunt, înalt, care ridică braţul şi făcu semne cu mîna. Şi asta numai ca să-l păcălească, se gîndi el şi scutură din cap. Stătea foarte aproape de şemineu şi se adăposti mai departe în colţ. Bărbatul de afară părea cumsecade, dar asta nu însemna că era drăguţ în realitate. Raymond ştia de mult asemenea lucruri şi nici nu era prost. După un timp deja nu mai putea să stea acolo în colţ, fugi în schimb în bucătărie, dar era o altă figură acolo. Avea părul creţ şi era îmbrăcat în uniformă de culoare închisă. Raymond se simţea ca o pisică prinsă în plasă şi simţea sudoarea rece pe spate. În acea zi nu ieşise cu maşina pentru că nu pornea încă, deci nu putea avea legătură cu asta. „Trebuie să fi fost cele întîmplate la iaz", se gîndi el cu disperare. Se leagănă puţin. După o clipă merse în hol şi se năpusti la cheia care ieşea din yală.

– Raymond! strigă unul dintre ei. Vrem doar să vorbim. Nu e nimic grav.

– Nu i-am făcut nici un rău lui Ragnhild! strigă el.

– Ştim. Nu de aceea am venit. Avem nevoie de ajutorul tău.

Ezită încă puţin, dar în final deschise.

– Putem intra? întrebă cel mai înalt dintre ei. Trebuie doar să te întrebăm ceva.

– Da, bine. Nu eram sigur ce vreţi de fapt. Nu pot deschide oricui.

– Bineînţeles că nu, aprobă Sejer, uitîndu-se curios la el. Dar e în regulă dacă deschizi cînd vine poliţia.

– Să ne aşezăm în camera de zi.

O luă înainte şi făcu semn către canapeaua care arăta ciudat, parcă făcută în casă. Pe scaun era un pled vechi. Se aşezară şi începură să studieze camera, pătrată, mică, cu o masă şi două scaune. Pe pereţi erau poze cu animale şi o fotografie a unei femei în vîrstă, cu un copil în braţe. Probabil mama lui. Copilul avea trăsături mongoloide evidente, iar vîrsta femeii contribuise probabil la soarta lui Raymond. Nu avea televizor şi nici nu vedeau vreun telefon de acolo de unde stăteau. Sejer nu-şi putea aminti de cîţi ani de zile nu mai văzuse o cameră de zi fără televizor.

– Tatăl tău e acasa? începu el, uitîndu-se la tricoul lui Raymond. Era un tricou alb pe care era scris: EU SÎNT CEL CARE HOTĂRĂŞTE.

– Stă în pat. Nu se mai ridică. Nu poate să meargă.

– Tu îl îngrijeşti?

– Fac de mîncare, curăţenie şi din astea!

– Tatăl tău e chiar norocos să te aibă.

Raymond zîmbi larg în felul neobişnuit şi atrăgător care îi caracterizează pe cei cu sindromul Down. Un copil inocent într-un trup uriaş. Avea pumnii puternici, laţi, cu degete neobişnuit de mici şi umerii laţi.

– Ai fost foarte drăguţ cu Ragnhild ieri că ai însoţit-o acasă, spuse Sejer precaut. Astfel nu a trebuit să vină singură. A fost frumos din partea ta.

– Nu e aşa de mare, înţelegeţi? spuse el pe un ton matur.

– Nu, nu e. Şi a fost bine că ai putut să o însoţeşti şi să o ajuţi la cărucior. Însă cînd a ajuns acasă, avea ceva de povestit şi ne-am gîndit să te întrebăm pe tine despre asta, Raymond. Mă refer la ce aţi văzut pe malul iazului.

Raymond se uită îngrijorat la ei şi îşi lăsă buza de jos în afară.

– Aţi văzut o fată, nu-i aşa?

– Nu eu am făcut asta! răspunse el prompt.

– Nici noi nu credem că ai fost tu. Nu de aceea sîntem aici. Hai să te întreb altceva. Văd că ai ceas.

– Da, am. Le arătă ceasul de la mînă. E cel vechi al tatălui meu.

– Te uiţi des la ceas?

– Nu, aproape niciodată.

– De ce?

– Cînd sînt la serviciu, şeful ştie ora. Iar aici, acasă, tata ştie cît e ceasul.

– De ce nu eşti la serviciu astăzi?

– Lucrez o săptămînă da, una nu.

– Aşa, exact. Poţi să-mi spui cît e ceasul acum?

Se uită la ceas.

– E ora 11 şi mai mult de zece minute.

– Aşa e. Dar nu te uiţi foarte des la ceas, nu?

– Doar cînd sînt nevoit.

Sejer dădu din cap şi îl privi pe Skarre, care nota înfocat.

– Te-ai uitat la ceas cînd ai însoţit-o pe Ragnhild acasă? Sau atunci cînd vă aflaţi sus, la Iazul Şarpelui?

– Nu.

– Nu poţi să ghiceşti cam cît era ceasul atunci?

– Acum cred că îmi puneţi întrebări dificile, spuse el, deja obosit după ce a trebuit să gîndească atît.

– Nu e uşor să ţii minte tot felul de lucruri, ai perfectă dreptate. Termin imediat. Ai mai văzut şi altceva acolo sus, pe malul apei, vreau să spun, mai erau oameni pe acolo? În afară de fată?

– Nu. E bolnavă? întrebă el bănuitor.

– E moartă, Raymond.

– Cam devreme, cred eu!

– Şi noi credem la fel. Ai văzut vreo maşină sau altceva trecînd pe lîngă casă în timpul zilei? În sus sau în jos? Sau oameni mergînd pe jos? De exemplu, în timp ce Ragnhild era aici.

– Vin nişte oameni la plimbare pe aici. Dar nu şi ieri. Doar cei care locuiesc aici. Drumul se termină cînd începe dealul Kollen.

– Aşadar n-ai văzut pe nimeni?

Se gîndi îndelung.

– Ba da, unul. Chiar atunci cînd plecam. A trecut pe aici huruind, ca o maşină de curse.

– Chiar cînd plecaţi?

– Da.

– În sus sau în jos?

– În jos.

„A trecut pe aici huruind, se gîndi Sejer. Şi ce vrea să însemne asta pentru cineva care conduce doar cu viteza a doua?"

– Cunoşteai maşina? Era cineva care locuieşte aici sus?

– Ei nu conduc aşa de repede.

Sejer calcula în minte.

– Ragnhild era acasă cu puţin înainte de ora două, atunci poate că era unu şi jumătate? Nu vă ia mult timp de aici şi pînă la iaz, nu?

– Nu.

– Spui că mergea repede?

– A lăsat un nor de praf după el. Dar acum e şi foarte uscat.

– Ce fel de maşină era?

În aceeaşi clipă îşi ţinu răsuflarea. Descrierea maşinii era lucrul cu care trebuia să înceapă. O maşină în preajma dealului, în plină viteză şi la o oră de vîrf.

– O maşină obişnuită, spuse Raymond mulţumit.

– Maşină obişnuită? reluă Sejer răbdător. Ce vrei să spui cu asta?

– Nu era camion, nici furgonetă, nimic. O maşină obişnuită.

– Exact. O maşină personală obişnuită. Te pricepi la mărci de maşini?

– Nu prea.

– Ce fel de maşină are tatăl tău?

– Un Hiace, răspunse el mîndru.

– Vezi maşina poliţiei de afară? Poţi să-mi spui ce fel de maşină e?

– Aceea? Păi tocmai aţi zis ce fel de maşină e. E o maşină de poliţie. Se răsuci în fotoliu şi se întristă dintr-odată.

– Dar culoarea, Raymond? Ai văzut ce culoare era?

Se forţă din nou, dar dădu din cap în semn că nu ştie.

– Era aşa de mult praf! Imposibil să vezi culoarea, mormăi el.

– Dar ai putea să ne spui dacă era de culoare închisă sau deschisă?

Sejer nu ceda. Skarre scria întruna. Tonul ocrotitor al şefului îl uimea. De obicei era mai sec.

– Poate undeva la mijloc. Maro sau gri, sau verde. O culoare murdară. Era aşa de mult praf! Puteţi să o întrebaţi pe Ragnhild, şi ea a văzut-o.

– Am întrebat-o deja. Şi ea a zis că maşina era gri sau poate verde. Dar nu poate să ne spună dacă era o maşină nouă şi frumoasă sau dacă era una veche şi urîtă.

– Nu era veche şi urîtă, afirmă el hotărît. Mai mult între.

– Exact. Înţeleg.

– Avea ceva pe capotă, adăugă el repede.

– Aşa? Şi ce avea pe capotă?

– O cutie lungă. Plată şi neagră.

– Poate o cutie de schi? sugeră Skarre.

Raymond şovăi.

– Da. Poate o cutie de schi.

Skarre zîmbi şi notă, în permanenţă fascinat de entuziastul Raymond.

– Foarte bună remarcă, Raymond. Ai notat, Skarre? Aşadar tatăl tău e la pat?

– Cred că aşteaptă să-i duc de mîncare acum.

– N-am vrut să te reţinem. Putem să intrăm să-l salutăm înainte să plecăm?

– Da, o să vă arăt drumul.

Traversă camera de zi, iar cei doi bărbaţi îl urmară. Jos, la intrare, se opri şi deschise uşa cu foarte mare grijă, aproape cu evlavie. În pat era un batrînel care sforăia. Avea proteza dentară într-un pahar pe noptieră.

– Hai să-l lăsăm în pace, şopti Sejer retrăgîndu-se.

Îi mulţumiră lui Raymond şi ieşiră în curte. El păşea agale în urma lor.

– Poate mai venim. Iepurii tăi sînt foarte frumoşi, spuse Skarre.

– Şi Ragnhild mi-a spus la fel. Poţi să ţii unul în braţe, dacă vrei.

– Poate altă dată.

I-au făcut cu mîna şi au pornit pe drumul accidentat. Sejer bătea iritat în volan.

– Maşina aceea e importantă. Singurul amănunt pe care îl avem e „ceva aflat la mijloc". Dar cu o cutie de schi pe capotă! Ragnhild n-a pomenit deloc de ea.

– Dumnezeu şi orice pămîntean pot avea cutie de schi pe capotă.

– Nu şi eu. Opreşte la ferma aceea din vale.

Au virat în faţa casei şi au parcat lîngă o Mazda roşie. O femeie cu şapcă, pantaloni scurţi şi cizme de cauciuc îi zărise din şopron şi venea înspre ei prin curte.

Sejer indică maşina roşie.

– Poliţia, spuse el politicos. Mai aveţi şi alte maşini la fermă în afară de aceasta?

– Mai avem încă două maşini, răspunse ea mirată. Soţul meu are o vagonetă, iar băiatul un Golf. Dar de ce întrebaţi?

– Ce culori au? întrebă el scurt.

Femeia îl privi uimită. Mercedesul e alb, iar Golful, roşu.

– Iar la ferma de acolo de jos, ce fel de maşini au?

– Un Blazer, răspunse ea lent. Un Blazer albastru-închis. S-a întîmplat ceva?

– Da, s-a întîmplat. Vom reveni la această chestiune. Eraţi acasă ieri, aşa, cam pe la amiază? Pe la unu, două?

– Eram pe cîmp.

– Nu aţi văzut o maşină coborînd dealul în mare viteză? O maşină gri sau verde cu o cutie de schi pe capotă?

Femeia ridică din umeri.

– Din cîte îmi amintesc, nu. Dar nici nu aud prea multe cînd sînt pe tractor.

– N-aţi vazut deloc oameni prin aceste locuri cam pe la ora aceea?

– Doar nişte oameni la plimbare, îşi aminti ea. Alţii n-au fost.

„Thorbjørn cu trupa sa", se gîndi Sejer.

– Mulţumim pentru ajutor. Vecinii sînt acasă?

Făcu semn din cap înspre ferma de mai jos şi se uită la ea. Se vedea că lucrase cineva prin curte. Totul arăta proaspăt şi curat.

– Proprietarul fermei e plecat. E doar un îngrijitor care descuie şi încuie, dar a plecat de acasă de dimineaţă. Nu ştiu dacă a mai venit.

Femeia duse mîna la ochi şi privi în depărtare.

– Văd că nici maşina nu e.

– Îl cunoaşteţi?

– Nu. Nu prea vorbeşte.

Sejer îi mulţumi şi urcă din nou în maşină.

– Întîi trebuie să fi urcat cu maşina, spuse Skarre.

– Atunci încă nu era un criminal. Poate că mergea încet, aşa că nu l-a remarcat nimeni.

Au mers cu viteza a doua pînă la autostradă. La scurt timp au zărit un magazin agricol pe partea stîngă. Au parcat şi au intrat în

el. Un clopoțel sună delicat deasupra capetelor lor și un bărbat îmbrăcat în halat de nailon verde-albastru apăru din camera din spate. Cîteva secunde rămase în picioare uitîndu-se la ei, cu o expresie de spaimă pe chip.

– E vorba de Annie?

Sejer îi confirmă printr-un gest din cap.

– Anette e așa de tristă, spuse el îngrozit. A sunat la Annie astăzi. N-a auzit decît un țipăt în receptor.

O adolescentă apăru în ușă și rămase în picioare acolo. Tatăl ei o luă de după umeri.

– I s-a dat voie să stea acasă astăzi.

– Locuiți aici, în apropiere?

Sejer se îndreptă către el și îi întinse mîna.

– Cam la 500 de metri de aici, lîngă plajă. Nu putem concepe ce s-a întîmplat.

– Ați văzut ieri prin zonă pe cineva care v-a atras atenția?

Bărbatul se gîndi.

– Doar niște băieți au trecut pe aici și au cumpărat cîte o cutie de Cola fiecare. Și apoi doar Raymond. A fost aici pe la prînz și a cumpărat lapte și lipii. Raymond Låke. Locuiește cu tatăl lui sus pe dealul Kollen. Nu vindem mare lucru, o să închidem în curînd.

În timp ce vorbea, o bătea pe fiica sa pe umăr.

– Cît timp i-a trebuit lui Låke pentru cumpărături?

– Nu știu. Poate 10 minute. Se oprise și o motocicletă în față. Să fi fost poate între 12.30 și 13.00. A staționat aici o clipă și apoi a pornit din nou. Era o motocicletă cu jante și roți mari. Poate doar vreun turist. N-au mai fost alții.

– O motocicletă? Puteți să mi-o descrieți?

– Ah, ce să zic? Cred că era neagră. Simplă și frumoasă. Posesorul stătea cu spatele la magazin și avea casca pe cap. Citea ceva din față, de pe motocicletă.

– Ați văzut numărul?

– A, nu, din păcate.

– Nu vă amintiți să fi văzut o mașină gri sau verde cu o cutie de schi pe capotă?

– Nu.

– Dar tu, Anette? spuse Sejer, îndreptîndu-se către fată. Îți amintești ceva ce ar putea fi important?

– Ar fi trebuit să sun, mormăi ea.

– Nu trebuie să te învinovățești pentru asta, n-ai fi putut să previi sau să ajuți cu nimic. Cineva a luat-o sigur de pe drum.

– Lui Annie nu-i plăcea ca lumea să se îngrijoreze. Îmi era teamă să nu se supere dacă am fi sîcîit-o.

– O cunoșteai bine pe Annie?

– Destul de bine.

– Și nu te poți gîndi la cineva care ar fi putut să îi iasă în cale? A pomenit ceva de noi cunoștințe?

– Nu, nu. Îl avea pe Halvor.

– Exact. Te rog mult să ne suni dacă îți amintești ceva. Am vrea să mai trecem pe la tine.

Au mulțumit și au ieșit, iar vînzătorul Horgen s-a întors în încăperea din spate a magazinului. Sejer remarcă figura aplecată la fereastra de lîngă ușa principală.

– Cînd stă la birou, poate să vadă drumul.

„O motocicletă care oprește în fața și apoi pleacă. Între 12.30 și 13.00. Trebuie să notăm asta. În fine!"

Trînti ușa mașinii.

– Thorbjørn spune că au trecut pe la Iazul Șarpelui în jur de 12.45, cînd o căutau pe Ragnhild. Annie nu era acolo atunci. Raymond și Ragnhild au mers pe scurtătură pe la 13.30 și atunci Annie era acolo. Asta ne dă o marjă de trei sferturi de oră. E aproape imposibil. O mașină a trecut pe lîngă ei în plină viteză chiar înainte de a pleca. O mașină obișnuită, undeva între. O culoare murdară, nici deschisă, nici închisă la culoare, nici veche, nici nouă.

Dădu cu palma în bordul de control al mașinii.

– Nu toţi sînt experţi în maşini, îi zîmbi Skarre.

– Îl rugăm să se prezinte la poliţie. Oricine ar fi fost acela care a trecut ieri pe lîngă casa lui Raymond pe la 13.00-13.30, în viteză maximă. Posibil cu o cutie de schi pe capotă. În acelaşi timp căutăm şi motocicleta. Dacă nimeni nu depune mărturie, o să-i trag de limbă pe copii în legătură cu maşina aceea.

– Şi cum ai să faci asta?

– N-am nici o idee încă. Poate că ştiu să deseneze. Copiii obişnuiesc să deseneze.

Raymond îi duse mîncarea tatălui său. Se strecură pe furiş, dar podeaua scîrţîi şi farfuria zăngăni pe placa de marmură a noptierei. Tatăl deschise un ochi.

– Ce voiau? întrebă el.

*

După aceea mîncară la cantina tribunalului.

– Omleta e uscată, spuse Skarre nemulţumit. A stat prea mult în tigaie.

– Chiar?

– De fapt, oul continuă să se întărească mult timp după ce îl pui în farfurie. Trebuie să fie scos din tigaie cînd încă e puţin moale.

Sejer nu avea nici o obiecţie, nu se pricepea deloc la gătit.

– În plus, au pus şi lapte, şi asta îi distruge culoarea.

– Ai fost la şcoala de bucătari?

– Doar la un curs.

– Isuse, sînt atîtea lucruri pe care nu le ştim!

Adună tot de pe farfurie cu pîinea şi mîncă şi ultimele bucăţele. Apoi se şterse bine cu şervetelul.

– Începem cu Krystallen. Fiecare pe partea lui de stradă, adică 10 case de căciulă. Aşteptăm pînă la ora cinci cînd lumea se întoarce de la serviciu.

– Şi ce trebuie să urmăresc? întrebă Skarre, uitîndu-se la ceas. După ora două se putea fuma.

– Tot ce nu pare în regulă. Întreabă de Annie, cum era cu cîtva timp în urmă, dacă ei consideră că s-a schimbat. Apelează la farmecul tău personal şi fă-i să vorbească. Pe scurt: află tot ce poţi de la ei.

– Ar trebui să discutăm şi cu Eddie Holland separat.

– Şi eu m-am gîndit la asta. După ce mai trece puţin timp o să îl chem la secţie. Dar trebuie să reţii că mama fetei e în stare de şoc. O să se liniştească pînă la urmă.

– Cei doi au observat schimbări diferite la Annie, nu crezi?

– Practic, aşa se întîmplă. Tu nu ai copii, Skarre, nu-i aşa?

– Nu.

Skarre îşi aprinse ţigara şi suflă fumul în dreapta şefului.

– Sora ei cred că a sosit acasă de la Trondheim. Trebuie să vorbim şi cu ea.

După ce mîncară, trecură pe la Departamentul tehnic, dar nimeni nu le putea oferi noutăţi despre geaca de vînt albastră care acoperea cadavrul.

– E importată din China. Se vinde în toate magazinele cu preţ redus. Importatorul spune că au primit 2 000 de bucăţi. În buzunarul drept avea o pungă cu dropsuri, un ochi de pisică pentru bicicletă şi cîteva fire de păr blond, posibil păr de cîine. Dar nu mă întreba ce rasă. Nimic altceva.

– Ce mărime?

– XXL. Dar mînecile erau prea lungi şi fuseseră suflecate.

– Pe vremuri, oamenii purtau bileţele cu nume în geci, îşi aminti Sejer.

– Da, asta cred că era cîndva prin Evul Mediu.

– Şi tableta?

– Nimic palpitant, mă tem. E doar o pastilă de mentă, din cele care sînt la modă acum. Mică, dar foarte puternică.

Sejer rămase profund dezamăgit. O pastilă de mentă nu spunea nimic despre o persoană. Orice om poartă așa ceva în buzunare, chiar și el avea mereu o pungă de Fisherman's Friend.

Se urcară în mașină și porniră înapoi. Acum era mai mult trafic la Krystallen, era plin de copii pe bărcuțe, triciclete cu roți de lemn, tractoare, cărucioare și un cart de jucărie cu un steag fluturînd la spate. Cînd mașina poliției viră pe lîngă porți, tabloul acesta colorat îngheță. Skarre nu se putu abține să verifice frînele la cîteva dintre mașinuțe și era aproape sigur că proprietarul unui Massey Ferguson albastru cu roz făcuse în pantaloni de frică în momentul cînd îi arătase că farul din spate era spart.

Majoritatea înțeleseseră că se întîmplase ceva, dar nu știau ce. Nimeni nu îndrăznise să sune la familia Holland ca să întrebe.

Din casă în casă, își făceau amîndoi datoria, fiecare pe partea lui de stradă. De fiecare dată trebuiau să țină seama de scepticismul și de șocul de pe fețele stupefiate ale interlocutorilor. Cîteva femei începuseră să plîngă, iar bărbații rămaseseră muți și livizi. Așteptau politicoși să treacă puțin timp, apoi puneau și ei întrebări. Cu toții o cunoșteau bine pe Annie. Cîteva femei chiar o văzuseră pe cînd pleca. Familia Holland locuia la capătul străzii și trebuia să treacă pe lîngă toate casele ca să iasă în strada principală. Ani la rînd avusese grijă de copiii lor, mai puțin în ultimul an, cînd începuse să se maturizeze. Toată lumea își amintea de talentul ei la handbal și surprinderea lor fusese cu atît mai mare în clipa cînd încetase să mai joace, căci Annie fusese foarte bună și tot timpul se scria despre ea în ziarul local. Un cuplu mai în vîrstă își aminti că fusese mult mai expansivă și mai deschisă înainte, dar explicau schimbarea prin faptul că crescuse. Se înălțase enorm, după cum spuneau ei. Înainte fusese mică și slabă, apoi se dezvoltase brusc.

Skarre nu luă casele în ordine cronologică, acum se afla în casa galben-portocalie. Se dovedi că aparținea unui burlac care se apropia de 40 de ani, pe nume Fritzner. În mijlocul camerei de zi

era o barcă micuță cu pînze în toată regula, cu o saltea înăuntru și o mulțime de perne, iar pe margine era montat un suport de sticle. Skarre rămase fascinat la vederea bărcii. Era de un roșu intens, iar pînzele erau albe. Îi apăru în minte imaginea propriului apartament și amplasarea dezordonată a mobilierului.

Fritzner nu-și amintea prea bine de Annie, din moment ce nu avusese copii de care ea ar fi putut să aibă grijă. În schimb, o condusese cu mașina în centru de cîteva ori. Obișnuia să accepte ori de cîte ori era vreme rea, dar făcea doar semn cu mîna să nu oprească atunci cînd era vreme frumoasă. Îi plăcea de Annie.

– Grozav de bună ca portar, spuse el pe un ton serios.

Sejer se mutase de la o casă la alta în josul străzii pînă cînd ajunsese la o familie de turci la numărul șase. Familia Irmak se așeza la masă chiar în clipa cînd Sejer sună la ușă. Aburii ieșeau dintr-o cratiță mare de pe mijlocul mesei. Bărbatul, o figură înaltă în cămașă brodată, îi întinse o mînă de culoare. Sejer le povesti că Annie Holland e moartă și că din cercetări s-a dovedit că a omorît-o cineva.

– Nu, răspunseră ei îngroziți. Nu se poate! Fata aceea frumoasă de la numărul 20, fata lui Eddie! Singura familie care i-a primit cum se cuvine cînd s-au mutat. Se mutaseră și prin alte locuri și nu fuseseră primiți așa de bine peste tot. Nu poate fi adevărat!

Bărbatul îi cuprinse brațul și îl trase după el pe canapea.

Sejer se așeză. Irmak nu avea acea înfățișare timidă și retrasă pe care putea să o vadă deseori la imigranți, ci mai degrabă deborda de încredere și demnitate. Era reconfortant.

Femeia o văzuse pe Annie cînd ieșea din casă. „Era în jur de ora 12.30", credea ea. Plecase cu un rucsac în spate și mergea liniștită printre case. N-o cunoscuseră pe Annie cînd era mai mică. Locuiau acolo doar de patru luni.

– Băiețoaica, spuse ea îndreptîndu-și șalul de pe cap. Era mare! Numai mușchi. Apoi femeia coborî privirea.

– A avut vreodată grijă de copilul dumneavoastră?

Sejer indică din cap fetița care aștepta cuminte la masă. O fetiță tăcută, neobișnuit de frumoasă, cu gene dese. Privirea îi era adîncă și întunecată precum străfundul unei grote.

– Am vrut să o rugăm, dar vecinii ne-au spus că nu mai obișnuiește, așa că n-am insistat. În plus, soția e acasă toată ziua și ne descurcăm. Doar eu trebuie să plec dimineața. Avem o Lada. Vecinul spune că nu e o mașină bună, dar nouă ne place. Merg cu ea în fiecare zi pînă pe strada Poppel, unde am un magazin de condimente. Iritația de pe fruntea dumneavoastră, de exemplu, dispare cu condimente. Dar nu condimente de la magazinul Rimi, ci cu condimente adevărate de la Irmak.

– Da? Chiar e posibil?

– Da, curăță sistemul. Face ca transpirația să fie mai intensă.

Sejer dădu serios din cap.

– Deci nu ați avut nimic de-a face cu Annie?

– Nu direct. Cîteodată, cînd alerga pe lîngă casă, o opream și o avertizam ocrotitor cu degetul. Îi spuneam: „Alergi de-ți iese sufletul, fetițo". Apoi ea rîdea. I-am spus că o s-o învăț să mediteze, în schimb. Să alergi pe străzi e un mod dificil de a-ți găsi pacea. Și ea rîdea și mai tare, iar apoi dispărea la cotitură.

– A fost vreodată la dumneavoastră în casă?

– Da. A venit cu o floare în ghiveci din partea lui Eddie în ziua în care ne-am mutat. Era în semn de bun venit. Nihmet a început să plîngă, povestea el uitîndu-se la soție. Și acum plîngea. Și-a tras șalul peste față și s-a întors cu spatele la ei.

Cînd Sejer a plecat, i-au mulțumit pentru vizită și l-au mai invitat la ei. Stăteau cu toții în holișorul de la intrare și se uitau după el. Fetița se ținea de fusta mamei. Îi amintea de Matteus, cu ochii și cu buclele acelea negre. Pe drum se opri pentru cîteva clipe. Se uita fix după Skarre, care tocmai ieșea de la numărul 9. Își făcură semn din cap și apoi se despărțiră din nou.

– Ai găsit multe uși încuiate? întrebă Skarre.

– Doar două. Johnas la numărul 4 și Rud la numărul 8.

– Mi-am luat notițe de la toți.

– Vreo reflecție spontană?

– Nimic altceva decît că îi cunoștea pe toți și fusese prin casele lor ani de-a rîndul. Și, evident, era plăcută peste tot.

Sunară la familia Holland. Le deschise o fată. Era sigur sora lui Annie, semănau, dar erau totuși diferite. Părul era la fel de deschis ca al lui Annie, doar rădăcinile era mai închise. Conturul ochilor era profund marcat de rimelul negru aplicat de jur împrejur. Prinși în negură, se zăreau ochii luminoși și nesiguri. Nu era solidă și înaltă precum Annie, și nici genul bine clădit și sportiv. Purta pantaloni mulați lila cu cusătură dublă în față și o bluză albă descheiată la cîțiva nasturi.

– Sølvi? întrebă el.

Ea dădu din cap și îi întinse mîna ușor. Îi conduse înăuntru, cuibărindu-se imediat lîngă mama sa. Doamna Holland era în același colț de canapea ca și data trecută. Privirea i se schimbase puțin în timpul celor cîteva ore care trecuseră, iar expresia feței nu mai era atît de disperată ca înainte, ci obosită și cu mult mai îmbătrînită. Tatăl nu era prin preajmă. Sejer încerca să o studieze pe Sølvi fără să se uite fix la ea. Avea o altă expresie a feței și o altă constituție decît sora ei. Nu avea nimic din fața largă și bărbia hotărîtă a lui Annie, nici măcar ochii aceia mari, aproape gri. „Mai plăpîndă și mai rotundă", se gîndi el. După o jumătate de oră de conversație și-a dat seama că cele două surori nu fuseseră niciodată apropiate. Fiecare avea viața ei; Sølvi lucrase într-un coafor, făcea curățenie; nu fusese vreodată interesată de copiii altora și nu practicase vreun sport. Sejer se gîndea că probabil își acorda prea multă atenție. O preocupa mult modul cum arăta. Chiar și acum, de acolo de pe canapea, alături de mama ei și în plină anchetă a morții surorii ei, își aranja corpul într-un mod care să o avantajeze. Părea să fie un vechi obicei de a se așeza picior peste picior, cu capul într-o parte, ținînd mîna pe genunchi. Pe degete străluceau mai multe inele colorate. Unghiile îi erau lungi și roșii. Un corp rotund,

fără margini, fără caracter, ca şi cum i-ar fi lipsit scheletul şi muşchii şi ar fi fost doar piele întinsă peste o bucată de lut de culoare roz. Sølvi era cu mult mai mare decît Annie, dar avea o expresie naivă. Mama luase o poziţie protectoare şi o bătea cu mîna pe umăr, ca şi cum ar fi avut permanentă nevoie de consolare sau de încurajare. Sejer nu ştia exact ce să creadă. Surorile erau foarte diferite. Figura lui Annie din poză era mai matură. Se uita cu grijă la aparatul de fotografiat, ca şi cum nu i-ar fi plăcut să i se facă poze, dar ştia să cedeze în faţa celui mai puternic, căci ea era bine-crescută. Sølvi poza aproape tot timpul. La chip semăna cu mama ei, în timp ce Annie semăna cu tatăl.

– Ştii cumva de vreo nouă relaţie de-a lui Annie din ultima vreme? S-a întîlnit cu oameni noi? A vorbit despre aşa ceva?

– N-o interesa să cunoască lume. Sølvi îşi netezi bluza.

– Nu ştii dacă ţinea jurnal?

– A, nu. Annie nu era genul ăsta. Era diferită de celelalte fete, semăna mai mult cu un băiat. Nici măcar nu folosea fard. Nu suferea să-şi pună bijuterii. Purta doar medalionul lui Halvor şi asta pentru că el insistase. De fapt, şi acela o încurca în timp ce alerga.

Vocea îi era dulce şi clară, ca şi cum ar fi fost o fetiţă şi nu cu şase ani mai mare decît Annie. „Fii drăguţ cu mine, parcă ruga vocea ei, vezi că sînt mică şi fragilă."

– Îi cunoşti prietenii?

– Sînt mai mici ca mine, dar îi cunosc.

Îşi scotea inelele şi ezita puţin, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama de noua situaţie în care se afla.

– Care dintre ei crezi că a cunoscut-o cel mai bine?

– Era împreună cu Anette, dar numai cînd aveau ceva de făcut. Nu ca să povestească.

– Locuiţi destul de izolat pe aici, spuse el cu grijă. Crezi că ar fi făcut autostopul?

– Nu, niciodată. Nici eu, de altfel, adăugă ea repede. Dar sîntem totuşi luate cu maşina cînd mergem pe stradă. Îi cunoaştem aproape pe toţi de aici.

„Aproape pe toţi", se gîndi el.

– Crezi că era nefericită dintr-un motiv sau altul?

– Nu, nu nefericită. Dar nici nu deborda de bucurie. Nu erau prea multe lucruri care să-i fi stîrnit interesul. Mă refer la lucrurile comune fetelor. O preocupau doar şcoala şi alergatul.

– Şi probabil Halvor?

– Nu ştiu ce să spun. Părea indiferentă şi în ceea ce-l priveşte pe Halvor. Părea că nu se poate hotărî niciodată.

Sejer văzu cu ochii minţii imaginea unei fete distante, cu o privire sceptică şi care făcea doar ceea ce voia, care îşi urma propriul drum şi îi ţinea pe toţi la distanţă. Dar de ce?

– Mama ta spune că era mai vivace înainte, spuse el cu voce tare. Eşti de acord cu ea?

– Da, era mai comunicativă înainte.

Skarre îşi drese glasul.

– Această schimbare, spuse el, crezi că s-a produs subit? Sau a avut loc treptat, într-un interval mai lung?

– Nu, se uitară ele una la alta. Nu ştim sigur. S-a schimbat pur şi simplu.

– Poţi să-ţi aminteşti momentul, Sølvi?

Ea ridică din umeri.

– Anul trecut, cîndva. S-a despărţit de Halvor şi imediat după aceea a renunţat la handbal. Apoi a început să se înalţe. S-a înălţat aşa de mult că nu-i mai veneau hainele şi a devenit foarte tăcută.

– Vrei să spui supărată sau morocănoasă?

– Nu. Doar tăcută. Dezamăgită, într-un fel.

Dezamăgită.

Sejer dădu afirmativ din cap. Se uită la Sølvi. Pantalonii ei strîmţi îi luau ochii. Erau de culoarea mălinilor din copilărie.

– Ştii dacă Annie şi Halvor au avut o relaţie sexuală?

Se făcu roşie ca racul.

– Nu ştiu exact. Puteţi să-l întrebaţi pe Halvor.

– Da, aşa o să fac.

– Sora ei, spuse Sejer, pe cînd stăteau în maşină, e tipul de fată care sfîrşeşte prin a cădea victimă. Mă refer la acei bărbaţi cu scopuri josnice. Pare atît de preocupată de felul în care se poartă, că nu ar sesiza pericolul. Sølvi. Nu Annie. Annie era rezervată şi sportivă. Nu era preocupată de impresia lăsată asupra oamenilor. Nu făcea autostopul şi nu urmărea să întîlnească oameni noi. Dacă a urcat în maşina cuiva, era cineva cunoscut.

– O repetăm încontinuu.

Skarre se uită la el.

– Da, ştiu.

– Şi tu ai o fată, spuse el pe un ton curios, care a trecut prin perioada pubertăţii. Cum a fost de fapt, atunci?

– A, mormăi Sejer, uitîndu-se pe fereastră. Elise se ocupa în principal de astfel de lucruri. Dar îmi amintesc cum era. Pubertatea e ca un teren accidentat. Era ca o rază de soare pînă a împlinit treisprezece ani, apoi a început să mîrîie. Şi asta pînă a împlinit paisprezece ani, apoi a început să latre. După aceea i-a trecut.

– I-a trecut, iar apoi şi-a amintit momentul cînd a împlinit cincisprezece ani şi a devenit o mică doamnă, iar el nu ştia cum să vorbească cu ea. Cred că la fel se simţea şi Holland. Cînd copilul nu mai e copil şi trebuie să găseşti un alt limbaj, e greu.

– Deci ţi-a luat cam un an sau doi? Pînă să se termine?

– Da, răspunse el gînditor, cam aşa.

– Te preocupă această schimbare a ei?

– Ceva trebuie să se fi întîmplat. Trebuie să aflu ce a fost. Cine era, cine a omorît-o şi de ce. E timpul să-l vizităm pe Halvor Muntz. Sigur ne aşteaptă. Cum crezi că-i merge?

– N-am idee. Pot să fumez în maşină?

– Nu. De altfel ai părul cam lung, nu crezi?

– Da, dacă spui tu. Ia o pastilă de gît.

Se uită fiecare pe fereastra din dreptul lui. Skarre pescui un cîrlionț de pe ceafă și îl întinse pînă la capăt. Cînd îi dădu drumul, se strînse rapid la loc, ca un vierme pe o plită încinsă.

*

Îi părea cunoscut. De aceea își aduse scaunul mai aproape, fixîndu-și chipul ridat asupra craniului. Lumina îi cădea pe față și atunci văzu firele de păr din bărbia ei, care îi creșteau tot mai mari. Ar fi trebuit să se bărbierească, se gîndea el, dar nu știa cum să pună problema față de ea.

– E Johann Olav! țipă ea.

– Bea lapte.

– Hmm.

– Dumnezeule, ce frumos e băiatul ăsta! Mă întreb dacă el e conștient de asta, e ca o sculptură. Da, chiar e. O sculptură vie!

Koss își șterse laptele de deasupra gurii și zîmbi lăsînd să i se vadă dinții albi.

– Uite, ai văzut ce dinți are băiatul ăla? Dinți albi precum creta! Asta pentru că bea mult lapte. Asta ar trebui să faci și tu, să bei mai mult lapte. E adevărat că acum există și dentistul școlii, ceea ce noi nu aveam.

Femeia își adună pătura în poală.

– Noi n-aveam posibilitatea să ne tratăm dinții, trebuia doar să-i scoatem pe măsură ce se stricau. Voi aveți, în schimb, lapte și vitamine, mîncare bună, pastă de dinți cu fluor și nu mai știu ce.

Oftă adînc.

– Ascultă ce-ți spun, scînceam cînd eram la școală. Și asta nu pentru că nu știam lecțiile, ci pentru că îmi era foame. Firește că voi sînteți frumoși, voi, tinerii de azi. Vă invidiez! Auzi ce spun, Halvor? Vă invidiez!

– Da, bunică.

Băiatului îi tremurau degetele în timp ce scotea niște poze dintr-un plic galben Kodak. Un tînăr firav, cu umeri înguști. Nu semăna atît de mult cu patinatorul de viteză din reclamă. Avea gura mică precum o fată. Unul dintre colțurile gurii se îngusta puțin și, cînd zîmbea, nu de prea multe ori, acesta rămînea fix. De aproape se putea vedea cicatricea de la cusătură care mergea din colțul drept al gurii pînă sus la tîmple, de unde începea să crească părul. Era brunet, cu părul scurt și moale, barba îi creștea timid. De departe părea de cincisprezece ani și multă vreme a trebuit să arate legitimația la cinematograf. Dar nu făcea scandal pentru asta, nu era un tip gălăgios.

Se uita încet pe pozele pe care le văzuse de nenumărate ori. Dar acum căpătaseră noi dimensiuni. Acum căuta în ele prevestirile a ceea ce avea să se întîmple mai tîrziu, ceea ce el nu știa atunci și acolo, în clipa în care făcea fotografiile. Annie cu o măciucă în mînă, în timp ce dădea cu forță într-un țăruș. Annie pe placa de surf, dreaptă precum un pilon în costumul de baie negru. Annie odihnindu-se în sacul de dormit verde. Annie pe bicicletă, cu fața acoperită de părul blond. O poză cu el, cînd se chinuia cu reșoul de gătit cu petrol. Una cu amîndoi, făcută de cei din cortul de alături. Trebuise să insiste ca să o convingă. Nu suporta să stea în fața aparatului de fotografiat.

– Halvor! strigă bunica de la fereastră. Vine o mașină a poliției!

– Da, spuse el cu voce joasă.

– De ce vine aici? Se uită la el îngrijorată. Ce caută aici?

– E din cauza lui Annie.

– Ce e cu Annie?

– E moartă.

– Ce spui?

Se împiedică, căutînd îngrozită fotoliul și se sprijini de brațul acestuia.

– A murit. Vin să mă chestioneze. Știam că o să vină. Îi așteptam.

– De ce spui că Annie a murit?

– Pentru că a murit! țipă el. A murit ieri! M-a sunat tatăl ei.

– Dar de ce?

– Asta nu știu! Nu știu de ce, știu doar că a murit!

Băiatul își ascunse fața în palme. Bunica lui se prăbuși pe scaun precum un sac și se făcu mai palidă decît de obicei. A fost așa de liniște o perioadă, da, firește că nu se putea să dureze, pur și simplu nu se putea.

Cineva bătu puternic în ușă. Halvor tresări, băgă pozele sub fața de masă și se duse să deschidă. Erau doi. Așteptară puțin în ușă și se uitară la el. Nu era greu să ghicească ce gîndeau.

– Te numești Halvor Muntz?

– Da.

– Am venit să îți punem cîteva întrebări. Înțelegi de ce, nu?

– M-a sunat tatăl ei noaptea trecută.

Halvor dădu afirmativ din cap. Sejer o remarcă pe bătrîna din fotoliu și o salută.

– E vreo rudă de-a ta?

– Da.

– Putem vorbi undeva singuri?

– Doar în cameră la mine.

– Da? Dacă e în ordine pentru tine atunci...

Halvor îi conduse prin camera de zi, printr-o bucătărie mică și îngustă, pînă în camera lui. „Casa e sigur veche, se gîndi Sejer, acum nu mai plasează camerele în acest mod." Bărbații luară loc pe o canapea care se clătina, Muntz se așeză pe pat. O cameră veche, vopsită în verde și cu ferestre largi.

– E bunica ta? În camera de zi?

– Bunica din partea tatălui.

– Și părinții tăi?

– Sînt divorțați.

– De aceea locuiești aici?

– Puteam să aleg unde să locuiesc.

Vorbele cădeau sec şi iute precum pietrele mărunte.

Sejer se uita împrejur, căutînd o fotografie cu Annie şi găsi una mică în ramă aurie, pe noptieră. Alături era un ceas deşteptător şi figura Madonnei cu pruncul, probabil un suvenir din sud. Un singur poster pe perete, probabil al unui cîntăreţ rock; scria Meat Loaf de-a lungul pozei. Combină şi CD-uri. Un dulap, cîteva perechi de pantofi sport, nu atît de frumoşi ca ai lui Annie. O cască de motocicletă atîrna de mînerul uşii de la dulap. Patul nu era făcut. În faţa ferestrei avea un birou îngust, iar pe birou stătea un calculator cu un monitor mic. Într-o cutie lîngă monitor ţinea dischetele. Sejer o remarcă pe cea de deasupra pe care scria în engleză: „Şah pentru începători". Se uită afară în curte şi văzu maşina Volvo pe care o parcasera în faţa casei, o cuşcă goală de cîine şi o motocicletă acoperită cu folie de plastic.

– Conduci motocicleta? întrebă el pentru început.

– Cînd vrea să meargă. Nu porneşte întotdeauna. O s-o pun la punct, dar acum n-am bani.

Îşi aranjă puţin cămaşa.

– Lucrezi?

– La fabrica de îngheţată. Lucrez de doi ani acolo.

„La fabrica de îngheţată, se gîndi Sejer. De doi ani. Deci a terminat gimnaziul şi a început să lucreze. Poate că nici nu e rău, a căpătat experienţă în muncă." Nu părea un tip sportiv, dimpotrivă, chiar fragil şi cam palid. Annie era atletică, persevera cu antrenamentele şi era silitoare la şcoală, în schimb, tinerelul ăsta împacheta îngheţată şi locuia la bunica. Nu i se părea că se potriveau. Dar fusese un gînd arogant, pe care Sejer îl alungă imediat.

– Acum trebuie să-ţi pun o serie de întrebări. Sper că înţelegi, nu?

– Da.

– Atunci o să încep aşa: Cînd ai văzut-o pe Annie ultima oară?

– Vineri. Am fost la cinematograf, la filmul de la ora şapte.

– La ce film?

– *Philadelphia*. Annie a plîns, spuse el gînditor.

– De ce?

– Filmul era trist.

– Aşa, exact. Şi apoi?

– Apoi am mîncat la cantina cinematografului şi am luat autobuzul pînă la ea acasă. Am ascultat CD-uri în cameră. La ora unsprezece am luat autobuzul înapoi. M-a însoţit pînă în staţie la fabrica de lapte.

– Şi de atunci n-ai mai văzut-o?

Băiatul dădu din cap în semn că nu. Gura îngustă îi dădea aspectul de om bosumflat. „De fapt, e nedrept, se gîndi Sejer, pentru că avea de altfel o figură drăguţă, cu ochii verzi şi trăsături regulate." Cu gura aceea mică părea că vrea să acopere mereu nişte dinţi urîţi sau ceva de genul ăsta. Dar mai apoi descoperi că erau chiar perfecţi. Patru dinţi de sus şi doi de jos erau din porţelan.

– Nici n-ai mai vorbit cu ea, la telefon măcar?

– Ba da, răspunse el repede. M-a sunat în seara următoare.

– Ce voia?

– Nimic.

– Era destul de tăcută, nu-i aşa?

– Da, dar îi plăcea să vorbească la telefon.

– Deci nu voia nimic, dar a sunat totuşi. Despre ce aţi vorbit?

– Dacă vreţi să ştiţi neapărat, ei bine, am vorbit despre toate şi nimic.

Sejer zîmbi. Halvor se uita tot timpul pe fereastră, ca şi cum ar fi vrut să evite contactul vizual. Poate se simţea vinovat sau doar jenat. Îl compătimeau. Prietena îi murise şi poate nu avea pe nimeni cu cine să vorbească, în afară de bunica lui care aştepta în camera de zi. „Şi poate că e un ucigaş", se gîndi Sejer.

– Şi ieri ai fost la serviciu ca de obicei? La fabrica de îngheţată?

El ezită o clipă.

– Nu, am fost acasă.

– Aşadar ai fost acasă. De ce?

– Nu mă simţeam bine.

– Lipseşti de multe ori de la serviciu?

– Nu, nu lipsesc de multe ori de la serviciu!

Băiatul ridicase puţin vocea. Pentru prima oară îi simţiră iritarea.

– Bunica ta poate să confirme, nu?

– Da.

– Şi n-ai ieşit deloc din casă în timpul zilei?

– Doar la o plimbare.

– Deşi nu te simţeai bine?

– Ne trebuie şi nouă de mîncare. E destul de greu pentru bunica să meargă la magazin. Poate doar în zilele bune, şi acelea nu sînt multe. Are artrită, explică el.

– OK, înţeleg. Poţi să ne spui ce te supără?

– Doar dacă sînt obligat.

– Nu eşti obligat chiar în clipa asta, dar poate vei fi pînă la urmă.

– Bine. Sînt nopţi în care nu pot să dorm.

– Aşa? Şi atunci stai acasă?

– Nu pot să am grijă de maşini dacă nu am mintea limpede.

– Mi se pare normal. Dar de ce ai nopţi cu insomnii?

– Păi, sînt sechele din copilărie. Nu aşa se spune?

Le zîmbi neaşteptat de amar şi de matur pentru un chip aşa de tînăr.

– Cam pe la ce oră ai ieşit?

– Poate în jur de ora unsprezece.

– Pe jos?

– Pe motocicletă.

– Şi la ce magazin?

– La magazinul Kiwi din centru.

– Aşadar, motocicleta a pornit ieri?

– De fapt, porneşte în fiecare zi dacă insist.

– Cît timp ai fost plecat?

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit că o să-mi ceară cineva explicaţii.

Sejer dădu din cap. Skarre muncea ca un nebun cu pixul în mînă, să reuşească să noteze totul.

– Dar aproximativ?

– Poate o oră.

– Şi bunica poate să confirme?

– Probabil că nu. Nu e foarte atentă.

– Ai permis de conducere pentru maşini?

– Nu.

– Cît timp aţi fost prieteni, tu şi Annie?

– Destul de mult. Doi ani.

Se şterse sub nas uitîndu-se în continuare spre curte.

– Crezi că a fost o relaţie frumoasă?

– Am fost despărţiţi de cîteva ori.

– Ea a pus capăt?

– Da.

– Nu ţi-a spus de ce?

– Nu. Dar de fapt nu era întotdeauna foarte interesată. Voia mai mult o simplă relaţie de amiciţie.

– Iar tu nu voiai asta?

Băiatul roşi şi îşi privi mîinile.

– Aţi avut relaţii sexuale?

Roşi mai tare şi se uită din nou spre curte.

– De fapt, nu.

– De fapt, nu?

– Aşa cum aţi auzit. Nu era interesată.

– Dar aţi încercat, nu-i aşa?

– Da, oarecum. De două ori.

– Poate că nu a fost o reuşită?

Vocea lui Sejer devenise foarte prietenoasă în acel moment.

– Nu ştiu ce se consideră a fi o reuşită.

Chipul îi era atît de încordat încît nu lăsa să se citească vreo expresie.

– Ştii dacă a făcut sex cu altcineva?

– Nu ştiu, dar mi-e greu să cred că a avut.

– Aşadar ai fost împreună cu Annie mai mult de doi ani, de cînd avea treisprezece ani. Ea a rupt relaţia de cîteva ori, nu era interesată să întreţină relaţii sexuale cu tine şi totuşi ai continuat să fii cu ea? Nu eşti tocmai un băieţel, Halvor? Eşti aşa de răbdător?

– Da, sînt.

Spuse asta cu o voce joasă şi ca pe o constatare, ca şi cum s-ar fi ferit mereu să-şi arate sentimentele.

– Crezi că ai cunoscut-o bine?

– Mai bine decît mulţi alţii.

– Crezi că era nefericită din vreun motiv?

– Nu neapărat nefericită. Mai mult... nu ştiu. Poate melancolică.

– Ţi se pare că asta implică şi altceva? Să fii melancolic?

– Da, spuse el ridicînd privirea. Cînd cineva e nefericit, speră totuşi la ceva mai bun. Dar cînd renunţă, se instalează melancolia.

Sejer ascultă explicaţia puţin surprins.

– Cînd am cunoscut-o pe Annie acum doi ani, era altfel, adăugă el rapid. Glumea şi rîdea cu toţi. Era opusul meu, continuă el.

– Şi apoi s-a schimbat?

– S-a înălţat foarte mult. Apoi a devenit foarte tăcută. Nu mai era la fel de vioaie. Am aşteptat, m-am gîndit că o să-i treacă. Că o să devină aceeaşi de mai demult. Acum nu mai am de ce să aştept.

Îşi împreună mîinile şi se uită în jos, iar apoi, cu un efort mare, întîlni privirea lui Sejer. Ochii îi erau spălăciţi ca pietrele ude. Nu ştiu ce credeţi. Dar nu i-am făcut nimic lui Annie.

– Nu credem nimic. Noi vorbim cu toţi. Nu-i aşa?

– Da.

– Annie folosea droguri sau alcool?

Skarre scutură pixul ca să aducă pasta în vîrf.

– Ce amuzant! Glumiți, nu?

– Ei bine, răspunse el simplu. N-am cunoscut-o.

– Scuze, dar a sunat de-a dreptul ridicol.

– Dar tu?

– Nu mi-a trecut niciodată prin cap.

„Dumnezeule, se gîndi Sejer. Uite un tînăr muncitor și angajat permanent. E de-a dreptul promițător."

– O cunoști pe vreuna dintre prietenele ei? Anette Horgan, de exemplu?

– Puțin. Dar de regulă stăteam singuri. Annie nu voia să ne amestecăm.

– De ce nu?

– Nu știu. Ea era cea care hotăra.

– Și tu făceai cum spunea ea?

– Nu era greu. Nici mie nu-mi plac întîlnirile mari.

Sejer dădu din cap înțelegător. Poate că se potriveau pînă la urmă.

– Știi cumva dacă Annie ținea un jurnal?

Halvor ezită o clipă, își înăbuși un impuls de ultim moment și scutură din cap.

– Adică o carte dintr-acelea roz în formă de inimă și cu lacăt?

– Nu neapărat. Putea să arate și altfel.

– Nu cred că ținea, mormăi el.

– Dar nu ești sigur, nu?

– Destul de sigur. Nu mi-a povestit niciodată despre asta.

Acum de-abia i se auzea vocea.

– Ai cu cine să povestești?

– O am pe bunica.

– Așadar ești apropiat de ea?

– Da, e în regulă. E liniște și pace pe aici.

– Ai o geacă de vînt albastră, Halvor?

– Nu.

– Ce porți cînd ieși în oraș?

– Geacă de blugi sau, dacă e frig, din puf.

– Mă suni dacă o să te frămînte ceva?

– De ce aş face asta?

Ridicase surprins privirea.

– Lasă-mă să-ţi explic altfel: ai vrea să suni la secţie dacă îţi aminteşti ceva, orice amănunt care ar putea explica de ce a murit Annie?

– Da.

Sejer se uită prin cameră ca să o ţină minte. Ochii i se opriră pe statueta Fecioarei Maria. Privită mai cu atenţie, aceasta părea mai frumoasă decît la prima vedere.

– E o statuie frumoasă. Ai cumpărat-o cumva din Spania?

– Am primit-o. De la părintele Martin. Sînt catolic, adăugă el.

Aceasta îl determină pe Sejer să se uite mai atent la el. Era o fire închisă, ca şi cum avea de ascuns ceva ce ei nu trebuiau să afle. Sau poate că trebuiau să-l descoasă, să-l fiarbă ca pe o scoică în apă fierbinte. Îl fascina gîndul.

– Deci eşti catolic?

– Da.

– Iartă-mi curiozitatea, dar ce te-a atras la această credinţă?

– E clar. Mîntuirea. Iertarea păcatelor.

Sejer îl aprobă dînd din cap.

– Dar eşti foarte tînăr.

Se ridică şi îi zîmbi.

– Ai reuşit să păcătuieşti aşa de mult?

Întrebarea pluti o clipă în aer.

– Mi-a mai trecut prin minte cîte un gînd putred.

– Ceea ce ne-ai spus va fi bineînţeles verificat. Aşa se obişnuieşte. Vei primi apoi veşti de la noi.

Îi strînse mîna cu putere. Încercă să-i insufle un gînd bun, după care ieşiră prin bucătărie, unde se simţea încă un miros slab de legume fierte. Bătrîna stătea în balansoar în camera de zi, învelită cu

grijă cu un pled. Se uită speriată în urma lor. Afară era motocicleta acoperită cu celofan. Un Suzuki mare.

– Te gîndeşti şi tu la acelaşi lucru? întrebă Skarre pe cînd mergeau spre oraş.

– Probabil că da. N-a pus nici o întrebare. Nici una. Cineva i-a omorît prietena, iar el nu părea deloc curios. Dar asta nu trebuie neapărat să însemne ceva.

– Ciudat.

– Poate că îşi dă seama abia acum, după ce am plecat.

– Sau poate că ştie ce s-a întîmplat cu fata şi de aceea nu a fost surprins.

– Geaca de vînt pe care am găsit-o i-ar fi fost destul de mare lui Halvor, nu crezi?

– Avea mînecile suflecate.

Era după-amiaza tîrziu şi aveau nevoie de o pauză. Au plecat lăsînd în urmă satul şi oamenii, cu şocul şi gîndurile lor. În zona Krystallen lumea se perinda în susul şi în josul străzii, uşile se trîntea şi se deschideau, iar telefoanele sunau. Oamenii se năpusteau la sertare în căutarea pozelor vechi cu Annie. Numele ei era pe buzele tuturor. Primele speculaţii erau discutate la lumina lumînării şi se răspîndeau apoi ca un zumzet printre case. Se mai şi bea cîte ceva din cînd în cînd. Era stare de necesitate pe acea străduţă, aşa încît se mai încălcau unele reguli.

În schimb, Raymond era preocupat de alte lucruri. Stătea la masa din bucătărie şi lipea poze cu Tommy şi Tigrul, Tweety şi Sylvester, într-o carte. Lampa din tavan era aprinsă, tatăl lui dormea de amiază, iar la radio erau dedicaţii muzicale: „La mulţi ani pentru Glenn Kåre de la bunica lui". Raymond asculta şi mirosea batonul de lipici, simţindu-i esenţa plăcută de migdale. Nici nu remarcase că un bărbat îl privea intens prin fereastră.

*

Halvor închise ușa de la bucătărie și porni calculatorul. Accesă hard diskul și se uită gînditor la șirul de documente. Conținea jocuri, declarații de impozit, bugete, liste cu adrese, lista CD-urilor și alte lucruri mărunte. Dar mai era ceva: un fișier al cărui conținut îi era necunoscut. Era denumit „Annie". Stătea în fața calculatorului, cugetînd la acel fișier. Dînd un dublu click cu mouse-ul, ar fi trebuit să-i apară imediat conținutul pe ecran, dar mai erau și excepții. Chiar el avea un fișier intitulat „Privat". Pentru a-l deschide, trebuia să tasteze un cod pe care numai el îl știa. Era la fel și cu fișierul lui Annie. Chiar el o învățase să și-l protejeze, pentru a nu fi văzut de ceilalți. O procedură destul de simplă. Dar nu-și dădea seamă ce parolă și-ar fi putut alege și nici ce conținea. Ea insistase să-l țină secret, rîzînd ușor de dezamăgirea lui. I-a arătat cum să-l codifice, apoi a trebuit să plece în camera de zi în timp ce ea scria parola. A dat un dublu click doar de amuzament și imediat i-a apărut mesajul: *Access denied. Password required.*

Dar acum chiar voia să-l deschidă. Era singurul lucru ce îi rămăsese după ea. Dar dacă era ceva despre el acolo, ceva periculos? Poate era vreun jurnal. Era imposibil să afle. Se uita confuz la tastatură, la cele zece cifre, douăzeci și nouă de litere și o serie de semne care dădeau un număr infinit de combinații. Încercă să se relaxeze și se gîndi că el însuși alesese un nume. Era numele unei femei celebre, care fusese arsă pe rug, iar apoi declarată sfîntă. Se potrivise perfect și nici Annie nu se gîndise la așa ceva. Dar poate că ea alesese, o dată. Era destul de obișnuit să alegi data de naștere a cuiva apropiat. A stat o clipă și s-a uitat la fișier, un pătrat micuț gri cu numele ei pe el. De fapt, nici nu trebuia să-l deschidă dacă Annie decisese să-l țină. Însă acum ea nu mai era și nu mai existau aceleași reguli. Poate că era ceva care ar fi putut explica de ce se purta așa, de ce era imposibil de cucerit. Toate reținerile anterioare se risipeau încet ca praful prin colțuri. Acum era singur și nici nu știa cu ce să-și umple timpul.

În vreme ce stătea în camera întunecoasă, se simţea alături de Annie. Se hotărî să înceapă cu numere, zile de naştere sau coduri numerice personale. Avea cîteva date în minte: ale ei, ale lui, ale bunicii. Putea să găsească şi altele. Era totuşi un început. Putea să aleagă şi un cuvînt, bineînţeles. Sau poate mai multe, poate un proverb sau un citat celebru, un nume. Era o muncă dificilă. Nu ştia dacă o să-l găsească vreodată, dar avea mult timp şi răbdare. În plus, mai existau şi alte modalităţi.

Începu cu data ei de naştere, pe care ea sigur n-a ales-o: 3 martie 1980, adică zero, trei, zero, trei, unu, nouă, opt, zero. Apoi aceleaşi numere de la coadă la cap.

Pe ecran apăru din nou: *Access denied.* Bunica se ivi în uşă.

– Ce-au spus? întrebă ea, sprijinindu-se de tocul uşii.

Tresări şi îşi îndreptă spatele.

– Nimic deosebit. Mi-au pus nişte întrebări.

– Halvor, dar e îngrozitor! De ce a murit?

Halvor se uită mut la ea.

– Eddie spune că au găsit-o în pădure. Sus, la Iazul Şarpelui.

– Da, dar de ce a murit?

– Asta nu mi-au spus, şopti el. Am uitat să întreb.

Sejer şi Skarre se retraseră în sala de curs a barăcii din spatele judecătoriei. Traseră draperiile şi făcură aproape întuneric în încăpere. Derulară banda înapoi. Skarre era pregătit cu telecomanda.

Izolarea fonică a acestei clădiri construite în grabă nu era motiv de laudă. Se auzeau telefoane sunînd, uşi trîntite, voci, rîsete şi maşini care treceau vuind pe stradă. Un beţiv ţipa în grădina din spate. Sunetele erau totuşi estompate, asta din cauză că ziua era pe terminate.

– Ce mai e şi asta?

Skarre se aplecă în faţă.

– Cineva care aleargă. Seamănă cu Grete Waitz. Pare să fie maratonul din New York.

– Poate ne-a dat o altă casetă.

– Nu, sigur nu. Opreşte, am văzut nişte insule şi stînci.

Imaginea se mişcă puţin pînă se linişti şi se fixă pe două femei în bikini, lungite pe o stîncă netedă.

– Mama şi cu Sølvi, spuse Sejer.

Sølvi stătea întinsă pe spate cu un picior îndoit. Ochelarii de soare şi-i trăsese pe cap, poate pentru a evita formarea de cercuri albe în jurul ochilor. Mama era parţial acoperită cu un ziar, care, judecînd după dimensiune, părea să fie *Aftenposten*. Lîngă ele erau reviste, cremă de plajă şi termosuri, mai multe prosoape mari şi un radio portabil.

Camera de luat vederi rămase mult timp fixată pe cele două iubitoare de soare. Acum se îndrepta către o plajă mai jos şi către o tînără blondă, înaltă, care venea din dreapta. Fata purta o placă de surf pe deasupra capului şi se îndrepta în direcţia opusă camerei, spre apă. Mersul ei prin apă nu părea deloc provocator, ci era menit exclusiv pentru a înainta printre valuri. Nu se opri nici măcar atunci cînd apa îi ajungea pînă peste genunchi. Se auzea sunetul destul de puternic al valurilor, iar apoi vocea tatălui:

– Zîmbeşte, Annie!

Ea continua să meargă tot mai departe prin apă, auzindu-i încurajările. Apoi se întoarse, destul de greu, sub greutatea plăcii de surf. Timp de cîteva secunde se uita fix la Sejer şi la Skarre. Vîntul îi flutura părul blond peste urechi, şi un zîmbet fugar îi traversă chipul. Skarre se uita în ochii ei cenuşii, simţind cum i se făcea pielea de găină pe braţe, în timp ce o urmărea pe fata înaltă străpungînd valurile. Avea un costum de baie negru, aşa cum purtau înotătorii, cu două bretele încrucişate pe spate şi cu o vestă de salvare albastră.

– Placa aceea nu e pentru începători, mormăi el.

Sejer nu-i răspunse. Annie mergea tot mai departe în apă. Apoi se opri, se urcă pe placă, sprijinindu-se de velă pentru a-şi găsi echilibrul. Surful făcu apoi o mişcare de 180 de grade şi prinse viteză. Bărbaţii rămaseră muţi, în timp ce fata plutea tot mai departe. Străpungea valurile ca un profesionist. Tatăl o urmărea cu camera de luat vederi. Erau ochii tatălui cei care urmăreau fiica prin obiectivul camerei. Se străduia să nu mişte imaginea, să nu tremure, ci să arate o imagine cît mai reală a surferului. Prin imagini răzbătea mîndria lui, tot ce trebuie să fi simţit pentru ea. Era acum în elementul ei. Nici vorbă să se teamă că ar putea cădea în apă.

Deodată imaginea dispăru. Priveau acum spre masa decorată cu o faţă de masă, cu farfurii şi pahare, cu tacîmuri lustruite şi flori de cîmp puse într-o vază. Pe un platou erau cotlete, cîrnaţi şi bacon. Alături se pregătea grătarul. Soarele licărea în sticlele de Cola şi Farris[1]. Apăru din nou Sølvi, îmbrăcată în fustă mini şi cu sutienul de la costumul de baie, proaspăt machiată, şi doamna Holland într-o rochie drăguţă de vară. În sfîrşit se ivi şi Annie, cu spatele la cameră, în bermude albastre. Se întoarse brusc spre camera de luat vederi, din nou la chemarea tatălui. Acelaşi zîmbet, acum mai larg, cu două gropiţe în obraji şi două vinişoare abia sesizabile pe gît. Sølvi şi mama ei pălăvrăgeau în spate; se auziră cuburi de gheaţă, iar Annie turna Cola. S-a mai întors o dată, mai lent, cu o sticlă de Cola în mînă, întrebînd în camera de luat vederi:

– Cola, tata?

Vocea era surprinzător de profundă. În următoarea clipă erau în cabană. Doamna Holland era în bucătărie şi tăia o prăjitură.

„Cola, tata." Vocea era fermă, dar totuşi blîndă. Annie îşi iubise tatăl, asta se putea înţelege din acele două cuvinte. Se simţea căldura şi respectul. Era atît de evident ca însăşi diferenţa dintre un

[1] O marcă norvegiană de apă minerală (n.tr.)

pahar cu suc şi unul cu vin roşu. Vocea ei avea profunzime şi ardoare. Annie era clar favorita tatei.

Se derula şi restul filmului: Annie împreună cu mama ei jucînd badminton şi gîfîind în bătaia vîntului, excelentă la surfing şi nemiloasă cu fluturaşul de badminton.

Familia s-a adunat în jurul mesei şi au început să joace Trivial Pursuits. O imagine de aproape cu tabla de joc arăta clar cine era în frunte, dar nu era vorba de Annie. Nici nu spunea prea multe. Sølvi şi mama vorbeau tot timpul, Sølvi cu o voce dulce, delicata, iar mama, cu o voce mai profundă şi mai răguşită. Skarre suflă fumul în jos printre genunchi şi se simţi mai bătrîn. Mai derulară puţin caseta şi apoi apăru o faţă roşie cu gura deschisă. Vocea impresionantă a unui tenor umplu camera.

– *No man shall sleep*, spuse Konrad Sejer şi se ridică cu greu.

– Ce-ai zis?

– Luciano Pavarotti. Cel care cîntă Puccini. Pune caseta în arhivă, continuă el.

– Era bună la surfing, spuse Skarre cu respect.

Sejer nu apucă să răspundă. Ţîrîitul telefonului îl întrerupse. Skarre ridică receptorul şi se grăbi să pună mîna pe foaie şi pe pix. Totul se întîmplă aproape automat. Erau trei lucruri pe lume în care credea Skarre: minuţiozitatea, entuziasmul şi buna dispoziţie. Sejer citea pe măsură ce partenerul lui scria: Henning Johnas, Krystallen numărul 4. 12.45. Magazinul Horgen. Motocicletă.

– Puteţi veni pînă la secţie? întrebă Skarre rapid. Nu? Atunci venim noi la dumneavoastră acasă. Sînt informaţii foarte importante. Vă mulţumim, deocamdată.

Apoi închise telefonul.

– Unul dintre vecini, Henning Johnas, care locuieşte la numărul 4. Tocmai a sosit acasă şi a auzit de Annie. El a luat-o ieri pe Annie cu maşina de la intersecţie şi a lăsat-o la magazinul Horgen. Spune că era o motocicletă care o aştepta acolo.

Sejer se aşeză cu fundul pe masă.

– Din nou acea motocicletă pe care a văzut-o Horgen. Halvor are motocicletă, spuse el gînditor. De ce nu poate veni el aici?

– Pentru că trebuie să-i fete cățeaua.

Skarre puse bilețelul în buzunar.

– Lui Halvor o să îi fie greu să ne dovedească cît timp a fost afară cu motocicleta. Sper că nu Halvor e autorul. Mi-a plăcut de el.

– Un ucigaș e tot ucigaș, spuse Sejer laconic. Se poate întîmpla să ți se pară chiar civilizat.

– Da, răspunse Skarre. Dar e mai ușor să-l bagi în închisoare pe unul a cărui față nu-ți place.

Johnas puse mîna sub burta cățelei și pipăia cu grijă. Respira repede, cu limba roz umedă scoasă în afară. Stătea lungită și îl lăsa s-o atingă. Nu mai era mult. Johnas se uită pe fereastră. Spera să se termine repede.

– Ești o fată cuminte, Hera, îi spuse el, mîngîind-o.

Cățeaua se uita în gol, fără să reacționeze la vorbele lui de laudă. El se așeză pe podea puțin mai încolo. Stătea și se uita la ea. Acest animal tăcut și răbdător îl fascina. Hera nu făcea niciodată gălăgie, era mereu blîndă și ascultătoare ca un înger. Nu se îndepărta niciodată de el cînd ieșeau la plimbare, mînca tot ce primea și se ducea singură într-un colț al camerei cînd el mergea seara la culcare. De fapt, voia să stea așa pînă se termina totul, să fie aproape și să-i asculte respirația. Poate că nu se va întîmpla nimic pînă în zorii zilei. Nu era obosit. Dar chiar atunci sună cineva la ușă. Un țîrîit strident. Se ridică și merse să deschidă.

Sejer îi întinse mîna oficial și cu greutate. Își făcea simțită autoritatea. Tînărul era altfel. Îi strînse mîna cu degete subțiri ca de băiețel. Un chip senin, nu rece, precum al celui mai în vîrstă. Johnas îi rugă să intre.

– Cum îi merge cățelușei? întrebă Sejer. Un doberman frumos zăcea cuminte pe un covor oriental de culoare roșu cu negru. „Dar poate că nu era veritabil, se gîndi el. Nu poți lăsa cățeaua să fete pe un covor oriental veritabil." Cîinele respira repede, dar nu scotea nici un sunet și nici nu-i băgă în seamă pe cei doi străini care intrară în cameră.

– E prima oară. Trei pui, cred, am încercat să-i număr. Dar o să fie bine. Hera nu face niciodată gălăgie.

Se uită la ei și dădu din cap.

– Sînt atît de uluit de ceea ce s-a întîmplat că nu mă pot concentra la nimic.

Johnas se uita la cățea în timp ce vorbea și își mîngîie apăsat vîrful capului chel. Pe restul capului avea un păr castaniu cîrlionțat și îi remarcă ochii neobișnuit de negri. Un barbat de înălțime medie, fizic vorbind, dar destul de solid și cu cîteva kilograme în plus în jurul bazinului, poate la vreo treizeci și ceva de ani. Tînăr, cred că ar fi fost varianta mai brunetă a lui Skarre. Avea trăsături frumoase și o culoare plăcută a pielii, ca și cum ar fi fost de curînd pe meleaguri spaniole.

– Nu vreți să cumpărați un pui? îi întrebă el cu o privire rugătoare.

– Am și eu un Leonberger, spuse Sejer, și nu cred că m-ar ierta dacă aș aduce cu mine un pui. E destul de răsfățat.

Johnas le arătă canapeaua. Trase măsuța mai într-o parte, astfel încît cei doi să se poată strecura pe lîngă ea.

– M-am întîlnit cu Fritzner la garaj în seara asta. Veneam de la un tîrg din Oslo. Mi-a povestit, dar nu realizez încă. N-ar fi trebui s-o las să coboare din mașină, n-ar fi trebuit.

Se frecă la ochi și se uită din nou spre cîine.

– Annie a fost de multe ori aici în casă. A fost și babysitter. O cunosc și pe Sølvi. Aș fi înțeles mai bine dacă i s-ar fi întîmplat ei, spuse el încet. Sølvi e genul acela care s-ar duce cu oricine dacă

i se oferă, chiar fără să-l cunoască. Nu se gîndea decît la băieţi. Dar Annie...

Îi privi pe amîndoi.

– Pe Annie n-o interesau. Şi era foarte precaută. Avea şi un prieten, cred.

– Într-adevăr, avea. Îl cunoaşteţi?

– Nu, nu, nicidecum. Dar i-am văzut pe aici pe stradă, de la distanţă.

„Erau timizi. Nu se ţineau niciodată de mînă." Zîmbi trist la acest gînd.

– Unde mergeaţi în momentul în care aţi luat-o pe Annie în maşină?

– Mergeam la serviciu. Pentru o clipă păru că Hera urma să fete, dar mai dură puţin.

– La ce oră deschideţi?

– La unsprezece.

– Cam tîrziu, nu?

– Dar, dar oamenii au nevoie de lapte şi pîine de dimineaţă, pe cînd covoarele persane se caută mai tîrziu, după satisfacerea nevoilor primare.

Zîmbi ironic la propriul comentariu.

– Am o galerie de covoare în centru, explică el, pe strada Cappelen.

Sejer îl aprobă din cap.

– Annie urma să meargă la Anette Horgen să scrie o lucrare pentru şcoală. V-a spus asta?

– Lucrare pentru şcoală? întrebă el surprins. Nu, nu mi-a spus nimic.

– Dar avea rucsacul în spate?

– Da, avea. Poate că era un pretext pentru a face altceva, nu ştiu. Mergea la magazinul lui Horgen, asta e tot ce ştiu.

– Povestiţi-ne ce aţi văzut.

Johnas încuviinţă din cap.

– Annie alerga pe panta dinspre intersecție. Eu tocmai treceam și am oprit în stație. Am întrebat-o dacă nu vrea să urce. Voia să ajungă la Horgen și e destul de mult de mers. Nu că ar fi fost leneșă sau altceva. Era foarte activă. Alerga mereu. Era cu siguranță într-o formă deosebită. A urcat totuși și m-a rugat să o las la magazin. Am crezut că va coborî doar ca să cumpere ceva sau poate să se întîlnească cu cineva. Am lăsat-o acolo și am plecat mai departe. Dar am observat motocicleta. Era parcată lîngă magazin și tot ce am văzut după aceea era că se îndrepta spre motocicletă. Asta nu înseamnă că o aștepta pe ea, nici n-am văzut cine era. Am văzut-o doar îndreptîndu-se cu pași hotărîți într-acolo, nici nu s-a întors să privească în urmă.

– Ce fel de motocicletă? întrebă Sejer.

Johnas începu să gesticuleze cu mîinile.

– Înțeleg că trebuie să întrebați asta, dar nu mă prea pricep. Lucrez în alt domeniu, ca să zic așa. Pentru mine nu era decît crom și oțel.

– Ce culoare avea?

– Motocicletele nu sînt de regulă negre?

– Absolut deloc, spuse Sejer scurt.

– În orice caz nu era roșu-intens, mi-aș fi amintit.

– Era o motocicletă mare, puternică sau una mai mică? voia să afle Skarre.

– Cred că era mare.

– Și motociclistul?

– N-am văzut mare lucru. Avea cască. Îmi aduc aminte că avea ceva roșu pe cască. Nu părea să fie un adult. Era mai degrabă un tînăr.

Sejer dădu din cap și se aplecă în față.

– L-ați văzut pe prietenul ei. El are motocicletă. E posibil să fi fost el?

Johnas își încruntă fruntea, ca și cum s-ar fi pus în gardă.

– L-am văzut trecînd pe aici pe stradă, dar de la distanţă. Ăsta era departe şi avea şi cască. Nu pot să spun dacă era el sau nu. Şi nici nu vreau să sugerez asta. Nu că ar fi fost *el*.

Sejer strînse din ochi.

– Dar că *ar fi putut* fi el. Spuneţi că era tînăr. Avea o constituţie fragilă?

– Nu e uşor de ghicit cînd au costumul de piele pe ei, spuse el lipsit de speranţă.

– Atunci de ce credeţi că era tînăr?

– Nu, spuse el confuz, nu ştiu ce să zic. Am bănuit aşa pentru că şi Annie e tînără. Sau poate că din felul cum stătea.

Arăta de-a dreptul stînjenit. În clipa aceea nu te gîndeşti că poate fi important. Se ridică din nou şi se aplecă spre căţea.

– Trebuie să înţelegeţi ce înseamnă să locuieşti în acest sat, spuse el iritat. Zvonurile se răspîndesc extrem de repede. Şi, în plus, nu pot să cred că prietenul ei ar face aşa ceva. E doar un copil şi au fost mult timp împreună.

– Lăsaţi-ne pe noi să decidem asta, spuse Sejer hotărît. Motocicleta aceea e importantă, bineînţeles, şi a mai fost văzută şi de un alt martor. Dacă e nevinovat, nici nu va fi acuzat.

– Nu? întrebă el neîncrezător. Dar e destul de rău şi să fii suspectat, mă gîndesc. Dacă spun că seamănă cu prietenul ei, atunci îi veţi face viaţa un calvar. Şi adevărul e că nu ştiu cine era. Dădu energic din cap în sens negativ. Am văzut doar o siluetă în costum şi cască. Putea fi oricine. Am şi eu un fiu de şaptesprezece ani. Putea fi chiar el. Dar nu l-aş fi recunoscut în echipamentul acela. Înţelegeţi?

– Da, înţeleg, spuse Sejer scurt. În sfîrşit, mi-aţi răspuns deja la întrebare. Putea să fie el. Şi în ceea ce priveşte calvarul, pentru el a început deja.

Johnas înghiţi în sec.

– Despre ce aţi vorbit, dumneavoastră şi Annie, în timp ce eraţi în maşină?

– Nu spunea prea multe. Mai mult am vorbit eu despre Hera şi cățelușii pe care urmează să-i aibă.

– Părea să fie îngrijorată sau emoționată de ceva?

– Nu, deloc. Era ca de obicei.

Sejer se uită prin cameră şi remarcă faptul că era puțin mobilată, ca şi cum n-ar fi terminat să o amenajeze. În schimb, era plină de covoare şi carpete pe podea şi pe pereți. Avea covoare orientale mari care păreau să fie şi scumpe. Pe perete erau două fotografii: una cu un băiețel blond de doi ani şi alta cu un adolescent.

– Sînt băieții dumneavoastră?

Sejer indică pozele şi voia să converseze.

– Da, răspunse el, dar pozele nu sînt noi.

Mîngîie din nou cîinele pe urechile mătăsoase şi pe botul umed.

– Acum locuiesc singur, completă el. În sfîrşit mi-am cumpărat apartament în oraş, pe Oscarsgate. Locul acesta a devenit prea mare pentru mine. În ultimul timp n-am văzut-o aşa de des pe Annie. S-a întristat cînd soția a plecat. Şi nici nu mai erau copii de îngrijit.

– Iar dumneavoastră vindeți covoare orientale?

– Fac comerț în Turcia şi în Pakistan. Uneori şi în Iran, dar au tendința să mărească prețurile. Merg acolo de două ori pe an şi stau cîteva săptămîni. Îmi ia destul timp, dar încep să mă familiarizez, spuse el mulțumit. Mi-am făcut multe cunoştințe. Cel mai important lucru e să ajungi să ai încredere în oameni. Orientalii au diferite experiențe cu vestul.

Skarre se strecură pe lîngă masă spre peretele exterior al casei, unde atîrna o carpetă de sus pînă în podea.

– Aceea e o Smyrna turcească, spuse Johnas. Una dintre cele mai frumoase pe care le am. Nici nu mi-o permit. Două milioane şi jumătate de noduri. Incredibil, nu?

Skarre analiza covorul.

– E adevărat că sînt făcute de copii? întrebă el.

– De obicei da, dar nu şi ale mele. Asta distruge reputaţia afacerii. Unuia s-ar putea să nu-i placă, dar adevărul e că cele mai frumoase covoare sînt făcute de copii. Adulţii au degete prea groase.

Pentru o clipă analizau cu toţii covorul, cu toate figurile geometrice tot mai profunde, din ce în ce mai mici şi cu un număr aproape infinit de nuanţe.

– E adevărat că acei copii sînt legaţi de scaunul războiului de ţesut? întrebă Sejer sceptic.

Johnas a dat resemnat din cap.

– Sună atît de urît cînd se spune asta. Cei care primesc un loc de muncă să ţeasă sînt cei mai norocoşi. Un bun ţesător are mîncare, haine şi căldură. Are o viaţă. Este rugămintea părinţilor să fie legaţi de scaunul de ţesut. De cele mai multe ori un mic ţesător asigură traiul unei întregi familii de cinci-şase persoane. În felul ăsta îşi salvează mama şi surorile de la prostituţie, iar tatăl şi fraţii, de la a deveni cerşetori sau hoţi.

– Am auzit că e doar o amînare a acestui proces, spuse Sejer. Cînd se maturizează şi degetele li se îngroaşă, au probleme de vedere sau pot chiar orbi din cauza eforturilor depuse la războiul de ţesut. Atunci chiar nu mai pot lucra şi sfîrşesc tot cerşetori.

– Aţi văzut prea multe filme la televizor, zîmbi acesta. Mai bine mergeţi în sud şi vedeţi cu ochii dumneavoastră. Ţesătorii sînt oameni simpli, dar mulţumiţi şi se bucură de o foarte bună reputaţie. E cît se poate de clar. Dar trebuie să-i ajutăm pe cei bogaţi să-şi menţină standardele morale, căci nu există alţii mai sensibili ca ei în acest sens. De aceea, mă ţin departe de lucrul cu copiii. Dacă vreodată vreţi să cumpăraţi un covor, trebuie să veniţi pe strada Cappelen, spuse el plin de entuziasm. Voi avea grijă să obţineţi un preţ bun.

– Nu prea cred că e clasa de preţuri potrivită mie.

– Oare de ce este decolorat? voia să ştie Skarre.

Johnas trebui să le zîmbească acestora la constatarea lipsei lor totale de cunoştinţe în domeniu, dar îşi reveni, ca şi cum a vorbi de pasiunea lui cea mare era acelaşi lucru cu a sufla pe un cărbune aproape stins. Se aprinse din nou, explicîndu-le:

– E un covor de nomazi.

Asta nu-i spunea nimic lui Skarre.

– Nomazii se mută tot timpul, nu-i aşa? Cred că le ia un an să facă un covor aşa de mare. Iar lîna o colorează cu plante. Pe acestea trebuie să le culeagă în funcţie de sezon, pe teren instabil şi în condiţii diferite, în funcţie de fiecare plantă. Culoarea albastră, şi a arătat înspre covor, este de la planta indigo. Cea roşie este de la o plantă rubiacee. Dar în hexagon e o altă culoare roşie din insecte strivite. Aceasta portocalie e de la *henna,* iar cea galbenă de la şofran Puse mîna pe un covor şi îl netezi. E un covor turcesc, făcut din noduri gordiene. Pe fiecare centimetru pătrat sînt aproximativ o sută de noduri.

– Şi modelele? Cine le face?

– Se ţese după modele vechi de sute de ani, multe dintre ele nici nu sînt desenate. Vechii ţesători se plimbă prin ateliere şi îşi cîntă modelele.

„Acei ţesători orbi şi bătrîni", se gîndi Sejer.

– Nouă, celor din vest, continuă Johnas, ne-a luat mult timp să descoperim acest meşteşug. În mod tradiţional preferăm modele figurative, ceva care ne povesteşte o istorie. De aceea, covoarele cu motive de vînătoare şi cele cu grădini sînt primele care au atras atenţia oamenilor din părţile noastre, deoarece includ motive de flori şi animale. Mie personal îmi place acest tip. Mai întîi bordul larg de deasupra care menţine totul la locul lui şi în final ajungem, într-un fel, la comoară. Ca aici, şi arătă pe covor, spre medalionul din mijloc. Scuzaţi-mă, spuse el deodată. Vă ţin aici şi vă povestesc despre ale mele. Părea jenat.

– Casca aceea, se grăbi să întrebe Skarre, eliberîndu-se. Era pe jumătate sau întreagă?

– Există și căști pe jumătate? întrebă el mirat.

– O cască întreagă are protecție pentru maxilar și bărbie. O cască obișnuită acoperă doar capul.

– N-am remarcat.

– Dar costumul? Era negru?

– Era oricum închis la culoare. Nu mi-a trecut prin minte să-l studiez. E ceva foarte normal să văd o fată drăguță care traversează strada și se îndreaptă către un băiat pe motocicletă. E, într-un fel, așa cum trebuie să fie, nu-i așa?

Îi mulțumiră și se opriră o clipă lîngă ușă.

– O să revenim, sper să ne înțelegeți.

– Bineînțeles. Dacă puii vin pe lume în seara asta, rămîn acasă cîteva zile.

– Puteți să închideți magazinul?

– Clienții mă sună acasă dacă doresc ceva.

Hera oftă adînc și schelălăi de durere pe covorul oriental veritabil. Skarre se uită lung după ea și își urmă fără voie șeful.

– Poate o să-i vedem dacă revenim, nu? zîmbi el plin de speranță. Mă refer la cățel.

– Sigur... îi răspunse Johnas.

– Nu se întoarce, spuse Sejer zîmbind. Se gîndea la Kollberg, cîinele lui.

– Îți amintești casca lui Halvor? Cea care era agățată în camera lui?

Intrară în mașină.

– Cască întreagă, neagră cu o dungă roșie, spuse Sejer gînditor. Ne luăm seara liberă. Trebuie să scot cîinele la plimbare.

– Cum e Konrad? Și tu ai aceeași pasiune pentru meseria ta precum Johnas?

Sejer se uită la el.

– Bineînțeles. Sau crezi că nu e așa?

Își puse centura și plecară.

– De altfel, mă irită faptul că oamenii pot deveni, dintr-o simpatie neînțeleasă, complicii unei persoane pe care nici măcar nu o cunosc, din simplul motiv că o consideră respectabilă.

Se gîndi la Halvor și îi simți tristețea.

– Pînă să omoare pentru prima oară, oamenii nu sînt ucigași. Sînt oameni obișnuiți. Dar cînd vecinii află că totuși au ucis, atunci îi consideră potențiali ucigași pentru tot restul vieții lor, și cred că pot să ucidă în stînga și-n dreapta precum o mașină de necontrolat. Atunci își strîng în brațe copiii și nimic nu mai pare sigur.

Skarre îl analiza îndelung.

– Așadar acum îl avem pe Halvor în vizor?

– Bineînțeles. Era iubitul ei. Dar nu înțeleg de ce voia Johnas să protejeze atît de insistent un tip pe care nu l-a văzut decît de la distanță.

*

Ragnhild Album se aplecă deasupra foii de hîrtie și începu să deseneze. Blocul de desen era nou, iar ea îl deschise cu sfială la prima pagină neatinsă. La o adică, o mașină într-un nor de praf nu era o lucrare valoroasă mai ales cînd asta însemna să-i răpească colii albul ei imaculat. Cutia avea șase culori. Sejer făcuse cumpărăturile: un scaun pentru Ragnhild și unul pentru Raymond. Azi, purta două codițe în vîrful capului, orientate în direcții opuse, ca două antene.

– Îți stă bine părul astăzi, îi spuse el încurajator.

– Cu asta, spuse mama și trase de una din codițe, recepționează Operațiunea Lupul Alb din Narvik și cu cealaltă ține legătura cu bunica din Svalbard.

Sejer rîse ușor, privind în jos.

– Ea spune că era doar un nor de praf, continuă mama preocupată.

– Spune că era o mașină, reluă Sejer. Merită încercarea.

Bărbatul își lăsă mîna pe umărul copilului.

– Închide ochii, o îndemnă. Și încearcă să ți-o imaginezi. Apoi deseneaz-o cît de bine poți. Nu trebuie să desenezi o mașină oarecare. Trebuie să desenezi acea mașină pe care ați văzut-o tu și Raymond.

– Bine, bine, spuse ea nerăbdătoare.

– O luă apoi pe doamna Album în sufragerie ca să o lase în pace pe Ragnhild. Doamna Album se așezase la fereastră și privea albastrul din depărtare. Era o zi cețoasă, iar peisajul amintea de o veche pictură romantică.

– Annie a avut grijă de Ragnhild de mai multe ori, spuse ea încet. Și cînd avea grijă de copii o făcea cum trebuie. Asta a fost acum doi ani. Luau autobuzul pînă în oraș și stăteau toată ziua. Mergeau cu trenulețul prin piață, luau scările rulante și liftul în magazin, lucruri care îi plăceau lui Ragnhild. Avea un talent înnăscut în ceea ce privește copiii. Era altfel. Grijulie.

Din bucătărie Sejer auzea fetița căutînd în cutia de culori.

– O cunoașteți și pe sora ei? Pe Sølvi?

– Știu cine e. Dar e soră vitregă.

– Da?

– Nu știați?

– Nu, răspunse el lent.

– Toată lumea știe, răspunse ea simplu. Nu e nici un secret. Sînt complet diferite. Într-o vreme chiar aveau probleme cu tatăl ei. Tatăl lui Sølvi, vreau să spun. A pierdut dreptul asupra copilului și se pare că n-o să-și mai revină din asta.

– De ce?

– Vechile obiceiuri. Băutură și violență. Dar asta e, firește, versiunea mamei. Iar Ada Holland e destul de severă, deci nu știu exact ce e adevărat.

– Dar Sølvi e majoră, nu? Și poate să facă ce vrea.

– E prea tîrziu. S-a stricat relația dintre ei. Mă gîndesc foarte mult la Ada. Spre deosebire de mine, ea nu și-a mai regăsit fata.

– Gata! se auzi un strigăt din bucătărie.

Se ridicară şi merseră să vadă. Ragnhild stătea cu capul într-o parte şi nu părea foarte mulţumită. Un nor cenuşiu acoperea trei sferturi din pagină şi din acel nor se ivea botul unei maşini cu faruri şi bară de protecţie. Caroseria era alungită ca la maşinile americane, iar bara de protecţie era colorată în negru. Era ca un zîmbet larg, negru, fără dinţi. Farurile erau oblice. „Ca ochii chinezilor", se gîndea Sejer.

– Făcea zgomot mare atunci cînd a trecut pe lîngă voi? Stătea aplecat deasupra mesei din bucătărie şi simţea mirosul dulce al gumei de mestecat.

– Făcea mult zgomot.

Bărbatul se uită la desen.

– Poţi să mai desenezi ceva pentru mine? Dacă te rog să desenezi farurile de la maşină? Doar farurile, ce zici?

– Dar erau aşa cum le vedeţi acolo! Fata arătă spre desen. Farurile stăteau oblic.

Sejer dădu din cap doar pentru el.

– Şi culoarea, Ragnhild?

– Nu, de fapt, nu erau chiar cenuşii. Dar nu prea aveam din ce alege, spuse ea scuturînd cu un gest de adult cutia de culori. Era un fel de culoare care nu se găseşte.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu, vreau să spun că e o culoare pentru care nu există nume.

Lui Sejer îi treceau prin minte o serie de nume de culori: sienna, petrol, sepie, antracit.

– Ragnhild, spuse el apoi. Îţi aminteşti dacă maşina avea ceva pe acoperiş?

– Antene?

– Nu, ceva mai mare. Raymond spune că era ceva mare pe acoperişul maşinii.

Fata se uita la el şi se gîndea.

– Da! reluă ea imediat. Era o bărcuţă.

– O barcă?

– Una mică, neagră.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, îi zîmbi Sejer, lovindu-i „antenele" cu degetele. Elise, adăugă el. Ai un nume frumos.

– Nimeni nu vrea să-mi spună așa. Toți îmi spun Ragnhild.

– Eu pot să-ți spun Elise.

Fata roși, jenată, puse la loc capacul cutiei de culori, împături blocul de desen și i le întinse lui Sejer.

– Nu, astea sînt ale tale, firește.

În acea clipă, fata deschise din nou cutia și continuă să deseneze.

*

– Unul dintre iepuri s-a lăsat pe o parte!

Raymond stătea în ușa de la dormitorul tatălui și se legăna neliniștit în față și-n spate.

– Care?

– Cæsar. Uriașul belgian.

– Atunci va trebui să-l omori.

Raymond se sperie așa de tare încît scăpă un pîrț. Acel vîntuleț nu schimbă însă cu nimic aerul deja închis din cameră.

– Dar respiră așa de repede!

– Nu-i hrănim și pe cei care sînt pe moarte, Raymond. Pune-l pe butuc! Toporul e în spatele ușii, în garaj. Ai grijă la mîini! completă el.

Raymond se dădu înapoi și merse legănîndu-se trist spre cușca iepurilor. Rămase o clipă așa și se uită prin plasă la Cæsar. Era întins asemenea unui bebeluș și ghemuit ca o minge, se gîndea Raymond. Ochii îi erau închiși. Nici nu s-a mișcat cînd a deschis cușca și a întins cu grijă o mînă. Îl mîngîie ușor pe spate. Era la fel de cald ca de obicei. L-a apucat cu putere de pielea gîtului și

l-a scos afară. Se zbătea parcă cu jumătate de inimă şi părea lipsit de puteri.

Mai tîrziu, Raymond stătea aplecat peste masa din bucătărie. În faţa lui era un album cu poze ale echipei naţionale de fotbal, cu animale şi cu păsări. Arăta profund dezamăgit în clipa în care apăru Sejer. N-avea pe el decît pantaloni de sport şi papuci de casă. Părul îi stătea în toate părţile şi i se vedea stomacul alb şi moale. Avea ochii rotunzi şi gura umflată, ca şi cum ar fi supt încontinuu ceva, poate o bomboană.

– Bună ziua, Raymond. Sejer făcu o plecăciune în faţa lui ca să-l îmbuneze puţin. Crezi că sînt prea insistent?

– Da, pentru că în clipa asta mă ocup de colecţia mea şi mă distrageţi.

– E îngrozitor de supărător. Nici eu nu mă pot gîndi la ceva mai rău. Dar n-aş fi venit dacă n-aş fi fost nevoit, sper că înţelegi asta.

– Da, da.

Se înmuie puţin şi se retrase înăuntru. Sejer îl urmă şi puse instrumentele de desen pe masă.

– Vreau să desenezi ceva pentru mine, spuse el cu grijă.

– O, nu! Pentru nimic în lume!

Păru aşa de îngrijorat, că Sejer a trebuit să-i pună mîna pe umăr.

– Nu ştiu să desenez, şuşoti el.

– Cu toţii ştim să desenăm, îi răspunse Sejer încet.

– Dar nu oameni.

– Nu, n-o să desenezi oameni. Doar o maşină.

– O maşină? Deodată deveni foarte sceptic. Îşi micşoră ochii, care acum arătau ca unii obişnuiţi.

– Maşina aceea pe care tu şi Ragnhild aţi văzut-o. Cea care a trecut în viteză.

– Ce tot insistaţi cu maşina aia?

– Da, e important. Am dat anunţ, dar nimeni nu s-a prezentat. Poate că e vorba de un escroc, Raymond. Şi atunci trebuie să-l găsim.

– Da, dar v-am spus că mergea prea repede.

– Dar ceva tot ai văzut, spuse Sejer, dînd un ton mai profund vocii sale.

– Ai văzut sigur că era o maşină, nu? Nu era barcă sau bicicletă. Sau, de exemplu, o caravană de cămile.

– Cămile? Scoase un sunet ca un nechezat, iar stomacul îi tremură. Ar fi fost super, dar să treacă pe aici pe stradă o gaşcă de cămile? Nu, nu erau cămile. Era o maşină cu o cutie de schi deasupra pe capotă.

– Deseneaz-o, îi spuse Sejer rugător.

Raymond cedă. Se aşeză la masă cu limba scoasă. Trecură vreo două minute pînă să constate că avusese perfectă dreptate. Rezultatul semăna cu o pîine gîtuită pe roţi.

– Poţi să adaugi şi culori?

Deschise cutiuţa, se uită cu grijă la toate culorile şi alese pînă la urmă culoarea roşie. Apoi se concentră intens să nu coloreze şi în afara conturului.

– Roşu, Raymond?

– Da, răspunse el scurt, şi coloră mai departe.

– Aşadar maşina era roşie. Eşti sigur? Credeam că ai spus că era gri.

– Am spus că era roşie.

Sejer îşi cîntări cu grijă cuvintele şi trase un taburet de sub masă.

– Ai spus că nu-ţi aminteşti culoarea, dar că părea să fie gri, aşa cum a spus şi Ragnhild.

Raymond se scărpină, jignit, pe stomac.

– Îmi aduc mai bine aminte acum, ştiţi? I-am spus şi tipului care a fost aici ieri că era roşie.

– Cine?

– Doar un tip care se plimba pe aici. Voia să vadă iepurii. Am povestit cu el.

Sejer simţea că-l furnică ceva pe spate.

– Era cineva cunoscut?

– Nu.

– Poţi să îmi spui cum arăta?

Raymond lăsă creionul roşu din mînă şi scoase buza de jos în afară.

– Nu, răspunse el.

– Nu vrei?

– Era doar un bărbat. Oricum nu veţi fi mulţumit de răspuns.

– Te rog. Uite, te ajut. Era gras sau slab?

– Potrivit.

– Brunet sau blond?

– Nu ştiu, avea şapcă.

– Aşa deci. Un tip tînăr?

– Nu ştiu.

– Mai bătrîn ca mine?

Raymond se înseninã.

– Nu, nu aşa de bătrîn ca tine. Tu eşti complet albit.

„A, mulţumesc", îşi spuse Sejer în gînd.

– Nu vreau să-l desenez.

– Nu e nevoie. A venit cu maşina?

– Nu, a venit pe jos.

– Şi cînd a plecat, a mers în jos sau în sus spre Kollen?

– Nu ştiu. Am intrat la tata în cameră. Dar era foarte drăguţ cu mine, completă el.

– Da, sînt convins. Şi ce ţi-a spus, Raymond?

– Că iepurii sînt frumoşi. Şi dacă vreau să-i vînd unul cînd vor face pui.

– Continuă, continuă.

– Apoi am vorbit despre vreme. Despre cît de uscat e aerul. M-a întrebat dacă am auzit de fata de la iaz şi dacă o cunoşteam.

– Şi ce i-ai răspuns?

– Că eu am găsit-o. El spunea că e trist că fata a murit. Şi apoi le-am spus de voi, că aţi fost pe aici şi m-aţi întrebat de maşină. „Maşina, zise el, maşina aceea gălăgioasă care merge întotdeauna prea repede pe străzile astea?" „Da, i-am răspuns. Pe aceea am văzut-o." Ştia despre care maşină era vorba. A spus că era un Mercedes roşu. M-am înşelat atunci cînd m-aţi întrebat. Acum îmi amintesc. Maşina era roşie.

– Te-a amenințat?

– Nu, nu, nu mă las amenințat. Un om matur nu se lasă amenințat. I-am şi spus asta.

– Dar hainele, Raymond? Ce avea pe el?

– Haine obişnuite.

– Maro? Sau albastre? Îţi aminteşti?

Raymond se uita la el uluit, ascunzîndu-şi faţa cu mîinile.

– Nu mai insistaţi aşa!

Sejer făcu o pauză, uitîndu-se prelung la el. Îl lăsă o clipă să se liniştească, apoi reluă pe un ton mai jos:

– Dar maşina era gri sau verde, nu-i aşa?

– Nu, era roşie. V-am spus exact cum era, nu ajută să mă amenințaţi. Maşina era roşie, şi atunci el a fost foarte mulţumit.

Se aplecă asupra colii de hîrtie şi mai mîzgăli ceva pe desen. Gura îi părea încăpăţînat de îngustă.

– Să nu-l distrugi. Aş vrea să-l iau eu. Sejer ridică desenul. Cum mai e tatăl tău? întrebă el, preocupat.

– Nu poate merge.

– Da, ştiu asta. Hai să trecem pe la el.

Se ridică şi îl urmă pe Raymond pe coridor. Acesta deschise uşa fără să bată. În cameră era semiîntuneric, dar totuşi destulă lumină pentru ca Sejer să poată vedea că bătrînul stătea în picioare lîngă noptieră, purtînd un maiou vechi şi chiloţi mult prea mari pentru el. Genunchii îi tremurau îngrijorător. Era tot atît de slab pe cît era fiul de dolofan.

– Tată! ţipă Raymond. Ce faci!

– Nimic, nimic.

Bătrînul bîjbîia după proteză.

– Aşază-te! Ai să-ţi rupi picioarele.

În picioare avea şosete, iar deasupra lor se zăreau genunchii umflaţi ca două bucăţi de pîine necoaptă şi cu pete cafenii asemănătoare unor stafide.

Raymond îl ajută să se aşeze pe pat şi îi întinse proteza. Evita să se uite la Sejer şi privea în tavan. Ochii îi erau palizi, cu două pupile mici, încadraţi de nişte sprîncene stufoase. Acum dinţii erau la locul lor. Sejer se duse spre el şi i se aşeză în faţă. Se uită pe fereastra care dădea înspre curte şi înspre drum. Perdelele erau trase. Nu lăsau să intre decît minimum de lumină.

– Urmăriţi ce se întîmplă afară, în stradă? întrebă el.

– Sînteţi de la poliţie?

– Da. Aveţi o priveliştе foarte bună dacă trageţi perdelele la o parte.

– Nu fac asta niciodată. Numai dacă e înnorat afară.

– Aţi văzut vreo maşină străină pe aici sau motociclete?

– Da, s-a întîmplat. De exemplu, maşini de poliţie. Sau maşina aceea precum sania de spiriduşi pe care o conduceţi.

– Şi oameni pe jos?

– Doar cei care ies la plimbare. Merg pe dealul Kollen să culeagă pietricele. Sau se duc să se zgîiască la iazul acela putred. Sînt o mulţime de cadavre de oi pe acolo. Fiecare cu gusturile lui.

– O ştiaţi pe Annie Holland?

– Îl cunosc pe tatăl ei. De pe vremea cînd lucram la service. Îşi lăsa maşina de fiecare dată cînd era o problemă.

– Dumneata te ocupai de ea?

Îşi trase plapuma pe el şi dădu din cap în semn că da.

– Avea două fete. Blonde amîndouă şi frumoase.

– Annie Holland a murit.

– Da, ştiu. Citesc şi eu ziarele, ca toţi oamenii.

Făcu semn spre noptieră unde era un teanc gros, împreună cu altceva din hîrtie lucioasă.

– Ieri a fost un bărbat în curte şi a vorbit cu Raymond. L-aţi văzut?

– Am auzit doar că mormăiau ceva afară. Poate că Raymond nu e aşa de ager la minte, răspunse bătrînul, nu-şi dă seama de pericol. Înţelegeţi? E aşa de amabil că poţi să-l duci uşor de nas. Dar face ce i se spune.

Raymond aprobă plin de entuziasm şi se scărpină pe stomac. Sejer reuşi să-i atragă privirea.

– Da, ştiu, spuse el calm.

– Aşadar aţi auzit că şuşoteau? Şi nu aţi avut curiozitatea să daţi puţin perdeaua la o parte?

– Nu.

– Nu sînteţi curios din fire, domnule Låke?

– Într-adevăr, nu sînt. Ştim rostul vieţii noastre, nu şi al altora.

– Şi dacă vă spun că e posibil ca acel om să fie implicat în omorul fetei Holland, atunci înţelegeţi importanţa problemei?

– Da, mai ales în cazul ăsta. Nu m-am uitat afară, eram preocupat de ziar.

Sejer privi în jur şi se îngrozi. Nu mirosea prea bine în cameră şi probabil că avea probleme cu rinichii. Camera ar fi trebuit curăţată, aerisită, iar bătrînul ar fi avut nevoie de o baie fierbinte. Făcu un semn din cap, ieşi şi trase de cîteva ori aer curat în piept. Raymond se tîrî după el şi aşteptă cu braţele încrucişate pînă cînd Sejer se aşeză la volan.

– Ai rezolvat problema la maşină, Raymond?

– Tata spune că îi trebuie baterie nouă. Dar nu-mi pot permite acum. Costă peste 400 de coroane. Nu merg cu ea pe străzi, completă el repede. Oricum, mai niciodată.

– În regulă. Acum intră, că îngheţi de frig.

– Da, spuse el tremurînd. Şi i-am şi dat geaca mea.

– Asta n-a fost o idee prea bună, spuse Sejer.

– Cred că trebuia, spuse Raymond trist. Stătea acolo lungită, fără nici o haină pe ea.

– Ce spui?

Sejer se uita contrariat la el. Geaca de pe cadavru era a lui Raymond!

– Ai întins geaca peste ea? întrebă el rapid.

– N-avea deloc haine pe ea, răspunse Raymond şi dădu cu papucul în pământ.

În acel moment gîndise că îi era frig şi că ar fi trebuit cineva să o acopere. Firele acelea de păr deschise la culoare erau probabil păr de iepure. El mîncase dulciuri. Sejer se uita în ochii lui senini ca de copil. În schimb, avea muşchi, dezvoltaţi ca şunca de Crăciun. Dădu din cap involuntar.

– A fost un gest prietenesc, reluă Sejer privindu-l cu atenţie. Aţi vorbit?

Raymond se uita mirat la el, iar ochii de înger se micşorau, sesizînd conturul unei capcane.

– Dar chiar dumneavoastră aţi spus că era moartă!

Apoi, după ce Sejer plecă, Raymond se furişă în garaj. Cæsar zăcea într-un colţ, sub un pulover vechi, împletit şi încă respira.

Skarre dăduse gata rapoartele de rutină cu un creion mecanic de 0,5 agăţat de umărul cămăşii. Zîmbea mulţumit şi fredona cîteva strofe din *Jesus On The Line*. Viaţa era, în mare, frumoasă, şi un omor era mai interesant decît un jaf armat. Se apropia vara. Iar şeful stătea lîngă el şi îi plimba pe sub nas o îngheţată Kroneis. Nu trecu mult timp şi o luă dînd toate foile deoparte.

– Geaca aceea de vînt, spuse Sejer, care era pe cadavru. Este a lui Raymond.

Skarre fu aşa de surprins încît pînă şi îngheţata îi alunecă.

– Dar îl cred cînd spune că a pus-o pe ea doar în drum spre casă, după ce a dus-o acasă pe Ragnhild. A întins-o frumos peste ea pentru că era goală. Am sunat la Irene Album, iar Ragnhild

insistă că nu era pe ea în momentul cînd au trecut împreună pe la iaz. Dar acum e vorba de geaca lui. Va trebui să fim cu ochii pe el. I-am explicat că, din păcate, nu va putea să o obţină prea repede şi a rămas aşa de dezamăgit încît a trebuit să-i promit că va primi o geacă veche pe care o am acasă. Tu ai găsit ceva interesant? încheie el.

Skarre înlătură hîrtia de pe îngheţată.

– I-am verificat pe toţi vecinii lui Annie. Sînt, în majoritate, oameni respectabili, dar mai sînt şi mulţi care încalcă regulile de viteză pe strada aceea.

Sejer îşi linse urma de căpşuni de pe buza de sus.

– În douăzeci şi una de gospodării, sînt opt vitezomani cu una sau două amenzi. Asta întrece toate statisticile.

– Au de parcurs distanţă mare pînă la serviciu, explică Sejer. Poate lucrează în oraş sau la Fornebu. Nu se găseşte de lucru la Lundeby, nu ştiai?

– A, nu, exact. Dar totuşi au o gaşcă frumuşică de vitezomani pe stradă. În schimb, am găsit altceva. Trebuie să vezi. A răsfoit printre rapoarte şi i-a arătat. Knut Jensvoll, pe Gneisveien numărul 8. Este antrenorul de handbal al lui Annie. Este acuzat pentru viol. A ispăşit optsprezece luni pentru viol la Ullersmo.

Sejer se aplecă şi se uită pe raport.

Se pare că a reuşit sa ascundă bine cazul. Să-ţi ţii gura cînd sîntem afară.

Skarre aprobă din cap şi mîncă în continuare din îngheţată.

– Poate că ar trebui să chemăm la interogatoriu toată echipa de handbal. Poate că s-a dat la vreuna dintre fete. Ţie cum ţi-a mers? Ai toate detaliile maşinii aceleia suspecte?

Sejer oftă şi scoase desenele din buzunarul interior.

– Ragnhild spune că acea cutie de schi era de fapt o barcă. Iar maşina lui Raymond e foarte simpatică, spuse el pe un ton mai jos. Dar mai interesant e că un plimbăreţ, care a trecut pe la el

prin curte ieri, a reuşit să-l convingă pe Raymond că maşina era roşie.

Lăsă desenul pe masă în faţa lui.

Skare făcu ochii mari.

– Ce? A ştiut să explice...?

– Ceva între, spuse Sejer laconic. Avea şapcă. N-am îndrăznit să scot mai multe de la el. Îşi iese complet din fire.

– Asta numesc eu promptitudine.

– Asta numesc eu, în primul rînd, îndrăzneală, spuse Sejer. Dar acum vorbim despre o persoană care ştie cine e Raymond. Ştia că a fost văzut şi voia să se asigure ce au văzut el şi cu Ragnhild. Deci trebuie să ne concentrăm asupra maşinii. Trebuie să fie pe undeva prin apropiere, pentru Dumnezeu.

– Dar să se afişeze acasă la Raymond e destul de riscant. Oare l-au mai văzut şi alţii?

– Am întrebat din uşă în uşă. Nimeni nu l-a văzut. Dar dacă a mers pe drumul ce duce la dealul Kollen, casa lui Låke e prima şi curtea sa nu se vede de la ferma de jos.

– Dar bătrînul?

– N-a auzit decît că şuşoteau afară şi nu l-a tentat nici un momnet să dea la o parte perdeaua.

Mîncară apoi îngheţata în linişte.

– Atunci să uităm de Halvor şi de motocicletă?

– Absolut deloc.

– Cînd o să-l chemăm la secţie?

– Diseară.

– De ce mai vrei să aştepţi?

– E mai linişte pe aici seara. Ştii, am vorbit cu mama lui Ragnhild în timp ce fata mîzgălea dovezi clare pe coala de desen. Sølvi nu e fata lui Holland. Iar tatăl biologic n-are dreptul să stea cu ea. Probabil din cauza băuturii şi a violenţei.

– Dar Sølvi are douăzeci şi unu de ani, nu?

– Acum da. Dar se pare că au fost cîţiva ani de conflicte dureroase.

– Unde vrei să ajungi?

– Acest individ a experimentat pierderea unui copil. Acum, şi fosta lui soţie, cu care are o relaţie foarte dură, trăieşte aceeaşi experienţă. Poate că a vrut să se răzbune. E doar o bănuială.

Skarre începu să fluiere încet.

– Şi cine e tipul?

– Asta vei afla tu după ce termini cu îngheţata. Iar apoi să vii la mine în birou. Pornim imediat ce dai de el. Apoi dispăru.

Skarre formă numărul familiei Holland şi linse din îngheţată în timp ce aştepta.

– Nu vreau să vorbesc despre Axel, spunea doamna Holland. Aproape că ne-a distrus şi, după atîţia ani, abia am reuşit să scăpăm de el. Dacă n-aş fi apelat la instanţă, ar fi distrus-o pe Sølvi.

– Nu vă cer decît numele şi adresa. Este doar o chestiune de rutină, doamnă Holland, sînt mii de astfel de lucruri pe care trebuie să le verificăm.

– N-a avut niciodată de-a face cu Annie. Slavă Domnului!

– Numele, doamnă Holland.

În final cedă.

– Axel Bjørk.

– Mai aveţi şi alte informaţii?

– Am tot. Am codul numeric personal şi adresa. Dacă nu s-a mutat. De s-ar fi mutat! Locuieşte prea aproape de noi, la doar o oră de mers cu maşina.

I se simţea încordarea în timp ce vorbea.

Skarre nota şi dădea din cap în semn de mulţumire. Porni apoi calculatorul şi începu să caute după „Bjørk, Axel", uimit de cît de uşor era să treci de protecţia populaţiei. E ca o pătură transparentă în spatele căreia ne ascundem. Îl găsi fără probleme şi începu să citească.

– Of, la dracu! se opri el, privind vinovat în tavan.

După aceea, apăsă pe *Please Print* şi se lăsă pe spate în scaun. Luă hîrtia, mai citi o dată şi traversă coridorul pînă în biroul lui Sejer. Inspectorul-şef stătea în faţa oglinzii cu o mînecă suflecată. Se scărpină în cot şi făcu o grimasă.

– Mi s-a terminat unguentul, mormăi el.

– L-am găsit. Are un cazier stufos, bineînţeles.

Skarre se aşeză şi puse hîrtia pe birou.

– Aşa, să vedem. Bjørk, Axel, născut în '48.

– Poliţist, spuse Skarre cu voce joasă.

Sejer nu reacţionă. Citea şi dădea lent din cap.

– A fost. Dar bine, văd că ai vrea, mai degrabă, să rămîi aici.

– Bineînţeles că nu. Dar e un caz special.

– Nici noi nu sîntem mai buni ca alţii, nu-i aşa Skarre? Trebuie să ascultăm şi varianta lui. Cred că îţi dai seama că diferă de cea a doamnei Holland. Deci trebuie să facem o plimbare pînă la Oslo. Se pare că lucrează în schimburi şi avem posibilitatea să-l găsim acasă.

– Sognsveien, numărul patru, e în zona Adamstuen. Blocul acela mare şi roşu de lîngă staţia de tramvai.

– Cunoşti zona? întrebă Sejer surprins.

– Am fost taximetrist în Oslo timp de doi ani.

– Mai e ceva ce nu ai făcut?

– N-am sărit niciodată cu paraşuta, spuse el îngrozit.

Skarre îşi demonstră cunoştinţele dobîndite în urma carierei de taximetrist, dirijîndu-l pe Sejer pe drumul cel mai scurt, pe la Skøyen, apoi la stînga pe strada Halvdan Svartes, pe lîngă Casa Vigeland, apoi în sus pe Kirkeveien şi în jos pe Ullevålsveien. Parcară ilegal în faţa unui salon de coafură şi găsiră numele Bjørk la etajul doi. Sunară şi aşteptară. Nu le răspunse nimeni. O femeie de la un apartament de mai jos ieşi ţipînd, cu o găleată şi cu o măturâ lungă în mînă.

– E la magazin, țipă femeia. A ieșit, în orice caz, cărînd sticle goale într-o pungă. Își face cumpărăturile la magazinul Rotund, aici în apropiere.

Mulțumiră și ieșiră. Se așezară în mașină, așteptînd. Magazinul Rotund era un magazin universal cu afișe roșii și galbene la ferestre, astfel încît era greu să te uiți înăuntru. Oamenii intrau și ieșeau din magazin, în special femei. După ce Skarre fumă o țigară pe geamul deschis și cu brațul scos în afară, apăru un barbat singur, îmbrăcat cu o canadiană groasă în carouri și pantofi sport în picioare. Prin geamul deschis al mașinii se auzea zăngănitul din sacoșa lui. Era înalt și bine clădit, dar pierdea din înălțime prin faptul că mergea aplecat și cu privirea în pămînt. Nu remarcase mașina.

– Arată de parcă ar fi un fost coleg de-al nostru.

– Așteaptă pînă face colțul și apoi poți să ieși să vezi dacă intră în bloc.

Skarre așteptă, deschise ușa și țîșni după colț. Așteptară apoi două-trei minute și urcară.

Chipul lui Bjørk în pragul ușii întredeschise putea fi un studiu de mușchi, nervi și impulsuri care îi modificau expresia dintr-o secundă în alta. Mai întîi era acea expresie deschisă, neutră, care nu aștepta pe nimeni, de pură curiozitate. Apoi, constatarea uniformei lui Skarre și un efort rapid de memorie pentru a-și explica ce căuta persoana aceea în uniformă la ușa lui. Articolul cu privire la cadavrul de lîngă iaz și, în fine, propria istorie, legătura cu cele întîmplate și modul cum vedeau ei lucrurile. Ultima expresie, care îi rămase mai mult timp pe chip, era un zîmbet amar.

– Ei bine, spuse el, deschizîndu-le larg ușa. Dacă n-ați fi apărut, atunci începeam să pun la îndoială eficiența investigațiilor moderne. Poftiți înăuntru. Păreți să fiți maestrul și ucenicul.

Cei doi auziră remarca și îl urmară prin coridorul strîmt. Era greu să nu simți mirosul de alcool.

Apartamentul lui Bjørk era un loc restrîns, cu sufragerie şi un dormitor, o bucătărie mică cu vedere la stradă. Mobilierul era îngrămădit, de parcă ar fi fost adus din mai multe camere. Pe perete, deasupra unui birou mai vechi, era poza unei fetiţe. Părea să fi avut în jur de opt ani. Părul arăta mai închis la culoare, dar trăsăturile nu i se schimbaseră mult de-a lungul anilor. Era Sølvi. Într-unul din colţurile ramei era agăţată o fundă roşie.

Puţin după aceea au zărit un cîine lup tolănit într-un colţ, privindu-i vigilent. Nu s-a mişcat şi nici nu a lătrat cînd au intrat în cameră.

– Ce i-aţi făcut cîinelui? întrebă Sejer. Nu l-aş putea compara cu al meu. Alungă oamenii din prima clipă în care pun piciorul în casă, şi lătratul i se aude pînă la parter. Eu locuiesc la etajul treisprezece, completă el.

– Oricum, v-aţi ataşat prea mult de el, spuse bărbatul scurt. Nu trebuie să te porţi cu un cîine ca şi cum ar fi singurul lucru de pe lume pe care îl ai. Sau poate că e?

Zîmbi ironic, îl studie apoi atent pe Sejer, fără a se gîndi că restul conversaţiei va continua pe acelaşi ton plăcut. Avea părul scurt, dar nespălat şi gras, iar barba îi crescuse considerabil. Partea de jos a feţei îi era acoperită de o umbră neagră.

– Ei bine, spuse el după o pauză. Acum vreţi să ştiţi dacă am cunoscut-o pe Annie, nu-i aşa? Scoase această replică în acelaşi mod în care ar fi scos afară din gură un os de peşte. A fost de mai multe ori aici în apartament, împreună cu Sølvi. N-are nici un rost să ascund acest fapt. Dar apoi Ada a aranjat să se sisteze vizitele. Sølvi îşi dorea tare mult să vină pe aici. Nu ştiu ce i-a făcut Ada, dar seamănă foarte mult cu un fel de spălare de creier. Acum n-o mai interesează. L-a lăsat pe Holland să preia rolul de tată.

Se frecă pe faţă şi, din moment ce ei nu spuneau nimic, continuă:

– Vă gîndiți probabil că am omorît-o pe Annie ca să mă răzbun? Pe liniștea mea, nu am făcut eu asta. Nu am nimic împotriva lui Eddie Holland și nici o clipă nu i-am dorit propriului rival să-și piardă copilul așa cum l-am pierdut eu. Azi nu mai am copii și nici nu mă mai pot lupta pentru asta. Dar recunosc, mi-a trecut prin cap că acum vede și ea cum e să pierzi un copil, baba cu pielea zbîrcită. Acum, Doamne, vede și ea. Iar șansele mele de a o vedea pe Sølvi sînt mai mici ca oricînd. Din clipa asta Ada va sta pe capul ei. N-aș vrea să fiu în pielea ei.

Sejer stătea liniștit și-l asculta. Vocea lui Bjørk era plină de amărăciune.

– Și unde mă aflam în momentul crimei? A fost găsită luni, nu-i așa? Cam pe la mijlocul zilei, daca bine îmi amintesc de prin ziare. Răspunsul meu e: aici, în propriul apartament, fără să am vreun alibi. Probabil că eram beat. De regulă așa sînt cînd nu lucrez. Dacă sînt violent? Absolut deloc. Este adevărat că am lovit-o pe Ada, dar parcă fața ei cerea o lovitură dură. De fapt asta își dorea. Știa că, dacă mă făcea să depășesc limita, avea cu ce să se prezinte în instanță. Am lovit-o o dată, cu pumnul. A fost doar un impuls. Prima oară în viață cînd am lovit pe cineva. Am avut mare ghinion, am lovit-o tare, i-am strivit mandibula și a pierdut cîțiva dinți. Sølvi stătea jos pe podea și se uita la noi. Ada aranjase totul. Împrăștiase toate jucăriile lui Sølvi pe jos, în sufragerie, astfel încît să se joace acolo și să vadă totul, și se umpluse frigiderul cu bere. Apoi a început cearta. Era foarte pricepută la așa ceva. Nu s-a lăsat pînă nu am izbucnit și eu. Mi-am ieșit complet din fire.

În spatele amărăciunii cu care povestea se simțea și un fel de ușurare, poate pentru că, în sfîrșit, cineva îl asculta.

– Cîți ani avea Sølvi cînd v-ați despărțit?

– Avea cinci ani. Ada avea deja o relație cu Holland și voia să o ia pe Sølvi cu ea.

– Asta s-a întîmplat cu foarte mult timp în urmă. Nu reuşiţi să treceţi peste asta?

– Nu poţi să-ţi uiţi copiii.

Sejer îşi muşcă buza.

– Aţi fost suspendat?

– Eram cuprins de patima băuturii. Îmi pierdusem soţia, copilul, casa, slujba şi îmi pierdusem respectul în ochii tuturor. Astfel văzute lucrurile, spuse el cu un zîmbet amar, n-ar fi lipsit mult să ajung şi ucigaş. N-ar fi fost greu. Zîmbi diavoleşte. Dar atunci aş fi acţionat imediat, nu aş fi aşteptat ani de zile. Şi, sincer să fiu, continuă el, aş fi strîns-o de gît pe Ada.

– De ce v-aţi certat? întrebă Skarre curios.

– Ne certam de la Sølvi. Îşi împreună braţele şi se uită pe fereastră ca şi cum toate amintirile ar fi trecut pe strada din faţă. Sølvi e deosebită. Aşa a fost dintotdeauna. Cu siguranţă aţi întîlnit-o şi aţi văzut ce a făcut din ea. Ada voia mereu să o protejeze. Nu e o fire independentă, poate fi chiar înceată. E preocupată obsesiv de băieţi. E exact ceea ce vrea Ada. Să-şi găsească, cît de repede posibil, un băiat care să aibă grijă de ea. N-am mai văzut o fiinţă care să controleze într-un mod atît de lamentabil o fiică. Am încercat să-i explic că fata are nevoie de ceva cu totul diferit. De încredere în sine. Am vrut să o iau la pescuit, să o învăţ să taie lemne, să joace fotbal şi să doarmă afară în cort. Trebuie să depună şi puţin efort fizic şi să nu intre în panică în clipa cînd i se strică frizura. Acum merge la saloane de coafură şi se uită toată ziua în oglindă. Ada ma învinovăţea de un anumit complex, acela de a-mi fi dorit un fiu, ca şi cum n-aş fi acceptat niciodată faptul că aveam o fată. Ne certam tot timpul cît am fost împreună, oftă el. Şi am continuat aşa de atunci.

– Din ce trăiţi acum?

Bjørk îl privi pe Sejer îndelung şi enervat.

– Sigur ştiţi deja. Lucrez la o companie privată de pază. Fac tururi de noapte cu o lanternă şi un cîine. E destul de bine. Poate prea puţină acţiune, dar mi-a ajuns cît a fost.

– Cînd au fost ultima oară fetele aici?

Se scărpină pe frunte ca şi cum ar fi răscolit adînc în memorie să afle data.

– Toamna anului trecut cîndva. Era şi prietenul lui Annie cu ele.

– Aşadar nu le-aţi mai văzut de atunci?

– Nu.

– Aţi fost la uşa lor să întrebaţi de ea?

– De mai multe ori. Şi de fiecare dată Ada suna la poliţie. Pretindea că voiam să intru cu forţa. Că stăteam la uşă şi ameninţam. Riscam să am probleme la serviciu dacă se ajungea la scandal, deci am fost nevoit să renunţ.

– Dar Holland?

– Holland e cumsecade. Cred că, de fapt, i se pare îngrozitor, dar e un papă-lapte. E ca şi legat de mîini. E lucrătura Adei. Face exact ce îi spune ea şi de aceea nu se ceartă niciodată. Aţi vorbit cu ei. Sigur aţi remarcat. Se ridică brusc, se aşează la fereastră şi reveni la înălţimea lui normală. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu Annie, reluă el pe un ton jos. Aş fi înţeles mai degrabă dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui Sølvi. E atît de uşor de păcălit.

Sejer se uită curios la el şi se întrebă oare de ce cu toţii spuneau asta. Dacă ar fi fost Sølvi. Ca şi cum toată povestea ar fi fost o mare greşeală şi Annie a fost omorîtă, fiind luată drept altcineva.

– Aveţi o motocicletă, domnule Bjørk?

– Nu, răspunse el surprins. Am avut una cînd eram mai tînăr. Stătea în garajul unei cunoştinţe şi pînă la urmă am vîndut-o. Era o Honda 750. Mai am doar casca.

– Ce fel de cască?

– E agăţată în hol, la intrare.

Skarre se uită spre hol şi văzu o cască complet neagră cu protecţie frontală fumurie.

– Mașină particulară?

– Conduc doar Peugeot-ul de la compania de pază. Am o experiență bogată. Am văzut legătura dintre mamă și copil de aproape. E un fel de pact divin pe care nimeni nu-l poate rupe. Ar fi fost mai ușor să desparți două siameze doar cu mîinile decît să le desparți pe Ada și pe Sølvi.

Imaginea îl făcu pe Sejer să clipească.

– Voi fi cinstit cu voi, continuă el. O urăsc pe Ada și nu mă feresc să o spun. Știu care ar fi cel mai dureros lucru care i s-ar putea întîmpla vreodată. Acela ca Sølvi să se maturizeze și să-și dea seama ce s-a întîmplat cu adevărat. Ca mai devreme sau mai tîrziu să îndrăznească să o înfrunte pe Ada și să vină aici, să avem o relație normală ca între tată și fiică, așa cum trebuie să fie, căci amîndoi avem dreptul la asta. Asta ar fi ca un trăsnet pentru Ada.

Brusc arăta foarte obosit. Tramvaiul făcea zgomot trecînd prin fața geamului. Sejer se uită din nou la poza cu Sølvi. Încercă să-și imagineze propria viață dacă lucrurile ar fi luat o altă întorsătură. Dacă Elise l-ar fi urît, s-ar fi mutat și ar fi luat-o pe Ingrid cu ea și dacă, în plus, ar fi convins instanța ca ei să nu mai aibă dreptul să se mai vadă. Imaginea i se păru dureroasă. Avea o foarte bună capacitate de a vedea lucrurile.

– Cu alte cuvinte, spuse el încet, Annie Holland era genul de fată pe care vi l-ați fi dorit întruchipat în Sølvi?

– Da, într-un fel. Ea e independentă și puternică. Era, se corectă el repede și se întoarse. E teribil. Sper, de dragul lui Eddie, că îl veți găsi pe cel care a făcut asta, sper din suflet.

– De dragul lui Eddie? Nu al Adei?

– Nu, răspunse el ferm. Nu de dragul Adei.

– Un adevărat orator, nu?

Sejer porni mașina.

– Îl crezi? întrebă Skarre şi-i indică să o ia la dreapta pe lîngă magazinul Rotund.

– Nu ştiu. Dar am simţit multă disperare sub masca aceea şi mi-a părut sincer. Sînt cu siguranţă femei rele, care ţin socotelile pe lumea asta. Şi apoi, femeile au un fel de drept suprem asupra copiilor. E dureros să fii lovit de aşa ceva, de acuzaţii cărora nu ai cum să le opui rezistenţă. Poate că într-adevăr aşa a fost, spuse el gînditor şi ieşi de pe linia de tramvai. Poate că e un fenomen biologic care să-i păzească pe copii. O astfel de legătură cu mama lor ce nu poate fi ruptă.

– O, Isuse!

Skarre ascultă şi dădu din cap.

– Şi tu ai un copil. Crezi în ceea ce spui acum?

– Nu, doar gîndesc cu voce tare. Dar tu?

– Eu n-am copii!

– Dar ai părinţi, nu?

– Da, am părinţi, fireşte. Şi mă tem că sînt un mămos incurabil.

– Şi eu la fel, completă Sejer, gînditor.

*

Eddie Holland lăsă un mesaj scurt secretarei şi plecă de la biroul de contabilitate. După ce conduse douăzeci de minute, opri Toyota sa verde într-o parcare mare şi se lăsă pe spate în scaun. După un timp închise ochii şi rămase liniştit în aceeaşi poziţie, aşteptînd ceva să-l determine să se întoarcă fără să fi rezolvat problema. Nu se întîmplă nimic.

În final deschise ochii şi se uită în jur. Era un loc frumos, bineînţeles. Clădirea era impunător plasată în teren ca o piatră plată înconjurată de spaţii verzi. Se uită prelung la aleile înguste printre care mormintele erau aşezate simetric. Copaci bogaţi cu ramurile aplecate. Alinare. Linişte. Nici un om, nici un sunet. Coborî din maşină ezitînd, închise uşa izbind-o, dorindu-şi să-l audă

cineva şi să iasă din crematoriu să-l întrebe ce vrea. Să-i uşureze efortul. Dar nimeni nu venea.

Începu să se plimbe pe alei. Citea nume la întîmplare, dar era mai atent la ani, ca şi cum i-ar fi căutat pe cei care nu muriseră bătrîni, ci poate doar la cincisprezece ani, aşa ca Annie. Găsise mai mulţi. A înţeles în acel moment că mulţi au trecut prin ce trecea el, doar că se scursese mai multă vreme de atunci. Şi ei luaseră o serie de hotărîri, cum ar fi: dacă fiul sau fiica urmau să fie incineraţi, ce fel de piatră să pună pe urnă şi ce plante, pe mormînt. Pregătiseră flori şi muzică pentru funeralii şi informaseră preotul ce fel de copil avuseseră, astfel încît discursul să aibă acea trăsătură personală. Îi tremurau mîinile şi le băgă în buzunare. Purta un sacou mai vechi şi zdrenţăros. În buzunarul din dreapta simţi un nasture şi în acea clipă îşi dădu seama că era acolo de ani de zile. Cimitirul era destul de mare şi chiar la ieşire, spre stradă, zări un bărbat într-o haină din nailon albastru-închis, care se plimba printre morminte. Putea fi cineva care lucra acolo. Se întoarse instantaneu înspre bărbat, sperînd că era genul mai vorbăreţ. El însuşi nu avea iniţiativă, dar poate că bărbatul se va opri şi va deschide subiectul despre vreme. „Întotdeauna se poate vorbi despre vreme", se gîndi Eddie. Se uită pe cer şi văzu că era puţin înnorat şi adia o briză uşoară.

– Bună ziua!

Omul în haină de culoare albastru-închis se opri, în sfîrşit.

Holland îşi drese vocea.

– Lucraţi aici?

– Da. Îi indică din cap spre crematoriu. Sînt ceea ce s-ar numi şef.

Bărbatul îi întoarse un zîmbet atrăgător, ca şi cum nu s-ar fi temut de nimic pe lume şi ar fi văzut tot ce era de văzut din efemerul uman.

– Am lucrat douăzeci de ani aici. E un loc plăcut în care să-ţi petreci timpul. Nu ţi se pare?

I s-a adresat cu *tu*. Era neoficial şi plăcut. Holland îl aprobă.

– Ba da. Şi pe aici merg acum şi mă gîndesc, se bîlbîi, la viitor şi la altele.

Scoase apoi un rîs nervos.

– Mai devreme sau mai tîrziu cu toţii ajungem în mormînt. Nu putem evita acest lucru.

Îşi frămîntă mîinile prin buzunare. Simţi nasturii.

– Nu, nu-l putem evita. Ai pe cineva din familie aici?

– Nu, nu aici. Sînt înmormîntaţi în cimitirul de acasă. Nu avem nici o tradiţie de incinerare De fapt nici nu ştiu ce înseamnă, spuse el. Să fii incinerat, vreau să spun. Dar poate că nici nu sînt diferenţe mari între a fi înmormîntat sau incinerat. Dar oricum noi hotărîm. Nu că aş fi aşa de bătrîn, dar m-am gîndit că ar trebui să mă hotărăsc în curînd. Să mă hotărăsc dacă vreau să fiu înmormîntat sau incinerat.

Celălalt nu mai zîmbea. Se uita cu atenţie la bărbatul gras, îmbrăcat cu sacou gri, şi se gîndea cît din onoarea lui l-ar costa să spună pentru ce venise. Oamenii aveau diverse motive să se plimbe printre morminte. El nu îndrăznise niciodată să comită o imprudenţă.

– Cred că e o decizie importantă. Un lucru pentru care trebuie găsit timp de reflecţie. În general, oamenii ar trebui să se gîndească mai mult la moartea lor.

– Da, nu crezi?

Holland părea încurajat. Îşi scoase mîinile din buzunare ca să şi le aerisească puţin.

– Dar oamenilor le e teamă să sape în astfel de subiecte – rămase surprins de propriile cuvinte –, le e teamă să nu fie consideraţi ciudaţi sau poate puţin anormali. Ca de exemplu atunci cînd ar vrea să afle despre procesul de incinerare, despre cum are loc.

– Oamenii au dreptul să ştie asta, răspunse simplu şeful făcînd cîţiva paşi. Doar că nimeni nu îndrăzneşte să întrebe. Sau poate că

nu vor să ştie. Dar dacă unii vor, asta înţeleg perfect. Putem să intrăm puţin şi îţi povestesc dacă vrei.

Holland dădu din cap recunoscător. Se simţea foarte bine în compania acelui om prietenos. Era un bărbat cam de aceeaşi vîrstă, slab şi cu părul rar. Au pornit amîndoi în sus pe alei. Pietrişul pocnea uşor sub picioarele lor, iar briza aceea blîndă îl atingea pe Holland în creştetul capului ca o mînă tandră.

– În general, totul e foarte simplu, spuse şeful. Dar mai întîi, ca să luăm lucrurile cronologic, pot să-ţi povestesc că sicriul cu mortul în el este plasat în cuptor. Avem sicrie speciale pentru incinerare. Totul este din lemn, mînerul, tot. Să nu crezi că scoatem mortul şi-l punem în cuptor fără sicriu. Doar nu crezi aşa ceva. Mai toată lumea a văzut filme americane, zîmbi el.

Holland îl aprobă, împreunîndu-şi din nou mîinile.

– Cuptorul este destul de mare. Aici avem două. Sînt electrice şi cu ajutorul gazului produc o flacără puternică. Temperatura se ridică pînă la două mii de grade, nu mai mult.

Zîmbi privind în sus, ca şi cum ar fi vrut să prindă cîteva raze slabe.

– Tot ce are mortul pe el în sicriu arde în cuptor. Chiar şi bijuterii, care nu ard, dar sînt puse în urnă după aceea. Pacemakere, cuie sau atele care ar putea fi aplicate morţilor sînt înlăturate. Cît priveşte metalele preţioase, poate că ai auzit zvonuri că sfîrşesc în altă parte, dar să nu te gîndeşti la aşa ceva, spuse el hotărît. Chiar nu trebuie să te gîndeşti la asta.

Se apropiară de uşa crematoriului.

– Oasele şi dinţii sînt rîşniţi într-o moară pînă devin un praf alb-gri asemănător nisipului.

Chiar în clipa în care omul pomeni de moară, Eddie se gîndi la degetele ei. La acele degete subţiri şi frumoase cu inelul mic din argint. Îşi strînse atunci propriile degete şi le bagă speriat în buzunare.

– Urmărim tot procesul ca să vedem cum progresează. Cuptorul are uşi din sticlă. După aproximativ două ore, se mătură tot din cuptor şi se adună într-o moviliţă de cenuşă fină, mai mică decît îşi imaginează lumea.

„Să urmărească procesul? Prin uşa de sticlă? Puteau să se uite şi să vadă ce se întîmplă acolo, să o vadă pe Annie în timp ce arde?"

– Pot să-ţi arăt cuptoarele dacă vrei.

– Nu, nu!

Îşi lipi braţele de corp şi încercă cu disperare să le ţină liniştite.

– Această cenuşă e foarte curată, poate cea mai curată. Îţi aminteşte de nisipul fin. Demult, oamenii foloseau cenuşa în scopuri medicale, ştiai? Printre altele, se putea întinde pe o eczemă şi să aibă un efect bun, sau putea să fie mîncată. Conţine săruri şi minerale. Dar noi o cernem într-o urnă. O să-ţi arăt una ca să vezi cum arată. Urna poţi să o alegi, sînt diverse tipuri. Dar de obicei operăm cu o urnă standard şi majoritatea o aleg pe aceea. Se închide, se sigilează şi i se dă drumul în mormînt printr-o galerie îngustă. Acest ritual îl numim coborîrea urnei. Ţinu uşa deschisă pentru Holland care intră primul în clădirea întunecoasă. *E practic o grăbire a procesului...* E mai curat, într-un fel. Cu toţii redevenim pămînt, dar prin îngroparea obişnuită, procesul e foarte lung. Durează douăzeci de ani. Uneori treizeci sau patruzeci, în funcţie de sol. Aici, în district, avem mult nisip şi argilă, şi atunci durează foarte mult.

– Îmi place asta, spuse Holland încet, că redevenim pămînt.

– Da, nu-i aşa? Unii vor chiar să fie împrăştiată în vînt. Dar aici, în ţară, nu e permis, din păcate, avem reguli foarte stricte în acest domeniu. În conformitate cu legea, toţi trebuie să fie îngropaţi în pămînt sfinţit.

– Nu e rău deloc, spuse Holland, dregîndu-şi apoi glasul. Dar e aşa de ciudat cu toate imaginile care îţi apar în minte cînd încerci

să-ţi imaginezi cum e. Dacă pui pe cineva în pământ va putrezi. Asta nu sună prea bine. Dar apoi mai este şi varianta cu arsul.

„Să putrezească sau să ardă, se gîndi el. Ce alegere să fac pentru Annie?"

Se opri puţin, simţi cum i se înmoaie picioarele, dar continuă, încurajat de răbdarea celuilalt.

– Ceva legat de arderea asta mă face să mă gîndesc, ştii, la iad. Şi cînd mi-o imaginez pe fetiţa...

Se opri brusc şi roşi. Celălalt stătea nemişcat, dar îl bătu în final cu palma pe umăr şi continuă pe un ton grav:

– Va trebui, poate, să iei tu hotărîrea pentru fiica ta?

Holland îşi lăsă capul în jos.

– Atunci va trebui să iei lucrurile în serios. E ca şi cum ar fi o dublă răspundere. Nu e uşor, nu. Îşi leagănă chipul alungit. Şi atunci ai nevoie de timp. Dar dacă vrei incinerare, va trebui să declari că ea nu a rostit niciodată vreun cuvînt prin care să-şi fi dorit contrariul. Dacă nu are optsprezece ani, poţi hotărî tu pentru ea.

– Are cincisprezece, răspunse el, nemişcat.

Şeful închise, pentru cîteva secunde, ochii. Apoi continuă să meargă.

– Hai cu mine în capelă, îi şopti el. O să-ţi arăt o urnă.

Îl conduse pe Holland în jos pe scări. O mînă nevăzută se lăsase asupra lor şi le închisese porţile lumii de afară. Se înclinară puţin unul spre celălalt, şeful pentru a-l consola, iar Holland pentru a primi încurajarea.

Jos, pereţii erau duri, nefinisaţi şi vopsiţi în alb. La capătul scărilor era un aranjament cu flori albe şi roşii şi un Isus îndurerat care îi privea prelung de pe crucea de pe perete. Eddie îşi reveni. Simţea că obrajii îşi recăpătau culoarea şi că era în siguranţă.

Urnele erau pe rafturi de-a lungul pereţilor. Şeful scoase una şi i-o înmînă.

– Poftim, poți să pui mîna pe ea. Frumoasă, nu-i așa?

Puse mîna pe urnă și încercă să și-o imagineze pe Annie. Ca și cum tocmai în acea clipă rămășițele ei ar fi fost în brațele lui. Părea să fie metal, dar știa că era făcută dintr-un material biodegradabil și în plus o simțea caldă în mîinile lui.

– Acum ți-am povestit cum se face. Acesta e procesul și nu am omis nimic.

Eddie Holland mîngîia urna aurie. Stătea bine în mînă și parcă avea și o greutate potrivită.

– Urna e dintr-un material poros prin care aerul din pămînt poate trece și poate grăbi astfel procesul. Căci și această urnă o să dispară. E ceva mistic și măreț în faptul că totul dispare, nu crezi? Îi zîmbi evlavios. Pînă și noi. Și clădirea aceasta, și drumul asfaltat de afară. Dar totuși, continuă el și îl prinse pe Holland de braț, îmi place să cred că ne așteaptă ceva mai mult. Altceva, mult mai captivant. De ce n-ar fi așa? Holland se uită la el, aproape uimit. Apoi punem o etichetă cu numele ei pe urnă, concluzionă acesta.

Holland aprobă din cap. Simți ca încă era în picioare. Timpul va continua să treacă, minut după minut. Acum simți și el puțin din durere, merse o bucată de drum alături de Annie. Își imagină flăcările și vîjîitul din cuptor.

– Și acolo va fi pus numele „Annie", spuse el mișcat. Annie Sofie Holland.

Cînd Holland se întoarse acasă, Ada stătea în picioare, în dreptul chiuvetei și spăla, lipsită de putere, niște cartofi roșii murdari. Șase cartofi. Cîte doi pentru fiecare. Nu opt așa cum fusese obișnuită. Păreau puțini. Chipul îi era încă rigid, devenise rigid exact în secunda în care se aplecase peste targă la Rikshospitalet, iar doctorul dăduse cearșaful la o parte. În tot acest timp expresia feței îi rămăsese neschimbată ca o mască pe care n-o putea mișca.

– Unde ai fost? întrebă ea pe un ton şters.

– M-am gîndit, răspunse Holland cu grijă, să o incinerăm pe Annie.

Femeia scăpă cartoful din mînă şi se uită la el.

– Să o incinerăm?

– M-am gîndit, spuse el liniştit. Faptul că a atins-o cineva. Că a lăsat, într-un fel, o urmă pe ea. Vreau să şterg această urmă!

Se sprijini cu toată greutatea de masa din bucătărie şi o privi rugător. Nu se întîmpla foarte des să o roage ceva.

– Ce fel de urmă? întrebă ea cu vocea lipsită de expresie, ridicînd cartoful. Nu putem să o incinerăm pe Annie.

– Ai nevoie doar de timp pînă te obişnuieşti cu gîndul, spuse el pe un ton mai ridicat. E un ritual frumos.

– Nu putem s-o incinerăm pe Annie, repetă ea, curăţînd mai departe. Au sunat de la

Procuratură. Au spus că nu putem s-o incinerăm.

– Dar de ce? ţipă el, frecîndu-şi mîinile.

– În cazul în care trebuie s-o dezgroape. Atunci cînd îl vor găsi pe cel care a comis fapta.

*

Bardy Snorrason prinse cu mîna mînerul de oţel şi o trase pe Annie. Sertarul se deschise aproape fără nici un sunet pe şinele bine unse. Nu asociase nici o clipă cadavrul tinerei cu viaţa sau cu moartea sa, cu moartea propriilor fiice. Terminase cu ea. Avusese poftă de mîncare şi dormise bine noaptea. Şi pentru că tratase moartea şi accidentele altora cu cel mai profund respect, se aştepta ca şi urmaşii lui să aibă aceeaşi grijă de corpul său atunci cînd va sosi clipa. În timpul celor treizeci de ani ca medic legist n-avusese nici o clipă motiv să se îndoiască de asta.

Îi trebuiră două ore să parcurgă toate punctele. Imaginea îi apăru familiară pe măsură ce lucra. Plămînii erau pestriţi ca ouăle

de păsări, iar o spumă roşie-gălbuie ieşea în urma inciziilor. Creierul era plin de sînge, şi în musculatura gîtului şi a pieptului se formaseră cheaguri de sînge, dovadă a faptului că a încercat disperată să respire. Citi notiţele cu voce tare şi le înregistră pe reportofon. Folosea expresii scurte, concise, care puteau fi înţelese doar de cei iniţiaţi, şi uneori nici chiar de aceştia. Apoi asistentul le transcria, folosind terminologia corectă, într-un raport. După ce trecu prin toate, închise cutia craniană, trase pielea capului la loc, clăti corpul bine şi umplu cutia toracică cu hîrtie de ziar mototolită. Apoi cusu totul. Îi era foarte foame. Simţea că trebuie să mănînce înainte să poată începe cu următorul. În camera de odihnă avea patru felii de pîine cu salam şi un termos cu cafea. Prin sticla translucidă de la uşă văzu o siluetă. Aceasta se opri o clipă şi stătu aşa nemişcată ca şi cum avea de gînd să se întoarcă. Snorrason îşi dădu jos mănuşile şi zîmbi. Nu cunoştea mulţi oameni de înălţimea aia prin zonă.

Sejer trebui să se ghemuiască puţin pentru a intra. Se uită lipsit de interes spre targa unde era Annie, acoperită deja cu un cearşaf. Peste pantofi îşi trăsese pungile, obligatorii din plastic, pastelat colorate, care erau cu adevărat haioase.

– Tocmai am terminat, îi spuse lui Sejer salutîndu-l cu un gest. E acolo.

Acum, Sejer se uită înspre mumia de pe targă cu un mai mare interes.

– Atunci am avut noroc.

– Depinde.

Doctorul începu să-şi spele braţele de la cot în jos. Îşi frecă pielea şi unghiile cu o perie timp de mai multe minute şi încheie prin a le clăti la fel de bine. Apoi se şterse cu hîrtie dintr-un suport de pe perete, trase un scaun şi îl împinse către inspector.

– N-am găsit prea multe.

– Nu mă descuraja din prima. Trebuie să fi fost ceva, nu?

Snorrasen îşi stăvili apetitul şi se aşeză.

– Nu eu trebuie să stabilesc valoarea rezultatelor. Dar de obicei găsim cîte ceva. Pare să fi fost neatinsă.

– Probabil a fost rapid şi puternic. A acţionat pe neaşteptate. Hainele le-a dat jos după aceea.

– Probabil. Dar nu sînt semne de violenţă corporală. Nu e virgină, dar nu a fost violată sau chinuită în nici un alt fel. A fost pur şi simplu înecată. După aceea dezbrăcată, frumos şi elegant. Toţi nasturii de la cămaşă sînt la locul lor şi toate cusăturile sînt întregi. Poate că avea de gînd, dar l-a speriat ceva. Sau poate că şi-a pierdut curajul, potenţa sau cine ştie ce.

– Sau poate că a vrut doar să ne facă să credem că e un obsedat sexual.

– De ce să-şi fi dorit asta?

– Pentru a ascunde motivul real. Şi asta poate însemna că se ascunde ceva aici, şi asta ar trebui urmărit. Că, de fapt, nu e o acţiune impulsivă a vreunei persoane cu probleme psihice. În plus, cred că l-a însoţit de bunăvoie. Cred că îl cunoştea sau poate că a impresionat-o foarte tare. Şi din cîte am înţeles nu era uşor să o impresionezi pe Annie Holland.

Îşi deschise un nasture de la geacă şi se rezemă de banchetă.

– Începe. Spune-mi ce ai găsit.

– O fată de cincisprezece ani, începu Snorrason, ca şi cum ar fi ţinut o predică. Un metru şaptezeci şi patru înălţime, greutate, şaizeci şi cinci de kilograme, minimum de grăsime, marea parte a grăsimii s-a transformat în muşchi de la antrenamentele susţinute. Poate chiar prea dure pentru o fată de cincisprezece ani. Ar trebui să fie mai liniştite la această vîrstă, dar poate că nu e aşa de uşor, odată ce au început. Deci, mulţi muşchi, mai mulţi decît la majoritatea băieţilor de vîrsta ei. Capacitatea plămînilor era foarte bună, ceea ce înseamnă că a durat mult pînă şi-a pierdut cunoştinţa.

Sejer privi în jos la linoleumul de pe podea, dîndu-şi seama că era identic cu acela pe care-l avea el acasă, în baie.

– Cît timp ar lua, de fapt? spuse el încet. Cît timp îi ia unui adult să se înece?

– De la două pînă la zece minute, în funcţie de condiţia fizică. Dacă era în formă bună, aşa cum cred eu, aş spune că i-a luat cam zece minute.

„Aproximativ zece minute, se gîndi Sejer. Înmulţit cu şaizeci, fac şase sute de secunde." Se gîndea la tot ce se putea face în zece minute. Să facă un duş. Să mănînce.

– Avea plămînii măriţi. A reacţionat ca majoritatea oamenilor, trăgînd puternic de cîteva ori aer în piept exact înainte de contactul cu apa. E ceea ce numim *respiration de surprise*. După aceea şi-a închis gura pînă cînd şi-a pierdut cunoştinţa. O cantitate mică de apă i-a pătruns în plămîni. În creier şi în măduva oaselor am găsit nişte diatomi, un fel de alge de silicon, în cantităţi foarte mici, firește. De altfel iazul nu e poluat. Cauza morţii e înecul. Nu avea nici o cicatrice după vreo operaţie, nici o rană, aluniţă sau tatuaje, nici un fel de modificări ale pielii. Culoarea părului e autentică, unghiile erau scurte şi nelăcuite, nici un fel de particulă care să prezinte interes, în afară de mîl. Dinţi foarte frumoşi. O singura plombă de plastic într-un molar de jos. Nici o urmă de alcool sau de alte chimicale în sînge. Nici o urmă de injecţie. Mîncase bine în ziua respectivă, pîine şi lapte. Nici un fel de neregularităţi ale creierului. N-a fost niciodată gravidă. Şi, oftă privindu-l pe Sejer, nici n-ar fi avut şanse să fie.

– Ce? Din ce cauză?

– Avea o tumoare mare pe ovarul stîng, care se întindea pînă la ficat. Malignă.

Sejer rămase locului, uitîndu-se la el.

– Vrei să spui că era grav bolnavă?

– Da. Vrei să spui că nu ştiai?

– Nici părinţii ei nu ştiau.

Dădu din cap, în semn că nu.

– Altfel ne-ar fi spus, nu? E posibil să nu fi remarcat?

– Trebuie să afli dacă avea doctor şi dacă el ştia. Dar ar fi trebuit să simtă dureri în zona abdominală, cel puţin în timpul menstruaţiei. Se antrena mult. Poate avea atîta endorfină încît nu simţea nimic. Dar problema e că era pe moarte. Mă îndoiesc că ar fi putut să o salveze. Cancerul la ficat e foarte complicat.

Se uită spre targa unde capul şi picioarele lui Annie se zăreau de sub cearşaf.

– Ar fi murit oricum în cîteva luni.

Informaţia îl făcu pe Sejer să uite complet de ce venise. Îi luă un minut pînă îşi puse gîndurile în ordine.

– Oare ar trebui să le povestesc? Părinţilor ei?

– Asta tu trebuie să hotărăşti. Dar o să te întrebe ce am găsit.

– Asta ar însemna să o mai piardă o dată.

– Da, aşa e.

– O să se acuze ei înşişi ca nu şi-au dat seama.

– Probabil.

– Dar hainele?

– Pline de nămol, mai puţin geaca de vînt pe care v-am trimis-o vouă. Dar avea o curea cu o cataramă din alamă.

– Chiar?

– O cataramă mare în formă de semilună, cu gură şi ochi. S-au găsit amprente la laborator. Două amprente diferite. Una era a lui Annie.

Sejer strînse ochii.

– Şi cealaltă?

– Din păcate e incompletă. Nu prea avem ce să facem cu ea.

– La naiba, mormăi Sejer.

– Individul a avut cu siguranţă un rol în jocul ăsta. Dar ne-ar putea fi de folos să eliminăm suspecţii. E totuşi ceva, nu?

– Dar semnul de pe gît? Poţi să-ţi dai seama dacă era dreptaci?

– Nu, nu pot. Dar fiindcă Annie era într-o formă aşa de bună, nu putea să fi fost un slăbănog. Trebuie să fi avut loc o ceartă. Atunci mă mir că mai e întreagă.

Sejer se ridică oftînd.

– Acum nu mai e chiar întreagă.

– Absolut! Poţi să o vezi dacă vrei. Eu nu fac lucru de mîntuială.

– Cînd pot să primesc raportul scris?

– O să-ţi dăm de veste şi poţi să-l trimiţi pe băiatul acela cîrlionţat. Dar tu? Ai găsit vreun indiciu?

– Nu, răspunse el melancolic. Nimic. Nu văd nici un motiv pe lumea asta pentru care cineva să o fi omorît pe Annie Holland.

*

Poate că Annie îşi alesese titlul unei melodii. Şi poate că îi găsise un cod? De exemplu, cîntecul la flaut, care îi plăcea aşa de mult şi care se numea *Cîntecul lui Annie.*

Halvor se gîndea şi se juca în faţa monitorului. Uşa care dădea în camera de zi era întredeschisă, în caz că îl striga bunica. Nu prea mai avea voce, şi să se ridice din fotoliu presupunea să facă un efort enorm, din moment ce artrita îi mînca oasele. Îşi sprijini bărbia în mîini şi se uită fix pe ecran: *Access denied, Password required.* I se făcuse foame, dar, ca multe alte lucruri în acea perioadă, putea să mai aştepte.

La secţie, Sejer citea. Un mănunchi stufos de foi scrise mărunt şi prinse într-un colţ. Literele CCB apăreau pe fiecare foaie şi însemnau Casa de copii Bjerkeli. Copilăria lui Halvor era o poveste tristă. Mama zăcuse mai tot timpul în pat, fragilă şi gemînd încontinuu, cu nervii la pămînt şi dependentă de tot mai multe calmante. Nu suporta lumina puternică şi nici gălăgia. Copiii nu trebuiau să ţipe. „Halvor a fost cu siguranţă martor la asemenea

runde, se gîndea Sejer. E bine că are un serviciu fix şi, mai presus de toate, că are grijă de bunica lui."

Halvor dădea click pe titlurile cîntecelor din spaţiul negru, pe măsură ce şi le amintea. Cuvintele *Access denied* apăreau continuu pe ecran, ca o muscă pe care crezi că ai omorît-o, dar care reîncepe să bîzîie de fiecare dată. Încercase toate combinaţiile de cifre posibile. Toate datele de naştere care erau de actualitate, pînă şi numărul cadrului de la bicicleta ei, pe care îl găsise pe cheia de rezervă păstrată într-un borcănel. Avea un DBS Intruder şi insistase ca el să aibă una din chei. „Trebuia, de fapt, să i-o dea lui Eddie", se gîndi el în timp ce scria *Intruder* pe ecran.

Problema alcoolului, cu care se confruntase tatăl, şi nervii slabi ai mamei îşi lăsaseră amprenta asupra familiei de-a lungul anilor. Halvor şi fratele lui se descurcaseră întotdeauna singuri să mănînce şi să bea, dacă găseau ceva prin casă. Tatăl era, de regulă, în oraş ca să-şi bea, la început, salariul, şi apoi, alocaţia. Unii vecini îi ajutau cu cît puteau, în mare secret, fără ştirea tatălui. Cu timpul devenise tot mai violent. Dădea cîte o palmă sau două la început, iar apoi lovituri cu pumnul. Băieţii se strîngeau unul în altul fără să scoată nici un cuvînt. Deveniseră tot mai slabi şi mai tăcuţi.

„Se pare că Annie nu alesese un cod din cifre, se gîndea el. Era fată şi cu siguranţă găsise ceva mai romantic. Mai mult ca sigur o combinaţie de cuvinte. Se gîndea la două-trei cuvinte cu un înţeles simbolic mai profund. Sau poate un nume, desigur, dar le cam încercase pe toate, pînă şi numele mamei ei, deşi ştia că Annie nu l-ar fi ales niciodată chiar pe acela." Tastase pînă şi numele tatălui lui Sølvi, Axel Bjørk, şi pe al cîinelui acestuia, Akilles. *Access denied.*

Avea mîinile înguste şi degete subţiri. Prea mici să fi putut prinde cu ele gîtul unei persoane în stare de ebrietate, de necontrolat şi pe punctul de a claca. Trebuie să fi fost crunt să lupte împotriva tatălui. Cei doi fraţi apăreau la urgenţe la intervale regulate de timp,

cu vînătăi şi urme de lovituri şi cu acea privire tipică de căprioară care parcă spunea: „Sînt cuminte. Nu mă bate". De regulă spuneau că se băteau cu băieţii de pe stradă, căzuseră pe scări sau se răsturnau cu bicicleta, doar ca să-şi apere tatăl. Acasă le era greu, dar măcar era un loc sigur. Alternativa ar fi fost Casa de copii sau părinţi adoptivi şi riscul de a sta despărţiţi unul de celălalt. Halvor leşinase de multe ori la şcoală. Cauza era alimentaţia necorespunzătoare şi prea puţin somn. El era cel mai mare, iar fratele lui mai mic primea mai multă mîncare.

Halvor începu să caute cărţi pe care Annie le citise şi de care îi vorbea adeseori. Titluri, personaje, replici. Avea destul timp. Se simţea foarte aproape de Annie în timp ce făcea asta. Găsirea codului era ca şi cum ar fi regăsit-o pe Annie. Avea sentimentul că ea îi urmărea încercările şi poate i-ar fi dat un semn după ce va fi căutat îndeajuns. „Informaţia ar fi venit sub forma unei amintiri", îşi imagina el. Ceva spus de ea odată, ceva înmagazinat în mintea lui şi care se va arăta numai după căutări intense. Îşi aducea aminte tot mai multe lucruri. Era ca şi cum ar fi întins o pînză de amintiri în straturi fine, unul după altul, şi după fiecare strat găsea cîte ceva: o excursie cu corturile, cu bicicletele sau ieşiri la cinematograf, care fuseseră în număr mare. Şi apoi rîsul lui Annie. Un rîs strident, aproape băieţesc. Pumnul ei puternic cînd îl împingea de la spate şi-i spunea, într-un fel anume: „Dă-te bătut, Halvor!" Iubitor şi dojenitor în acelaşi timp. Alte forme de tandreţe erau rare.

De fiecare dată cînd cei de la Protecţia Copilului îşi anunţau prezenţa, tatăl îndepărta băutura, spăla şi curăţa totul, apoi îl lua pe cel mic în braţe. Era un bărbat puternic şi avea o privire pătrunzătoare care îi făcea pe fricoşii de la Protecţia Copilului să se retragă imediat. Mama zîmbea uşor de sub pătură. Era o răspundere mare pe umerii lui Torkel tot timpul cît ea era bolnavă, trebuiau să înţeleagă, iar copiii erau la o vîrstă dificilă. Aşa se retrăgeau de fiecare data fără să soluţioneze problema. Cu toţii

meritau o a doua şansă. Halvor îşi petrecea aproape tot timpul cu mama şi cu fratele mai mic. Nu reuşea niciodată să-şi facă temele, dar avea note bune, oricum. Era destul de talentat. Cu timpul, tatăl îşi pierduse simţul realităţii. Într-o zi intrase înfierbîntat în camera în care dormeau cei doi copii. În noaptea aceea, ca de altfel destul de des de atunci, cel mai mic dormea în patul lui Halvor. Tatăl avea un cuţit. Halvor îl văzut lucindu-i în mînă. O auzeau pe mama lor care gemea din camera ei de jos. Brusc, simţi durerea cauzată de cuţitul care îi atinsese tîmpla, se aruncă într-o parte, iar cuţitul îi nimeri obrazul, tăindu-i-l în două, pînă la nivelul gurii, unde se lovi de dinţi. Brusc, tatăl văzu realitatea, sîngele de pe pernă şi pe cel mic ţipînd. Se năpusti pe scări afară, în curte. Se ascunse între lemnele de foc. Uşa se izbi din nou.

Halvor se scărpină în colţul gurii cu o unghie ascuţită şi îşi aminti cît de încîntată fusese Annie de cartea *Lumea Sofiei*[1]. Fiindcă pe ea o chema Annie Sofie, se gîndi să scrie numele ei. I se păru că ar fi fost un cod ingenios. Dar n-a fost să fie aşa. Nu se întîmplase nimic. Continuă apoi ca mai înainte, dar stomacul începu să-i chiorăie şi simţi în tîmple durere.

Sejer şi Skarre închiseră biroul şi se îndreptară în josul coridorului.

La Bjerkeli, copiii se simţiseră bine. Halvor se ataşase de un preot catolic şi acesta îl mai vizita pe la cămin. Reuşise să treacă şi examenul de clasa a noua. Fratele mai mic fusese adoptat, iar Halvor era singur. În final, se hotărî să se mute la bunica lui. Era obişnuit să aibă grijă de cineva. Fără asta se simţea de prisos.

– Interesant că, în ciuda întîmplărilor, mai pot face ceva din viaţa lor, spuse Skarre, dînd din cap.

– Acum nu prea ştim exact ce a devenit Halvor, spuse Sejer mai sobru. Dar rămîne să vedem.

---

[1] Roman filozofic pentru copii, aparţinînd scriitorului norvegian Jostein Gaarder (n.tr.)

Skarre îl aprobă confuz, în timp ce se juca cu cheile de la maşină.

Halvor simţea tot mai tare durerea de cap. Se făcuse în sfîrşit seară. Bunica era de mult timp singură, iar pe el îl dureau ochii de cît stătuse în faţa ecranului. Mai continuă puţin, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce şanse existau să descopere codul lui Annie sau ce va găsi dacă ar deschide documentul. Poate că avea un secret. *Trebuia* să-l afle, avea oricum destul de mult timp la dispoziţie. Se ridică, în sfîrşit, aproape fără chef, ca să îşi ia ceva de mîncare. Lăsă monitorul aprins şi merse în bucătărie. Bunica se uita la televizor la războiul civil american. Îi plăceau soldaţii în uniforme albastre, îi considera mai frumoşi. După părerea ei, cei cu uniforme gri aveau oricum un dialect urît.

Skarre conducea uşor şi cu viteză redusă. Înţelesese că şeful era împotriva condusului cu viteză, iar străzile erau extrem de rele, distruse de modificările de teren, înguste şi cu multe curbe în zona satelor. Era încă răcoare, ca şi cum cineva ar fi ţinut vara de vorbă într-un alt loc. Păsările care se întorseseră din ţările calde stăteau cuibărite sub tufişuri, dorindu-şi vara. Oamenii terminaseră de semănat. Dar totul părea gol. O crustă uscată şi dură pe unde nimeni nu punea piciorul.

Halvor îi turnă cereale într-un bol şi adăugă mult zahăr. Luă totul în sufragerie, şi-şi puse un şervet ca să nu verse pe masă. Lingura îi tremura în mînă. Glicemia îi era mereu scăzută şi îi ţiuiau urechile.

– Un negru a început să lucreze la Cooperativă, spuse bunica brusc. L-ai văzut, Halvor?

– Acum se numeşte Kiwi. Cooperativa nu mai există. Da, îl cheamă Philip.

– Vorbeşte cu dialectul de Bergen, spuse ea contrariată. Nu-mi plac băieţii care arată aşa şi vorbesc cu dialect de Bergen.

– Dar e din Bergen, spuse Halvor, sorbind lapte cu zahăr din lingură. S-a născut şi a crescut acolo. Părinţii lui sînt din Tanzania.

– Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi vorbit propria limbă.

– Dar dialectul de Bergen e limba lui. În plus, n-ai fi înţeles nimic dacă ar fi vorbit swahili.

– Dar mă sperii de cîte ori deschide gura.

– Ai să te obişnuieşti cu asta.

Aşa vorbeau de fiecare dată. De obicei erau de acord. Bunica îşi exprimă ultima ei grijă, iar Halvor o linişti, într-un mod simplu şi uşor, ca şi cum ar fi avut de prins un avion de hîrtie care trebuia refăcut. Maşina se apropia de deal. De la distanţă nu părea deloc un loc ospitalier. O poză făcută din avion ar fi dezvăluit cît de singuratică era casa, ca şi cum ar fi vrut să stea izolată de restul satului, mai departe de drum şi parţial acoperită de tufişuri şi pădure. Avea ferestre mici, plasate foarte sus în perete. Cadrul din lemn era foarte pal, iar curtea, în parte, acoperită cu buruieni.

Halvor zări o lumină pală prin fereastra sufrageriei. Auzi maşina şi vărsă puţin lapte pe bărbie. Lumina farurilor din faţă pîlpîia în semiîntunericul din cameră. Puţin după aceea erau amîndoi la uşă şi îl priveau.

– Trebuie să vorbim puţin, i se adresă Sejer prietenește. Trebuie să vii cu noi, dar poţi să termini de mîncat mai întîi.

Nu voia să mănînce mai mult. Nici nu se gîndise că o să scape aşa de uşor, aşa că se duse liniştit pînă în bucătărie şi clăti bolul în chiuvetă. Apoi trecu prin cameră ca să stingă monitorul. Îi şopti ceva bunicii la ureche, apoi îi urmă. Trebuia să stea singur în maşină, în spate şi asta nu-i plăcea. Îi amintea de ceva.

– Încerc să-mi fac o imagine despre Annie, începu Sejer. Cine era şi cum trăia. Acum aş vrea să-mi povesteşti totul despre ce fel de fată era. Ce făcea şi ce spunea cînd eraţi împreună, gîndurile şi

fanteziile tale despre felul cum s-a îndepărtat de ceilalți și ce crezi că s-a întîmplat la Iazul Șarpelui. Totul, Halvor.

– Habar n-am.

– Trebuie să te fi gîndit la ceva.

– M-am gîndit enorm de mult, dar n-am ajuns la nici o concluzie.

Liniște. Halvor studia folia protectoare de pe biroul lui Sejer, care reprezenta o hartă a lumii, și găsise aproximativ și punctul unde locuia el.

– Tu ai fost o parte importantă din peisajul lui Annie, continuă Sejer. Asta încerc să aflu. Încerc să-mi fixez coordonatele spațiului în care se mișca.

– Așadar cu asta vă ocupați? întrebă Halvor îndrăznet. Desenați hărți?

– Poate ai tu alte sugestii mai bune?

– Nu, reluă el scurt.

– Tatăl tău e mort, continuă Sejer, analizînd cu atenție chipul tînărului, iar Halvor îi simți prezența în cameră ca pe o tensiune. Aceasta îl secătuia de puteri. Mai ales atunci cînd se priveau în ochi. De aceea stătea cu capul aplecat. Și-a luat singur viața. Dar spuneai că ai tăi sînt despărțiți. E greu să vorbești despre asta?

– Am trecut peste acel moment.

– De asta ai ascuns adevărul?

– Nu e un lucru cu care să mă laud.

– Înțeleg. Poți să-mi spui ce planuri aveai cu Annie, îl întrebă Sejer, din moment ce ai așteptat-o la magazinul Horgen în ziua omorului?

Uimirea lui părea foarte naturală.

– Scuzați-mă, dar acum o luați razna!

– O motocicletă a fost văzută în apropiere la o oră importantă. Tu erai plecat cu a ta. Puteai fi tu.

– Verificați marca motocicletei cît de repede puteți.

– Asta e tot ce ai de spus?

– Da.

– O să verific. Vrei să bei ceva?

– Nu.

Se făcu din nou liniște. Halvor asculta. Cineva rîdea prin apropiere. Părea ireal. Annie murise, și oamenii urlau și se purtau ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Ai avut vreodată impresia că Annie era bolnavă?

– Ce?

– Ai auzit-o vreodată să se plîngă de dureri, de exemplu?

– Nimeni nu era mai sănătos ca Annie. Dar era bolnavă?

– Îmi este interzis să divulg anumite informații, chiar dacă ați fost apropiați. Nu ți-a spus niciodată?

– Nu.

Vocea lui Sejer nu era neprietenoasă, dar vorbea rar și clar, și asta imprima figurii sale îmbătrînite destul de multă autoritate.

– Povestește-mi despre munca ta. Ce faci la fabrică?

– Ne mutăm dintr-un loc într-altul. O săptămînă împachetăm, alta supraveghem mașinile, iar alta ieșim pe teren.

– Îți place?

– Te obișnuiești și nu te mai gîndești, spuse el pe un ton jos.

– Nu te mai gîndești?

– La ceea ce faci. Faci totul mecanic și poți să te gîndești la altceva.

– De exemplu?

– La orice altceva, răspunse el trist.

Vocea avea un ton respingător. Poate că nu-și mai dădea seama, dar părea să fie un obicei din copilărie, după atîția ani de certuri și de scandal, cînd fusese nevoit să cîntărească fiecare cuvînt în parte.

– Cu ce îți ocupi timpul mai nou? Mai ales timpul pe care ți-l petreceai cu Annie?

– Încerc să aflu ce s-a întîmplat, izbucni el.

– Ai vreo idee?

– Caut în memorie.

– Nu sînt sigur că îmi povesteşti tot ce ştii.

– Nu i-am făcut nimic lui Annie. Dar credeţi că eu am făcut-o, nu-i aşa?

– Sincer să fiu, nu ştiu. Ar trebui să mă ajuţi, Halvor. Dar se poate ca Annie să fi trecut printr-un proces de modificare a personalităţii. Eşti de acord cu mine?

– Da.

– Mecanismul din spatele acestor transformări e, în parte, cunoscut. Unii factori revin. De exemplu, oamenii se pot schimba drastic dacă pierd pe cineva apropiat. Sau dacă sînt supuşi unor accidente grave, sau dacă sînt loviţi de vreo boală. Tineri pe care i-am ştiut întotdeauna cumsecade, silitori şi conştiincioşi pot deveni dintr-odată nepăsători, deşi fizic vorbind sînt în regulă. Un alt lucru care poate duce la astfel de schimbări e consumul de droguri. Sau un atac violent, cum ar fi un viol.

– A fost violată?

Nu îi răspunse.

– Recunoşti ceva din ce ţi-am povestit?

– Cred că avea un secret, spuse el în final.

– Crezi ca avea un secret? Continuă.

– Ceva care i-a distrus toată viaţa. Ceva de care nu reuşea să scape.

– Vrei să-mi spui că nu ştii despre ce era vorba?

– Aşa e. Nu ştiu.

– Cine, în afară de tine, o mai cunoştea bine pe Annie?

– Tatăl ei.

– Dar nu prea vorbeau unul cu altul, nu?

– Dar se puteau cunoaşte totuşi destul de bine.

– Aşa deci. Dacă ar fi avut cineva şansa să înţeleagă ceva din tăcerea ei, acela era Eddie?

– Depinde dacă îl faceţi să spună ceva. Mai bine îl aduceţi singur, fără Ada. Atunci vorbeşte mai mult.

Sejer îl aprobă.

– L-ai cunoscut vreodată pe Axel Bjørk?

– Tatăl lui Sølvi? L-am văzut o dată. Am fost cu fetele în vizită.

– Ce crezi despre el?

– Cumsecade. Ne-a rugat insistent să revenim. A rămas foarte nefericit după ce am plecat. Dar Ada se împotrivea întotdeauna, iar Sølvi trebuia să meargă pe ascuns. La un moment dat n-a mai suportat şi i-a făcut pe plac Adei.

– Cum e Sølvi?

– N-am multe de spus despre ea. Aţi văzut-o, asta e.

Sejer îşi ascunse faţa între palme, sprijinindu-şi fruntea.

– Nu putem să ne luăm o Cola? E aşa de uscat aerul aici. Numai sintetice, fibre din sticlă şi mizerie.

Halvor fu de acord şi se mai relaxă puţin. Dar apoi deveni din nou încordat. Poate că era doar o tactică cu acest sentiment de simpatie din partea inspectorului de poliţie încărunţit. Nu era aşa de drăguţ fără motiv. Doar făcuse cursuri, studiase tehnica şi psihologia interogatoriului. Ştia cum să găsească o fisură şi să repare lucrurile. Uşa se izbi în urma lui, iar Halvor profită de ocazie să-şi întindă puţin picioarele. Merse la fereastră şi se uită afară, dar fără să vadă altceva decît peretele din beton cenuşiu, care era de fapt judecătoria, şi cîteva maşini de poliţie parcate. Pe birou era un calculator, un Compaq american. Poate că acolo găsiseră date despre copilăria lui. Poate că aveau şi ei coduri, la fel ca Annie, informaţiile erau chestiuni delicate. Se întreba ce fel de coduri o fi avînd şi cine le făcuse.

Sejer reveni şi indică din cap spre monitor.

– Este doar o jucărie. Nu prea mă interesează.

– De ce?

– Nu prea e de partea mea.

– Bineînţeles că nu. Nu poate ţine partea nimănui, de aceea poţi practic să te bazezi pe el.

– Şi tu ai unul la fel, nu-i aşa?

– Nu, eu am un Macintosh. Îl folosesc pentru jocuri. Eu şi cu Annie obişnuiam să jucăm împreună.

Se mai deschise puţin şi zîmbi cu jumătate de gură.

– Îi plăcea cel mai mult să coboare panta pe schiuri. În felul ăsta îşi putea alege zăpada, pietrişul, granule mai dure sau mai fine, temperatura mai umedă sau mai uscată, lungimea şi greutatea schiurilor, condiţiile de vînt şi toate cele. Annie cîştiga de fiecare dată. Întotdeauna îşi alegea ruta cea mai complicată, fie Deadquin's Peak sau Stonies. Alegea să coboare panta, în toiul nopţii pe timp de furtună, pe zăpadă umedă şi pe cele mai lungi schiuri, iar eu n-aveam nici o şansă.

Sejer se uită la el fără să înţeleagă nimic şi dădu din cap. Turnă Cola în două căni de plastic, apoi se aşeză din nou.

– Îl cunoşti pe Knut Jensvoll?

– Antrenorul? Ştiu cine e. Mergeam cu Annie la meciuri cîteodată.

– Ţi-a plăcut de el?

Ridică din umeri.

– Nu era tocmai un tip în regulă, poate?

– Se ţinea cam mult după fete, cred.

– Şi după Annie?

– Glumeşti!

– În nici un caz. Te întreb doar.

– N-a îndrăznit. Nu s-a lăsat ademenită.

– Aşadar era dură?

– Da.

– Dar nu pot să înţeleg, Halvor. Dădu cana de plastic la o parte şi se aplecă peste masă. Toată lumea vorbeşte frumos despre Annie, de cît de puternică, de sportivă şi de integră era. Prea puţin preocupată de felul cum arăta, aproape de neatins. „Nu se lăsa ademenită." Dar totuşi a plecat cu cineva pînă departe în pădure şi pînă la marginea apei. Se pare că de bunăvoie. Şi apoi – a coborît vocea – s-a lăsat ucisă.

Halvor se uită îngrozit la el, ca şi cum i s-ar fi arătat absurdul în toată oroarea lui.

– Cineva trebuie să fi avut putere asupra ei.

– Dar era cineva care avea putere asupra lui Annie?

– Nimeni cunoscut mie. Şi în nici un caz eu.

Sejer bău din Cola.

– Al naibii că n-a lăsat nimic în urma ei. Un jurnal, de exemplu.

Halvor îşi bagă nasul în cană şi bău din ea mai mult timp.

– Dar se poate să fie aşa? continuă Sejer. Se poate să fi avut cineva o asemenea influenţă asupra ei? Cineva pe care nu îndrăznea să-l sfideze? Se poate ca Annie să fi fost implicată în ceva periculos, despre care nu trebuia să se afle? Se poate să o fi presat cineva în vreo privinţă?

– Annie era în regulă. Nu cred să fi făcut vreo prostie.

– Se pot face o mulţime de prostii şi totuşi să fii în regulă, spuse Sejer gînditor. O singură faptă nu spune multe despre un om.

Halvor reţinu exact acele cuvinte şi le păstră pentru el.

– Există droguri prin satul vostru?

– Da, normal. Au existat de ani de zile. Apare şi poliţia la anumite intervale şi face cîte o razie prin localul din centru. Dar nu are nici o legătură cu asta. Annie n-a pus niciodată piciorul acolo. Din cînd în cînd îşi mai făcea cumpărăturile la chioşcul de alături.

– Halvor, spuse Sejer pe un ton serios, Annie era o fată liniştită, retrasă, căreia îi plăcea să-şi conducă propria viaţă. Dar gîndeşte-te: crezi că îi era frică de ceva?

– Nu tocmai frică. Dar era... închisă. Uneori chiar nervoasă, alteori resemnată. Dar am văzut-o şi atunci cînd îi era frică. Nu că ar avea vreo legătură cu asta, dar îmi aduc bine aminte. Uită de el şi începu să povestească foarte serios. Mama, tatăl şi cu Sølvi erau la Trondheim, unde fetele au o mătuşă. Eu şi Annie eram singuri acasă. Urma să dorm la ea. Asta era astă primăvară. Mai întîi am mers cu bicicletele şi apoi am stat pînă noaptea tîrziu şi

am ascultat CD-uri. Era destul de cald, aşa că ne-am hotărît să dormim în cort, în grădină. Am pregătit totul şi am mers să ne spălăm pe dinţi. Eu m-am culcat primul. Annie a venit după aceea, stătea ghemuită şi desfăcea sacul de dormit. Acolo era o viperă. Un şarpe mare, negru, încolăcit în sacul ei de dormit. Ne-am năpustit afară din cort, şi eu am mers după vecinul care locuieşte pe partea cealaltă a străzii. El spunea că şarpele se urcase în sacul de dormit ca să se încălzească şi a reuşit să-l omoare, în final. Lui Annie i-a fost atît de frică încît a vomitat. De atunci, tot timpul trebuia să-i scutur sacul de dormit cînd mergeam cu corturile în excursie.

– O viperă în sacul de dormit? Sejer se îngrozi amintindu-şi de propriile excursii cu cortul din tinereţea îndepărtată.

– E plin de şerpi pe dealul Fagerlund, e teren stîncos acolo. Noi întindem untură şi aşa mai alungăm o parte dintre ei.

– Untură? De ce?

– Mănîncă din ea pînă cînd cad în amorţeală. Atunci poţi să-i culegi şi cu mîna.

– În plus mai aveţi şi şarpele-monstru de pe fundul fiordului, nu?

Sejer zîmbi.

– Exact, răspunse Halvor dînd şi din cap. L-am văzut şi eu. Se arată numai o dată, în anumite condiţii de vînt. De fapt, este o stîncă aflată cu mult sub suprafaţa apei, iar atunci cînd vîntul îşi schimbă direcţia şi bate înspre larg, apa spumegă puternic de trei-patru ori. Apoi se linişteşte. E înfricoşător. Toată lume ştie ce e, dar dacă eşti singur prin acele locuri, nu te poţi îndoi nici o clipă că se poate ridica ceva din adîncuri. Prima oară cînd l-am văzut, am vîslit ca un nebun fără să privesc înapoi nici măcar o dată.

– Dar nu există nici un suflet pe lume care să-i fi dorit vreun rău lui Annie?

– Nici unul, răspunse el ferm. M-am tot gîndit la ce s-a întîmplat şi nu înţeleg nimic. Trebuie să fi fost un nebun.

„Da, se gîndi Sejer, se prea poate să fi fost un nebun." Îl conduse pe Halvor înapoi acasă. Duse maşina chiar pînă la trepte.

– Trebuie să te trezeşti devreme mîine, spuse el prietenește. S-a făcut cam tîrziu.

– Nu e nici o problemă.

Halvor îl plăcu şi nu prea. Era complicat.

Sări din maşină, închise uşa cu grijă, sperînd ca bunica să fi adormit. Ca să fie sigur, aruncă o privire prin uşa întredeschisă şi auzi că sforăia. Apoi se aşeză din nou în faţa monitorului şi continuă de unde rămăsese. Îşi amintea în permanenţă lucruri noi, pînă şi faptul că Annie avusese o pisică cu ceva timp în urmă, şi pe care au găsit-o sub un nămete de zăpadă, turtită precum o pizza. Tastă numele „Baghera". Nu se întîmplă nimic. Dar nici nu se aştepta să se întîmple. Vedea acest proces ca pe unul de durată, dar totuşi se găseau şi alte posibilităţi. Undeva, într-un colţ al minţii, răsărea gîndul de a rezolva problema într-un mod mai simplu. Dar încă nu-şi pierduse curajul. În plus, asta ar fi însemnat să trişeze. Dacă reuşea să afle codul de unul singur era, după părerea lui, o infracţiune mai mică. Se scărpină pe ceafă, iar apoi scrise „Top Secret", în spaţiul negru. Ca să fie sigur. Imediat după aceea scrise şi „Annie Holland" de la stînga la dreapta şi invers, asta pentru că îşi dădu brusc seama că nu încercase cea mai simplă şi mai apropiată posibilitate, pe care bineînţeles că Annie nu o folosise, aşa cum nu folosise nici *Access denied*. S-a dat puţin mai în spate, s-a întins uşor, din nou cu mîna la ceafă. Simţea nişte înţepături, ca şi cum avea ceva pe ceafă care-l irita. Nu avea nimic, dar sentimentul persista. Uimit, se întoarse şi se uită pe fereastră. Din impuls, se ridică şi trase perdelele. Avea un sentiment intens că cineva îl urmărea şi asta îl sperie. Stinse repede lumina. Afară se auzeau vag nişte paşi, ca şi cum cineva

încerca să fugă fără să se facă simțit. Se uită printr-o crăpătură din perdea, dar nu văzu pe nimeni. Știa totuși că fusese cineva acolo, percepea asta cu întreaga lui ființă, ca o certitudine incontestabilă, aproape fizică. Închise calculatorul, aruncă hainele de pe el și se strecură sub plapumă. Stătea acolo, tăcut precum un șoarece și asculta. Se făcuse o liniște ca de mormînt, nu se auzea nici măcar foșnetul copacilor de-afară. Dar apoi, după cîteva minute, auzi o mașină pornind.

*

Knut Jensvoll nu auzi mașina pentru că era ocupat cu o bormașină electrică. Urma să pună niște rafturi pe care să usuce pantofii sport umezi, după antrenamente. Cînd făcu o pauză auzi soneria de la ușă. Se uită repede pe fereastră și-l zări pe Sejer, care stătea impunător pe treapta superioară. Se gîndise că s-ar putea sa vină. Stătu o clipă, ca să-și revină, după care își aranjă hainele și bretonul. Trecuse deja printr-o serie de întrebări, în gînd. Se simțea pregătit.

Un singur lucru nu-i dădea pace lui Jensvoll. Dacă aflaseră de viol. De altfel, era și motivul pentru care veniseră. Un criminal rămîne tot criminal. Era un sistem pe care-l cunoștea destul de bine. Afișă deodată o figură îngrijorată și se gîndi că ar putea să-i pună pe gînduri, așa că se adună și încercă, în schimb, să zîmbească. Apoi își aminti că Annie murise și reafișă aceeași figură.

– Poliția. Putem intra?

Jensvoll le făcu semn că da.

– Merg doar să închid ușa de la spălătorie. Le făcu semn să intre, dispăru pentru o clipă, apoi reveni. Îl privi îngrijorat pe Skarre, în timp ce acesta își scotea caietul de notițe din geacă. Jensvoll era mai bătrîn decît crezuseră, se apropia sigur de cincizeci de ani și era într-o formă excelentă. Părea să aibă kilogramele bine

distribuite, un corp puternic, sănătos şi bine întreţinut, o culoare vie în obraji, o coamă de păr roşu şi o mustaţă îngrijită.

– Presupun că e legat de Annie? întrebă el.

Sejer îi confirmă.

– Niciodată n-am fost mai îngrozit ca acum. Am cunoscut-o foarte bine, cred că pot să declar asta. Dar nu mai era în club de ceva timp. De altfel, a fost o tragedie, căci nimeni n-a mai putut s-o înlocuiască. Acum avem o fată speriată în poartă, care are tendinţa să se arunce la pământ cînd vine mingea. Dar măcar umple şi ea jumătate din poartă.

Se opri din vorbă şi roşi.

– Da, într-adevăr, e o tragedie, spuse Sejer, mai aspru decît ar fi dorit. De cînd n-aţi mai văzut-o?

– După cum v-am spus, nu mai activa în club. De toamna trecută. Din noiembrie, cred.

Se uită în ochii lui Sejer.

– Scuzaţi-mă, dar mi se pare ciudat. Locuieşte la două sute de metri mai sus de dumneavoastră, nu?

– Da, nu, am mai trecut de cîteva ori pe lîngă ea, cu maşina. Am crezut că întrebaţi cînd am avut ultima oară de-a face cu ea. Adică la antrenamente. Dar de văzut, am mai văzut-o, bineînţeles. În centru, poate prin magazine.

– Atunci vă întreb altfel: cînd aţi văzut-o pe Annie ultima oară?

Jensvoll se gîndi puţin.

– Nici nu ştiu dacă reuşesc să-mi amintesc. A trecut ceva timp.

– Nu ne grăbim.

– Acum vreo două-trei săptămîni, poate. La poştă, cred.

– Aţi vorbit?

– Doar ne-am salutat. Nu mai era aşa de vorbăreaţă.

– De ce a încetat să mai fie portar?

Ridică din umeri.

– Mă tem că am insistat cam mult să o fac să se răzgîndească, dar fără folos. Era plictisită. Nu am crezut-o, dar astea au fost

spusele ei. Voia, în schimb, să alerge. Şi asta şi făcea, seara şi dimineaţa. De multe ori treceam cu maşina pe lîngă ea, jos în vale. Alerga cu viteză maximă, cu picioarele ei lungi, încălţată cu pantofi de sport scumpi. Holland nu se zgîrcea cînd era vorba de fată.

Jensvoll se aştepta ca ei să atingă subiectul, nu-şi făcea iluzii că ar putea scăpa.

– Locuiţi singur?

– Am divorţat cu ceva timp în urmă. Soţia a luat copiii cu ea şi a plecat. Acum sînt singur şi mă simt bine. Nu prea mai am mult timp liber după ce termin cu munca şi cu antrenamentul. Am şi o echipă de băieţi, iar eu joc şi în echipa Old Boys. Sînt plecat cam doisprezece ore din douăzeci şi patru.

– N-aţi crezut-o atunci cînd v-a spus că era plictisită. Care credeţi că a fost adevăratul motiv?

– Nu pot să-mi dau seama. Dar avea prieten şi asta cere timp. El nu era deloc atletic, un slăbănog, cu picioare subţiri. Palid şi fragil ca o păstaie. A venit la meciuri de cîteva ori, stătea ca un băţ pe banca din faţă, fără să scoată un sunet. Urmărea mingea, dintr-o parte în alta, fără oprire. Cînd plecau, nici măcar nu-i lua el rucsacul. Nu era pentru ea. Era mai puternică decît unul ca ăsta.

– Dar mai erau încă împreună.

– Nu mai spuneţi? Da, fiecare cu gusturile lui.

Sejer privea în jos şi se gîndea la ale lui.

– Rutina mă obligă să vă întreb: unde aţi fost lunea trecută, între 11.00 şi 14.00?

– Luni? Vreţi să spuneţi, în ziua aceea? La serviciu, bineînţeles.

– Şi asta se poate confirma la depozit?

– Merg mult cu maşina la acea oră. Livrăm marfă la domiciliu.

– Aşadar eraţi în maşină? Singur?

– În mare parte, eram în maşină. Am dus două dulapuri de haine la o vilă din Rødtangen, o pot confirma şi cei de acolo.

– La ce oră eraţi acolo?

– Între unu şi două, poate.

– Mai precis, domnule Jensvoll.

– Mda, era mai degrabă două.

Sejer făcu un calcul în minte.

– Şi orele de dinainte?

– Am tot mers pe ici, pe colo. Am dormit mai mult. Şi mi-am luat o jumatate de oră pentru solar. Sîntem stăpînii timpului nostru, practic. De multe ori lucrez peste program şi nu sînt plătit pentru asta. Aşadar, nu am conştiinţa încărcată. Chiar şi şeful are tendinţa să...

– Unde aţi fost, domnule Jensvoll?

– Am întîrziat în ziua aceea, îşi drese el glasul. Am ieşit cu cineva în oraş duminică. E o prostie, firește, să ieşi duminică seara în oraş cînd trebuie să te trezeşti a doua zi, dar aşa a fost. Am venit pe la unu şi jumătate noaptea, cam aşa.

– Cu cine eraţi?

– Un amic. Erik Fritzner.

– Fritzner? Vecinul lui Annie?

– Da.

– Aşa?

Sejer dădu din cap, privindu-l pe antrenor, cu bretonul lui buclat şi cu faţa bronzată.

– Credeţi că Annie era o fată atrăgătoare?

Jensvoll înţelese aluzia.

– Ce fel de întrebare mai e şi asta?

– Răspundeţi, vă rog.

– Bineînţeles. Aţi văzut cu siguranţă poze.

– Da, am văzut, răspunse Sejer. Nu era numai frumoasă fizic, dar destul de dezvoltată pentru vîrsta ei. Mai matură decît majoritatea adolescentelor, într-un fel. Sînteţi de acord cu mine?

– Da, într-o oarecare măsură. Pe mine mă preocupau mai mult abilităţile ei în poartă.

– Bineînțeles, mi se pare normal. Dar altfel? Aveați vreodată conflicte cu fetele?

– Ce fel de conflicte?

– Va întreb dacă ați avut conflicte, spuse Sejer pe un ton calculat. De orice fel.

– Da, am avut, firește. Adolescentele sînt firi explozive. Dar era vorba de chestiuni obișnuite. Nici una nu voia să o înlocuiască pe Annie, nici una nu voia să stea pe bancă. Perioade de chicoteli interminabile. Iubiți prin tribune.

– Dar cu Annie?

– Da, ce-i cu ea?

– Ați avut vreodată conflicte cu Annie?

Își împreună brațele, dînd totodată din cap.

– Da, am avut. În ziua în care a sunat să spună că se retrage. Am pronunțat cîteva cuvinte disperate de la care ar fi trebuit să mă abțin. Poate că a luat asta drept un compliment, cine știe. A încheiat convorbirea, a închis receptorul și în ziua următoare a predat costumul. Nimic mai mult.

– Și a fost singura dată cînd ați avut o neînțelegere?

– Da, așa e. Singura.

Sejer se uită la el și îi făcu un semn lui Skarre. Conversația se încheiase. Se îndreptă spre ușă, Jensvoll îi conduse și un fel de frustrare ascunsă părea pe punctul să izbucnească.

– Sincer vorbind, spuse el iritat, în clipa în care Sejer deschise ușa, de ce vă prefaceți că nu mi-ați scotocit prin cazier? Credeți că nu am atîta imaginație încît să-mi dau seama că e primul lucru pe care-l faceți? Și că de aceea sînteți aici? Știu cum gîndiți.

Sejer se întoarse și-l privi.

– Aveți cea mai vagă idee ce se va întîmpla cu echipa mea dacă povestea asta se va răspîndi prin sat? Fetele vor fi închise în camerele lor. Toată echipa de atletism se va nărui precum o casă dărăpănată și atîția ani de muncă vor fi reduși la zero! Își ridica

tonul vocii pe măsură ce vorbea. Şi dacă este un lucru de care satul are nevoie, ăla este echipa de handbal. Restul stau prin baruri şi îşi cumpără droguri. Este de fapt singura alternativă. Doar ca să ştiţi ce veţi provoca dacă răspîndiţi ceea ce ştiţi. În plus, asta a fost acum unsprezece ani!

– N-am spus nici măcar un cuvînt legat de asta, îi răspunse Sejer calm. Şi dacă vă veţi mai tempera vocea, probabil că oamenii n-o să afle.

Jensvoll se calmă şi roşi. Se retrase instantaneu în hol, iar Skarre închise uşa după el.

– Dumnezeule, zise acesta. O mină de teren cu păr şi mustaţă.

– Dacă am fi avut destui oameni, spuse Sejer dur, l-aş fi aranjat puţin.

– De ce?

Skarre se uita nedumerit la el.

– Doar ca să fiu urîcios, probabil.

Fritzner stătea întins pe spate în iolă şi lua cîte o gură din berea Hansa Premium. Dupa fiecare înghiţitură trăgea cîte un fum din ţigară, în timp ce creierul îi era complet absorbit de lectura cărţii pe care o sprijinea de genunchi. Un val de bere şi de nicotina i se infiltra în sînge. După o clipă, lăsă berea deoparte şi merse la fereastră. De acolo putea vedea fereastra camerei lui Annie. Perdelele erau trase chiar daca era doar amiază, ca şi cum camera ei n-ar mai fi fost o cameră obişnuită, ci un loc sfînt în care nimeni nu mai avea voie să se uite. Se vedea o lumină slabă de la o veioză. „Poate cea de pe birou", se gîndi el. Apoi se uită spre drum şi văzu maşina poliţiei parcată în dreptul căsuţelor poştale. Tînărul ofiţer cu părul creţ venea spre case. Probabil mergea la familia Holland ca să le mai dea detalii.

Nu părea să fie foarte serios. Mergea cu paşi lenţi, cu faţa spre cer, o figură subţire cu nişte cîrlionţi mari, sigur în ciuda regulamentului de serviciu. Deodată se întoarse la stînga şi merse spre

curtea lui. Fritzner se încruntă. Se uită automat spre stradă ca să vadă dacă vizita aceasta fusese înregistrată de către vecini. Fusese. Isaksen era în curte şi aduna frunze.

Skarre salută, intră şi merse spre fereastră, exact cum făcuse şi el.

– Vă puteţi uita în camera lui Annie de aici, constată el.

– Da, am să mă uit.

Fritzner continuă.

– De fapt sînt un nenorocit bătrîn. Stăteam adeseori, mă holbam şi salivam, în speranţa că văd ceva. Dar nu era genul care să se expună. Întîi îşi trăgea perdelele, şi apoi îşi dădea puloverul jos. Puteam să-i văd silueta dacă aprindea lumina din tavan şi perdeaua nu avea prea multe falduri. Nu era rău nici atît. Nu-şi putu reţine un zîmbet la vederea expresiei lui Skarre. Să fiu sincer, continuă el, aşa ar trebui să fim cu toţii. N-am avut nici un chef să mă însor. Dar totuşi mi-ar fi plăcut să am un copil sau doi, aşa, ca să las şi eu ceva în urmă. Şi mai ales cu Annie. Era o femeie care-ţi stîrnea pofte de reproducere, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Skarre nu-i răspunse încă. Stătea şi mesteca o sămînţă de susan rămasă printre măsele.

– Înaltă şi suplă, cu umerii laţi, picioarele lungi. Agera la minte. Frumoasă precum o zînă din pădurea Finn. Cu alte cuvinte, un bagaj genetic de primă clasă.

– Dar era doar o adolescentă.

– Au timp să mai crească.

– Da, dar poate nu şi Annie, completă el scurt.

– Serios vorbind, reluă, mă apropii de cincizeci de ani şi am la fel de multe fantezii ca alţi barbaţi. Sînt şi singur, pe deasupra. Dar cînd eşti burlac, trebuie să ai unele privilegii, nu credeţi? Nu stă nimeni în bucătărie, la cratiţă, în timp ce eu mă uit după femei. Dacă aţi fi locuit vizavi de Annie, nu v-aţi fi aruncat şi

dumneavoastră o privire în casă din cînd în cînd? Doar nu e o crimă, nu?

– Nu, nu e.

Skarre studie iola şi jumătatea de bere de pe margine. Începu să analizeze dacă era destul de mare ca să...

– Aţi găsit ceva? întrebă Fritzner curios.

– Bineînţeles. Avem martori muţi. Ştiţi, o sumedenie de lucruri peste tot. Cu toţii lasă cîte ceva în urmă.

Skarre se uita la Fritzner în timp ce spunea asta. Bărbatul stătea cu o mînă în buzunar, iar prin material se vedea cum îşi strînge pumnul.

– Înţeleg. Ştiţi probabil că avem şi un idiot în sat?

– Poftim?

– Un bolnav mintal care locuieşte cu tatăl său pe strada dinspre Kollen. El are, se pare, un interes deosebit pentru femei.

– Raymond Låke. Da, îl ştim. Dar nu e bolnav mintal.

– A, nu, nu e?

– Are doar un cromozom în plus.

– Aş spune mai degrabă că are ceva în minus, dacă m-ai întreba pe mine.

Skarre clătină din cap şi se uită din nou spre fereastra acoperită a casei familiei Holland.

– De ce credeţi că se bagă o viperă într-un sac de dormit?

Fritzner făcu ochii cît cepele.

– Dumnezeule, cîte ştiţi! Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Chiar uitasem, dar a fost o dramă, pe cuvînt. Şi ce adăpost de hibernat, nu-i aşa? Din acela cu puf, cum sînt sacii de dormit de la Ajungilak. Stăteam aici în iolă cu un whisky, cînd a sunat la uşă prietenul ei. Văzuseră ca era lumină înăuntru. Annie stătea într-un colţ al camerei de zi, albă ca varul. Arăta destul de rezistentă, dar nu şi atunci. Arăta într-adevăr speriată.

– Cum aţi reuşit să-l scoateţi? întrebă Skarre curios.

– Dragul meu, dar a fost o nimica toată. Cu găleata mea. Mai întîi am făcut o gaură în fundul găleții cu o sulița, cam de mărimea unei monede. Am intrat în cort. Nu mai era în sac, se strecurase într-un colț și se încolăcise acolo. Era uriaș. Am aruncat găleata deasupra lui și am pus piciorul peste ea. Prin gaură am dat cu spray Baygon.

– Ce e ala?

– Un insecticid foarte toxic. Nu se vinde în magazine. Șarpele a murit pe loc.

– Atunci de unde aveți acces la așa ceva?

– Lucrez la Anticimex. Pentru distrugerea viețuitoarelor dăunătoare. Muște, gîndaci sau orice fel de insecte.

– Aha? Și apoi?

– Și apoi prietenul ei a adus un cuțit, am tăiat porcăria aia în două, am pus-o într-o punga și l-am aruncat în coșul meu de gunoi. Chiar îmi era milă de Annie. Nici n-a îndrăznit să doarmă în patul ei în seara aceea. Dădu din cap la reamintirea acelui moment. Dar n-ați venit aici ca să vorbim de cariera mea de Superman, nu-i așa? De ce-ați venit de fapt?

– Păi, spuse Skarre, îndepărtînd un cîrlionț de pe frunte... Șeful spune că trebuie sa luăm întotdeauna de două ori pulsul.

– Așa vasăzică? Ei bine, pulsul meu e destul de stabil. Dar încă nu pot să concep faptul că cineva i-a luat viața lui Annie. O fată cu totul obișnuită. Aici, în acest sat, pe strada asta. Nici familia ei nu poate să conceapă acest lucru. De acum o să-i păstreze camera neatinsă ani de zile, exact ca în clipa cînd a părăsit-o. Am mai auzit asta. Crezi ca poate fi vorba de o dorință ascunsă că ar putea sa reapară la un moment dat?

– Poate. Veți merge la înmormîntare?

– Toți din sat vin. Așa se întîmpla cînd stai într-un loc mic. Nu-ți ajută să faci ceva în secret. Oamenii simt că e dreptul lor să participe. E o chestiune reciprocă. Imposibil să ții un secret.

– Poate că e un avantaj pentru noi, spuse Skarre, dacă ucigașul e de prin aceste locuri.

Fritzner merse pînă la iolă, luă sticla și o goli.

– Credeți că e de pe-aici?

– Să zicem că sperăm.

– Eu nu prea sper. Dar dacă e așa, sper să-l prindeți cît mai repede. Probabil că toate cele douăzeci de case de pe stradă au înregistrat faptul că ai venit la mine. Pentru a doua oară spuse lucrul acesta.

– Vă deranjează?

– Bineînțeles. Vreau să continui să locuiesc aici.

– Dar nu e nici un motiv sa nu o faceți.

– Vom vedea. Fiind burlac, sînt mai expus.

– De ce?

– Nu li se pare normal ca un bărbat să nu aibă o femeie. Se așteaptă ca fiecare să-și găsească o femeie, mai ales cînd se apropie de patruzeci de ani. Dacă nu se întîmplă, atunci trebuie să existe un motiv.

– Acum cred că deveniți paranoic.

– Nu știți cum e să locuiești așa de îngrămădit. Vor veni zile grele de-acum încolo pentru foarte mulți dintre noi.

– Vă gîndiți la cineva anume?

– Într-un fel, da.

– Jensvoll, de exemplu?

Nu răspunse. Stătu și se gîndi puțin. Se uită cu coada ochiului la Skarre și păru că ia brusc o decizie. Își scoase o mînă din buzunar, în care ținea ceva.

– Voiam doar să-ți arăt asta.

Skarre se uită la el. Părea să fie un elastic de păr, îmbrăcat în material albastru și cu perluțe pe el.

– E al lui Annie, spuse Fritzner, privindu-l fix. L-am găsit în mașină. Pe jos, în față, între scaun și ușă. Am dus-o cu mașina

în centru cam acum o săptămînă. Elasticul a rămas de atunci la mine.

– Şi de ce vreţi să mi-l daţi mie?

Oftă.

– Puteam să tac, nu? Să-l fi ars în şemineu, fără să spun măcar o vorbă. Vreau să vă arăt că joc cu cărţile pe masă.

– Nu m-am gîndit nici o clipă că aţi juca altfel, spuse Skarre.

Fritzner zîmbi.

– Credeţi că-s prost?

– Posibil, răspunse Skarre şi îi întoarse zîmbetul. Poate că încercaţi să mă păcăliţi. Poate că aveţi o tactică atît de bună încît această confesiune înduioşătoare nu e decît o înscenare. Iau cu mine elasticul. Şi o să vă am în vedere mai mult ca înainte.

Fritzner păli. Skarre nu se putu abţine să nu rîdă.

– De unde aţi luat numele ăsta pe care l-aţi pus pe barcă? întrebă el curios, uitîndu-se la iolă. E un nume bizar pentru o barcă: *Narco Traficante?*

– Din impuls.

Încercă să-şi revină după acest episod.

– Dar e un nume cu rezonanţă, nu credeţi?

Se uită îngrijorat spre tînărul ofiţer.

– Aţi fost vreodată cu barca în larg?

– Niciodată, recunoscu acesta. Am un al naibii rău de mare.

*

Procurorul decise. Annie Holland trebuia să fie înmormîntată, iar Eddie se uita la ceas văzînd că trecuseră mai mult de o zi şi o noapte de la prima lopată cu pămînt uscat căzută peste sicriu. Pamînt peste Annie. Plin de crenguţe, pietre şi viermi. În buzunar avea o hîrtie mototolită, cîteva cuvinte pe care ar fi vrut să le citească, stînd lîngă sicriu, după predică. Faptul ca n-a putut decît

să stea nemişcat, plîngînd cu suspine, o să-l marcheze pentru tot restul vieţii.

– Mă gîndesc dacă nu cumva Sølvi are o problemă, spuse el, ducînd vîrful degetului la frunte, după care se răzgîndi şi-l duse la tîmplă. Asta nu se vede la scanner, dar este acolo. A învăţat ce era de învăţat pe lumea asta, dar e puţin mai înceată. Poate că priveşte lucrurile dintr-o singură perspectivă. Dar să nu vorbiţi cu Ada despre asta, continuă el.

– Neagă acest lucru? întrebă Sejer.

– Spune că, din moment ce nu se vede nimic, n-ar putea să fie vreo problemă. Oamenii sînt doar diferiţi, mai spune ea.

Sejer îl chemă la birou. Era cufundat încă în întuneric.

– Trebuie să vă întreb ceva, spuse Sejer cu grijă. Dacă Annie s-ar fi întîlnit cu Axel Bjørk pe drum, ar fi urcat în maşina lui?

Întrebarea îl lăsă cu gura căscată de uimire.

– E cel mai monstruos gînd pe care l-aş fi putut auzi vreodată, răspunse acesta.

– A avut loc o crimă monstruoasă. Puteţi doar să-mi răspundeţi la întrebare? Nu-i cunosc pe aceşti oameni, cum de altfel nici pe dumneata, şi privesc asta ca pe un avantaj.

– Tatăl lui Sølvi, repetă el gînditor. Da, poate. Au fost pe la el de vreo două, trei ori, deci îl cunoştea. Ar fi urcat în maşină dacă ar fi invitat-o. De ce să nu urce?

– Ce fel de relaţie aveţi cu el?

– Nici un fel de relaţie.

– Dar aţi vorbit cu el?

– Puţin. Ada îl ţinea mereu la uşă. Susţinea că încearcă să intre cu forţa.

– Şi dumneavoastră ce credeţi?

Se răsuci în scaun, ca şi cum slăbiciunea lui ar fi devenit neplăcut de vizibilă.

– Era stupid. Nu avea ce să strice între noi. Voia doar să o vadă pe Sølvi din cînd în cînd. Acum n-a mai rămas cu nimic. Şi-a pierdut şi slujba.

– Dar Sølvi? I-ar plăcea să-l viziteze?

– Mă tem că Ada i-a distrus cheful. Poate fi destul de dură. Bjørk a şi renunţat. L-am văzut însă la înmormîntare. Acolo a reuşit să o zărească. Nu e uşor să te opui Adei, înţelegeţi, spuse el din suflet. Asta nu înseamnă că îmi este frică sau ceva de genul ăsta, rîse ironic. Dar îşi iese din fire. Nu e uşor de explicat. Îşi iese complet din fire şi eu nu o suport.

Nu tăcu nici o clipă, iar Sejer stătea liniştit şi aştepta, încercînd să-şi imagineze jocul complex dintre aceşti oameni. Cum mii de fire se împletiseră de-a lungul timpului şi ţesuseră o plasă dură şi deasă, în care oamenii deveneau captivi. Mecanismul din spatele acestui proces îl fascina, ca şi împotrivirea omului de a lua cuţitul şi de a se elibera, deşi tînjeşte după libertate. Era evident ca Holland voia să iasă din plasa Adei, dar erau mii de lucruri mărunte care îl reţineau. Făcuse o alegere şi trebuia să rămînă prins în plasa ei lipicioasa pentru tot restul vieţii. Decizia crease o atitudine de supunere în întreaga lui fiinţă.

– Nu aveţi nimic nou? întrebă el după scurt timp.

– Din păcate, nu, răspunse Sejer. Tot ce avem sînt o mulţime de oameni care vorbesc frumos şi cu căldură despre Annie. Datele tehnice sînt puţine şi nu ne-au dat nici un indiciu. N-ar exista nici un motiv plauzibil. Annie nu a fost abuzată sexual, nici maltratată. Nu s-a observat nimic deosebit în apropierea dealului Kollen în acea zi, iar cei care au trecut prin zonă cu maşina s-au prezentat la noi şi au fost cercetaţi. Aici ne confruntăm cu o excepţie, dar maşina a fost, de altfel, atît de vag descrisă, încît nu ne ajută cu nimic. Motociclistul de la magazinul Horgen pare să fi intrat în pămînt. Poate că a fost un turist în trecere. Nimeni n-a văzut numărul de înmatriculare, poate că era străin. Am căutat rucsacul ei cu scafandri, dar nu l-am găsit, de aceea ne gîndim că trebuie să fie

încă în posesia autorului. Dar nu avem nici un mandat de arestare şi, prin urmare, nici nu putem să cercetăm pe nimeni. Nici nu avem o teorie concretă. Avem atît de puţine dovezi încît ajungem să facem speculaţii. Se poate, de exemplu, ca Annie să fi aflat informaţii delicate, poate doar din întîmplare, iar cineva a omorît-o ca să se asigure de tăcerea ei. În acest caz, acele informaţii trebuie să fi fost compromiţătoare, dacă s-a ajuns la omor. Era dezbrăcată, dar neatinsă, şi asta poate însemna că ucigaşul a vrut să ne conducă spre o teorie a unui abuz sexual, probabil pentru a ne distrage atenţia de la adevăratul motiv. De aceea, conchise el, ne preocupă trecutul fetei.

Se opri şi se scărpină în podul palmei, unde avea o pată roşie de mărimea unei monede de douăzeci de coroane.

– Sînteţi unul dintre cei care au cunoscut-o cel mai bine. Şi cred că v-aţi făcut mii de gînduri. Trebuie să vă mai întreb o dată dacă a fost ceva în trecutul lui Annie, orice: trăiri, cunoştinţe, declaraţii, impresii care v-au surprins. Nu vă gîndiţi la ceva anume. Amintiţi-vă dacă v-a uimit ceva. Găsiţi şi cel mai mărunt lucru, chiar dacă vi s-ar părea neînsemnat, atîta vreme cît v-a marcat. Vreo reacţie neaşteptată. Replici, aluzii, fapte. Annie trecea printr-o fază de schimbare a comportamentului. Am impresia că era mai mult decît simpla pubertate. Sînteţi de acord cu mine?

– Ada spune că...

– Dar dumneavoastră ce spuneţi?

Sejer se uita în ochii lui.

– L-a respins pe Halvor, n-a mai jucat ca portar şi apoi s-a închis în ea. S-a întîmplat ceva neobişnuit în perioada aceea?

– Aţi vorbit cu Jensvoll?

– Da, am vorbit.

– Da, păi, auzisem nişte zvonuri, dar poate că nu a fost aşa. Circulă cam multe zvonuri pe la noi, adăugă el, puţin stînjenit şi roşu în obraji.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Annie mi-a menționat doar, odată, că ar fi fost închis. Cu mult timp în urmă. Nu știu pentru ce.

– Annie știa?

– Deci *a fost* închis?

– Da, așa e, a fost. Dar nu credeam că se știe. Îi verificăm pe toți apropiații lui Annie dacă au alibi sau alte asemenea lucruri. Am vorbit cu mai mult de trei sute de oameni. Dar, din păcate, n-am remarcat pe nimeni ca suspect.

– Pe strada dinspre Kollen locuiește un bărbat, mormăi Holland, nu tocmai în regulă. Am auzit că s-a mai dat la fete.

– Am vorbit și cu el, spuse Sejer răbdător. El a găsit-o pe Annie.

– Da, și atunci?

– Are alibi.

– Doar să fie cineva de încredere.

Sejer se gîndi la Ragnhild și evită să-i spună lui Holland că alibiul lui era un copil de șase ani.

– De ce credeți că a încetat să mai aibă grija de copii?

– Cred că se maturizase pentru asta.

– Dar am înțeles că era preocupată în mod special de copii. De aceea mi se pare ciudat.

– Ani la rîndul n-a făcut altceva. Întîi temele și apoi afară, pe străzi, ca să vadă dacă avea nevoie cineva să plimbe un cărucior. Și dacă era gălăgie pe stradă, apărea ea și făcea liniște și ordine. Săracul copil, cel care aruncase primul piatra, trebuia să fie așa de drăguț și să recunoască. Își primea iertarea și totul era frumos. Se pricepea să medieze conflicte. Avea autoritate și toți făceau cum spunea ea. Chiar și băieții.

– Fire diplomatică, altfel spus?

– Exact. Îi plăcea să aranjeze lucrurile. Nu suporta conflictele nesoluționate. Dacă era ceva cu Sølvi, de exemplu, întotdeauna găsea o soluție pentru noi. Era un fel de intermediar. Dar, într-un

fel... își pierduse interesul și pentru asta. Nu se mai implica la fel de mult ca înainte.

– De când? întrebă Sejer.

– De toamna trecută.

– Ce s-a întîmplat toamna trecută?

– Asta am povestit deja. Nu mai voia să fie în club, nu mai voia să fie împreună cu oamenii în același fel ca înainte.

– Dar de ce?

– Nu știu, spuse el disperat. Vă tot spun că nici eu nu înțeleg.

– Încercați să priviți mai departe de dumneavoastră și de familie. Dincolo de Halvor, de club și de problemele cu Axel Bjørk. S-a întîmplat ceva în sat în perioada aceea, care n-a avut neapărat legătură cu voi?

Holland dădu nervos din mîini.

– Da, într-un fel, dar n-are nici o legătură cu asta. Unul dintre copiii de care avea grijă a murit într-un accident tragic. Asta n-a îmbunătățit cu nimic lucrurile. Annie nu mai lua parte la nimic. Singurul lucru la care se gîndea era să-și ia pantofii sport și să alerge departe de casă, de stradă.

Sejer simți că inima îi bătea mai tare.

– Vreți să repetați ce-ați spus?

Își puse coatele pe masă.

– Unul dintre copiii de care avea deseori grijă a murit într-un accident. Se numea Eskil.

– S-a întîmplat în timp ce Annie era cu el?

– Nu, nu! Holland se uită îngrozit la el. Nu, sînteți nebun! Annie era foarte atentă cînd purta răspunderea pentru copiii altora. Nu-i scăpa nici o clipă din priviri.

– Cum s-a întîmplat?

– Acasă la ei. Avea puțin peste doi ani cînd s-a întîmplat. Annie a fost foarte afectată. Și noi toți, fiindcă îi cunoșteam.

– Și cînd s-a întîmplat?

– Toamna trecută, v-am mai spus. Atunci cînd a renunţat la toate. Se întîmplaseră atîtea atunci, nici un lucru bun pentru noi. Suna şi Halvor, suna şi Jensvoll. Bjørk insista mereu să o vadă pe Sølvi, iar cu Ada nu se mai putea sta în casă!

Tacu, iar apoi păru să-i fie ruşine.

– Mai exact, cînd a avut loc decesul acela, domnule Holland?

– Cred că era în noiembrie. Nu-mi amintesc data.

– Dar s-a întîmplat înainte sau după ce n-a mai mers la club?

– Nu-mi amintesc.

– Atunci o să continuăm pînă cînd îţi aminteşti. Ce fel de accident a fost?

– S-a înecat cu ceva. Stătea, se pare, singur în bucătărie şi mînca.

– De ce nu mi-aţi povestit deloc despre asta?

Holland se uită la el, nemulţumit.

– Doar cercetaţi moartea lui Annie, şopti el.

– Da, cu asta mă ocup. Dar nu pot exclude nici un fel de detalii, e la fel de important.

Urma o pauză lungă. Holland transpira pe fruntea lui lată şi îşi freca degetele neîncetat ca şi cum nu le-ar mai fi simţit. O sumedenie de poze idioate îi apăreau în minte: poze cu Annie în salopetă roşie, purtînd o şapcă de absolvire[1], Annie în rochie de mireasa, Annie cu un nou-născut în braţe. Poze pe care nu le-ar mai putea face niciodată.

– Povestiţi-mi despre Annie, despre felul cum a reacţionat.

Holland se îndreptă în scaun şi se gîndi.

– Nu-mi amintesc data, dar îmi amintesc ziua aceea, căci am dormit mai mult. Aveam zi liberă. Annie a întîrziat la autobuz şi a venit mai devreme acasă pentru că nu se simţea prea bine. N-am

[1] Absolvenţii de liceu norvegieni se numesc *russ* şi poarta, timp de o lună înainte de examenele finale, astfel de salopete roşii, albastre sau negre, în funcţie de profil. Culoarea roşie aparţine profilului teoretic. (n.tr.)

îndrăznit să-i povestesc imediat ce a intrat. A mers şi s-a culcat, spunea că vrea să doarmă puţin.

– Era bolnavă?

– Da, nu, n-a fost niciodată bolnavă. Doar ceva trecător. S-a trezit mai tîrziu în după-amiaza aceea, iar eu stăteam în camera de zi, îngrozit. În final, am intrat la ea în cameră şi m-am aşezat pe marginea patului.

– Continuaţi.

– A înlemnit, spuse el gînditor. A rămas nemişcată şi i s-a făcut frică. S-a întors doar şi şi-a tras plapuma peste cap. Mă gîndesc ce s-ar putea spune la o asemenea veste? Zilele următoare nu prea mai ştia de ea, suferea în tăcere. Ada a vrut să le ducă flori acasă, dar ea s-a opus. Nici la înmormîntare n-a vrut să meargă.

– Dumneavoastră şi soţia aţi fost?

– Da, am fost. Ada era îngrijorată că Annie nu voia, dar am încercat să-i explic faptul că e dur pentru un copil să meargă la înmormîntare. Annie avea doar paisprezece ani. Copiii de acea vîrstă nu ştiu cum să se poarte, ce să spună, nu-i aşa?

– Hmm, mormăi Sejer. Dar a mers poate la mormînt mai tîrziu?

– Da, sigur. A mers. De mai multe ori. Dar n-a mai intrat de atunci în casa părinţilor.

– Dar a vorbit totuşi cu ei, nu? Dacă era un copil de care avea mereu grijă?

– Da, a vorbit. Avea multe în comun cu ei. Mai ales cu mama. De altfel, ea s-a mutat. S-au despărţit după un timp. E greu, desigur, să mai fie apropiaţi unul de celălalt dupa o asemenea tragedie. Trebuie, într-un fel, să o iei de la capăt. Nici unul nu poate să rămînă la fel.

Se pierduse în conversaţie şi acum vorbea cu sine însuşi, ca şi cum celălalt nu mai era prezent.

– Doar Sølvi a rămas la fel. Mă uimeşte profund faptul că poate fi la fel după toate cele întîmplate. Dar are şi un fel anume de a fi. Şi trebuie să acceptăm copiii pe care îi avem, nu?

– Şi Annie? întrebă Sejer precaut.

– Da, Annie, mormăi el. Annie n-a mai fost niciodată aceeaşi. Cred că o chinuia gîndul că o să murim cu toţii. Îmi aduc aminte de cînd eram eu mic şi mama murise. A fost cel mai rău lucru de pe lume. Nu faptul că a murit şi că a plecat definitiv. Ci faptul că şi eu voi muri. Şi tata, şi toţi cunoscuţii.

Avea ochii pierduţi, iar Sejer stătea cu ambele mîini pe birou şi îl asculta cu răbdare.

– Avem mai multe de discutat, domnule Holland, concluziona el. Dar este un lucru pe care trebuie să-l aflaţi mai întîi.

– Nu cred că sînt în stare să aud mai multe.

– Nu pot să vă ascund acest lucru. Nu mă lasă conştiinţa.

– Ce e?

– Vă aduceţi aminte dacă Annie s-a plîns vreodată de dureri?

– Nu, nu s-a plîns decît înainte sa-i cumpăr pantofi sport cu amortizor de şoc. O dureau picioarele.

– Mă refer la dureri în regiunea abdominală.

Holland se uită la el, puţin nesigur.

– N-am auzit-o niciodata. Poate ca ar trebui să o întrebaţi pe Ada.

– Vă întreb pe dumneavoastră pentru că mi-am dat seama că eraţi cel mai apropiat de ea.

– Da, dar cît priveşte chestiunile acestea feminine, n-am auzit-o niciodată plîngîndu-se.

– Avea o tumoare la un ovar.

– Tumoare?

– Da, o tumoare cam de mărimea unui ou. Maligna. Se întinsese pînă la ficat.

Holland rămase inert.

– Se înşală medicul, spuse el hotărît. Nu era nimeni mai sănatos decît Annie.

– Avea o tumoare maligna la ovar, repetă Sejer cu fermitate. S-ar fi îmbolnăvit în scurt timp. Erau foarte mari şanse ca boala să ducă la deces.

– Vreți să spuneți că ar fi murit oricum?

Vocea lui Holland devenise agresivă.

– Asta spune medicul legist.

– Deci să mă bucur că a scăpat de suferință?

Puse această întrebare aproape cu ură, iar o picătură de salivă ajunse pe fruntea lui Sejer.

Holland își ascunse fața între palme.

– Nu, nu, nu asta am vrut să spun, continuă Sejer cu o voce pe jumătate sufocată, dar pur și simplu nu înțeleg ce se întîmplă. Sînt atît de multe lucruri pe care nu le înțeleg. Fie nu a descoperit nici ea boala, fie a inhibat durerile de bunăvoie, fără să consulte un medic. Acest fapt nu e înregistrat în jurnalul ei medical.

– De fapt nu este nimic în jurnalul ei medical. Niciodată n-a durut-o nimic. De-a lungul anilor n-a făcut decît cîteva vaccinuri și asta a fost tot.

– Mai este un lucru pe care aș vrea să-l faceți, continua Sejer. Aș vrea să vorbiți cu doamna Holland și să o rugați sa vina la secție. Avem nevoie de amprentele dumneaei.

Holland zîmbi obosit și se lăsa pe spate, în scaun. Nu dormise de mult timp și nimic nu mai era la locul lui pentru el. Chipul inspectorului de poliție se mișcă ușor, ca și perdeaua de la fereastră, sau poate ca era doar din cauza curentului, nu era sigur.

– Pe catarama curelei lui Annie am găsit două amprente. Una din ele era chiar a ei. Cealaltă poate fi a soției dumneavoastră. A povestit că de multe ori îi pregatea hainele dimineața și atunci se poate să fi lăsat ea amprenta pe catarama. Dacă nu este a ei, atunci poate fi a autorului crimei. El a dezbrăcat-o, și atunci i-a atins și catarama.

Holland înțelese în final.

– Rugați-o pe soția dumitale să vină cît de repede posibil. Să întrebe de Skarre.

– Eczema aceea a dumitale, spuse Holland indicînd spre mîna lui. Am auzit că cenușa e bună.

– Cenuşă?

– Să presari cenuşă pe zona aceea. Cenuşa e ceva nemaîntîlnit de curat. Conţine săruri şi minerale.

Sejer nu îi răspunse. Gîndurile lui Holland nu mai prindeau glas. Sejer îl lăsă cufundat în lumea lui. Era atîta linişte în cameră încît puteau să o audă pe Annie.

*

Halvor mîncase crenvurşti şi varză fiartă la masa pliantă din bucătărie. Curăţă şi apoi întinse o pătură peste bunica lui care moţăia pe canapea. Merse după aceea în cameră, trase perdelele şi se aşeză în faţa monitorului. Aşa îşi petrecea acum mare parte a timpului liber. Încercase cîteva dintre melodiile care îi plăceau lui Annie şi tastase titluri şi nume de artişti pe care îi găsise în teancul de CD-uri. Apoi încercă, neîncrezător, cu titluri de filme, căci nu era stilul ei să aleagă un cod de acces în felul acesta. Operaţiunea părea aproape imposibilă. În plus, putea să schimbe acest cod pe parcurs, aşa cum făceau serviciile de securitate cînd era vorba de operaţiuni militare secrete. Ei foloseau coduri care se schimbau automat de mai multe ori pe secundă. Citise asta într-o revistă de la Ra Data. Un cod care se schimba în permanenţă era aproape imposibil de spart. Încercă să-şi amintească ultima oară cînd îşi deschisese fiecare documentele şi cînd le codificase după aceea. Se întîmplase cu mai multe luni în urmă, toamna. Îl cuprinse un sentiment de disperare gîndindu-se la toate combinaţiile care erau posibile cu cifrele, semnele şi literele de pe tastatură. Dar era sigur că nu folosise un cod fără o semnificaţie anume. Folosise ceva care o marcase sau care îi era cunoscut şi drag. Cunoştea şi el o parte dintre lucrurile care îi fuseseră dragi şi se hotărî să continue pînă cînd bunica strigă din camera de zi unde se odihnise de amiază. Atunci luă o pauză să-i facă o cafea şi să-i ungă unt pe nişte *lefse*[1]

[1] Tip de turtă dulce. (n.tr.)

sau să-i ducă vafe dacă aveau. De ruşine, se uită şi la televizor pentru un timp, ca să-i ţină companie. Dar se întoarse în camera lui cît de repede putu după aceea. Bunica nu îi spuse nimic. Rămase treaz pînă la miezul nopţii, apoi se strecură în pat şi stinse lumina. Stătea în pat şi asculta de fiecare dată, înainte să adoarmă. De multe ori nu putea să adoarmă deloc, şi atunci se strecura în camera bunicii şi lua un somnifer din sticluţa ei. Nu mai auzi paşi afară. În timp ce aştepta să adoarmă, se gîndi la Annie. Culoarea ei preferată era albastrul. Ciocolata care îi plăcea cel mai mult era Dove cu stafide. Reţinuse în gînd cîteva cuvinte pe care le păstrase pentru mai tîrziu. Asta presupunea să nu cedeze. Cînd, în final, ar găsi codul ales de ea şi şi-ar da seama cît de evident era, şi-ar spune: „Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta!"

Afară în curte era întuneric şi linişte. Cuşca cîinelui era goală, dar din stradă nu se putea vedea, şi un hoţ putea fi convins că era un cîine înăuntru, după cum arăta, ca o gură larg deschisă şi fără dinţi. În spatele cuştii era o magazie, cu un depozit modest de lemne, bicicleta lui, un televizor alb-negru şi o gramadă de ziare, toate vechi. Nu putea ţine minte cînd se recicla hîrtie şi nici nu citea ziarul local vreodată. Înăuntru, în spatele unei saltele gonflabile, era rucsacul lui Annie.

*

Alergase pînă la Bruvann şi înapoi. Facuse treisprezece kilometri. Încercase să nu depăşească pragul durerii, cel puţin în drum spre casă. Elise obişnuia să-i toarne un pahar de Farris, rece ca gheaţa, şi să-l aştepte cu el cînd ieşea din duş. Adeseori n-avea decît un prosop în jurul brîului. Acum nu-l mai aştepta nimeni în afara cîinelui, care ridica nerăbdător capul cînd deschidea uşa şi lasa să iasă aburul din duş. Acum se îmbrăca în baie şi îşi găsea singur sticla cu apă, o desfăcea pe marginea mesei din bucătărie şi

bea direct din ea. Cineva sună la uşă tocmai cînd ajunsese la jumătatea sticlei. Nu se întîmpla prea des să sune cineva la uşa lui Sejer, de aceea fu surprins. Ridică un deget de avertisment către cîine şi merse să deschidă. Afară era Skarre, sprijinit de balustradă şi cu un picior pe scări, indicînd faptul că s-ar fi retras imediat dacă nu deschidea nimeni.

– Eram prin apropiere, îl informă acesta.

Arăta altfel. Nu mai avea cîrlionţi, era tuns foarte scurt. Acum parul parea mai închis la culoare şi îi dădea o notă de maturitate. Avea şi urechile puţin în afară.

– Frumoasă frezăă, spuse Sejer. Poftește înăuntru.

Kollberg se apropie în felul lui obişnuit, cu un pas săltat.

– Îşi mai iese din fire, spuse el resemnat. Dar e destul de docil.

– Aşa şi trebuie să fie la cît de mare e. Arată ca un lup, omule.

– Scopul era să arate ca un leu. Asta a intenţionat şi el, cel care a încrucişat rasele şi a creat primul Leonberger.

Sejer intră în camera de zi.

– Era din oraşul Leonberg, în Germania, şi voia să facă o mascotă a oraşului.

– Un leu?

Skarre studie animalul uriaş şi zîmbi.

– Nu, eu n-am atîta bunăvoinţă.

Îşi scoase geaca de pe el şi o aruncă pe băncuţa de lîngă telefon.

– Ai reuşit azi să vorbeşti între patru ochi cu Holland?

– Da. Tu ce-ai făcut?

– Am vizitat-o pe bunica lui Halvor.

– Aşa deci?

– M-a servit cu turte şi cafea, şi cu toate nenorocirile vîrstei sale. Auzi, spuse el încet, acum ştiu cum e să fii bătrîn.

– Şi cum e?

– Decădere lentă. Un proces care se furişeaza aproape insesizabil şi pe care îl remarci într-o secundă şi te şochează.

Skarre oftă precum un bătrînel şi scutură, îngrijorat, din cap.

– Procesul de divizare a celulelor încetineşte, despre asta e vorba. E din ce în ce mai lent, pînă cînd celulele nu se mai reînnoiesc deloc şi totul începe să se zbîrcească. De fapt, e prima etapă din procesul de descompunere şi începe pe la vîrsta de douăzeci şi cinci de ani.

– Atunci e dur. La tine a început deja. Arăţi cam pirpiriu, cred eu.

Sejer porni înaintea lui către camera de zi.

– Sîngele circulă cu greu prin vene. Nimic nu mai are acelaşi gust şi miros ca înainte. Şi alimentaţia necorespunzătoare apare cu vîrsta. Nu e de mirare că murim cînd îmbătrînim.

Replica îl făcu pe Sejer să înghită în sec. Se gîndi la mama lui care era în spital şi se opri brusc.

– Cîţi ani are?

– Optzeci şi trei. Şi nici nu e întreagă la minte.

Skarre îşi puse mîna pe capul proaspăt ras.

– Cred că ar fi mai bine dacă am muri puţin mai devreme. Înainte de şaptezeci de ani, poate.

– Nu cred că cei de şaptezeci de ani ar fi de acord cu tine. Vrei un Farris?

– Da, mulţumesc.

Skarre îşi trecu mîna prin păr ca să vadă dacă noua lui frizură nu fusese doar un vis.

– Ai multă muzică, Konrad. Se uită la rafturile de lîngă combină. Ai numărat CD-urile?

– Da, aproximativ cinci sute, ţipă el din bucătărie.

Se ridică de pe scaun ca să vadă titlurile. Ca majoritatea oamenilor, şi el îşi imagina că alegerea muzicii spunea multe lucruri importante despre starea interioară a celor care o aleg.

– Laila Dalseth. Etta James. Billy Holiday. Edith Piaf.

– Dumnezeule, le privi uimit pe toate şi zîmbi surprins, dar sînt numai femei aici!

– Nu chiar!

Sejer îi turnă Farris.

– Numai femei, Konrad! Eartha Kitt. Lill Lindfors. Monica Zetterlund, asta cine mai e?

– Una dintre cele mai bune. Dar eşti prea tînăr ca să o ştii.

Skarre se aşează din nou, bău Farris şi şterse paharul de pantaloni.

– Ce a spus Holland? Sejer scoase tutunul de sub ziar şi-l deschise. Luă apoi o foiţă şi începu să ruleze.

– Annie ştia că Jensvoll fusese închis. Poate că ştia şi de ce.

– Continuă!

– Şi unul dintre copiii pe care îi îngrijise a murit într-un accident. Skarre îşi căuta ţigările. S-a întîmplat în noiembrie, cam pe vremea cînd totul a devenit mai greu pentru ea. Annie n-a mai vrut să treacă pe la părinţi. N-a vrut să le ducă flori, a refuzat să meargă la înmormîntare şi nici nu a mai avut grijă de copii după aceea. Lui Holland nu i s-a părut ciudat. Avea doar paisprezece ani şi nu era destul de matură ca să treacă peste un deces.

Sejer se uită la Skarre în timp ce povestea şi observă cum devenise deodata vigilent.

– Dupa asta a încetat şi cu handbalul, s-a despărţit temporar şi de Halvor, şi s-a închis în ea. Aşadar s-a întîmplat în ordinea următoare: copilul a murit, iar Annie s-a izolat de restul lumii.

Skarre îşi aprinse ţigara şi se uită la Sejer cum îşi linge ţigara din foi. Moartea copilului a fost un eveniment cu adevărat tragic, avea doar doi ani şi îmi dau seama că o adolescentă rămîne marcată de o asemenea experienţă. Îl cunoştea bine pe copil. Şi îi cunoştea părinţii. Dar...

Se opri să tragă din ţigară.

– Atunci avem o explicaţie pentru schimbarea ei?

– Posibil. În plus avea şi cancer. Deşi nu ştia asta, se poate să fi cauzat o schimbare. Dar

sperasem să aflu altceva. Ceva care să ne ajute.

– Dar Jensvoll?

– N-aş putea crede că ar comite cineva o crimă pentru a se asigura de tăcerea în jurul unui viol care a avut loc acum unsprezece ani. Şi pentru care şi-a ispăşit pedeapsa. Doar dacă nu a vrut să mai încerce o dată şi totul a sfîrşit rău.

– Isuse! îl întrerupse Skarre surprins. Fumezi.

– Doar una, seara. Ai timp să facem o plimbare cu maşina după aceea?

– Absolut. Unde mergem?

– Pînă la biserica din Lundeby.

Trase fumul adînc în piept şi-l ţinu aşa mai mult timp.

– De ce?

– Nu ştiu. Îmi place să mă plimb, de aia.

– Poate pentru că gîndeşti mai bine în aer liber?

Înlătură o pată de ceară de pe masa din lemn finisat.

– Dintotdeauna am crezut că împrejurimile influenţează modul de a gîndi. Că unii observă mai multe, fiind acolo, asta însemnînd că au un simţ al lucrurilor, că înţeleg „limbajul lucrurilor".

– Fascinant, spuse Skarre. Îndrăzneşti să vorbeşti despre asta şi la secţie?

– E un fel de aranjament tacit pentru care nu facem asta. Pe procuror nu-l interesează sentimentele mele. Dar ştie care sînt. Ţine cont de ele, dar nu recunoaşte niciodată. Tot un aranjament tacit.

Scoase fumul din piept cu devoţiune şi privi în sus.

– Ce altceva ţi-a oferit bunica lui Halvor în afară de turte şi de un discurs despre decădere?

– Mi-a povestit multe despre tatăl lui Halvor. Cît de înspăimîntător de blînd era cînd fiul lui avea doar cîţiva ani. Şi că a fost doar un om nefericit.

– Cred şi eu. Dacă a fost în stare să-şi bată măr propriii copii.

– Şi mi-a spus că Halvor s-a închis la el în cameră. Se pare că stă în faţa calculatorului în fiecare seară, şi uneori chiar şi noaptea tîrziu.

– Ce crezi că face cu el?

– N-am idee. Poate ține un jurnal.

– Aș vrea tare mult să-l citesc.

– Îl mai aduci la secție?

– Bineînțeles.

Goliră paharele și se ridicară. În drum spre ieșire, Skarre puse ochii pe fotografia Elisei, cu zîmbetul ei sclipitor.

– Soția ta? întrebă el cu grijă.

– Da, ultima ei poză.

– Seamănă cu Grace Kelly, spuse el încîntat. Cum a putut un ursuz ca tine să acapareze o asemenea frumusețe?

Sejer fu atît de uimit de îndrăzneala fără margini a lui Skarre încît începu să se bîlbîie.

– Nu eram ursuz atunci, spuse el, mai îmblînzit.

Mașina aluneca ușor, pe drumul pietruit, spre biserica din Lundeby. Acum era complet scăldată într-o lumină roșiatică. Biserica avea un aer aparte, ca și cum ar fi fost dintotdeauna acolo. În realitate avea doar o sută cincizeci de ani, un mic suspin în coroana de lemn a eternității. Închiseră portierele și rămaseră un timp să asculte lîngă mașină. Skarre privi în jurul lui, făcu cîțiva pași în direcția capelei și zări șirul de morminte de pe margine. Două pietre albe erau așezate una lîngă cealaltă.

– Ce e asta?

Se opriră să citească.

– Morminte de la război, spuse Sejer încet. Soldați englezi și italieni. Nemții i-au împușcat chiar aici în pădure pe 9 aprilie 1940. Copiii vin aici de 17 mai[1] și pun anemone albe. Fiica mea, Ingrid, mi-a povestit.

[1] 17 mai este Ziua Națională a Norvegiei. O atenție deosebită se acordă copiilor care defilează prin orașe în grupuri reprezentînd școala unde studiază. La Oslo, școlarii trec prin fața Palatului, prezentînd salutul lor familiei regale. (n.tr.)

– *„Pilot Officer, Royal Air Force of Canada. Age 26. God gave and God has taken."*[1] Un drum atît de lung pentru o faptă eroică de moment.

Skarre privi înainte.

– Hmm, să vină el, tocmai din Canada, în uniforma lui cea nouă, ca să lupte pentru cei de partea dreptății. Şi apoi să nu mai rămînă nimic, decît foc şi moarte.

Sejer se uită la el puțin surprins şi începu să meargă înspre biserică. O înmormîntaseră pe Annie la marginea cimitirului, în apropierea unui cîmp cu orz. Florile îşi pierduseră prospețimea şi semănau mai degrabă a gunoi. Se uita un timp la mormînt, gîndindu-se. Continuă apoi să meargă, citind şi pe celelalte pietre de mormînt. Cu două rînduri mai sus de mormîntul fetei, Sejer găsi ceea ce căuta. Era o piatră mică, arcuită la vîrf, cu un scris frumos, ondulat. Skarre se aplecă pentru a citi.

– Iubitul nostru Eskil?

Sejer îl aprobă dintr-o privire.

– Eskil Johnas. Născut pe 4 august 1992, decedat pe 7 noiembrie 1994.

– Johnas? Cel cu magazinul de covoare?

– Fiul lui. Lua micul dejun şi s-a înecat. După moartea copilului familia s-a despărțit. Nu e deloc surprinzător, nu e un caz neobişnuit. Dar are un fiu mai mare care locuieşte cu mama lui.

– Avea poze ale băieților pe perete, spuse Skarre în timp ce bagă mîinile în buzunar. Dar ce e cu gaura aia de acolo din vîrf?

– Cineva o fi smuls ceva de acolo. O fi fost vreun înger sau o pasăre, cum se pune de obicei pe mormintele copiilor mici.

– E ciudat că nu l-au înlocuit. Un mormînt destul de neîngrijit. Credeam că doar bătrînii sînt uitați în felul acesta.

---

[1] „Ofiter pilot, Forțele Aeriene Regale canadiene. 26 de ani. Domnul a dat, Domnul a luat." (n.red.)

Se întoarseră şi se uitară în jos spre terenurile care înconjurau cimitirul din toate părţile. Luminile de la parohie luceau uşor în ceaţa albastră.

– Nu e aşa de uşor să vii pînă aici. Mama lui s-a mutat la Oslo şi e distanţă lungă de acolo.

– Lui Johnas nu-i ia decît două minute.

Skarre se uită şi în partea cealaltă, către dealul Fagerlund, de unde străluceau luminiţele caselor aflate pe drumul spre Kollen.

– Poate să vadă biserica din sufragerie, spuse Sejer. Îmi amintesc asta de cînd eram noi la el acasă. Poate că s-a săturat.

– Acum are căţei.

Sejer nu îi răspunse.

– Deci unde mergem acum?

– Nu ştiu exact. Dar micuţul a murit. Se uită din nou la mormînt şi-şi încruntă fruntea. Annie s-a schimbat mult după asta. Oare de ce i-o fi fost aşa de greu? Era o fată robustă, cu multă tărie de caracter. Nu e firesc ca toţi oamenii normali şi sănătoşi să treacă peste momentele grele? Nu sîntem creaţi în aşa fel încît să acceptăm moartea şi să trăim mai departe, cel puţin după un timp?

Nu-i mai ieşea din cap toată povestea şi se cufundă din nou în gînduri. Puţin confuz, se aplecă iarăşi, ca să studieze mormîntul pustiit, în timp ce, cu mîna, căuta, fără un scop precis, prin stratul subţire de frunze.

– Deci faptul că a reacţionat totuşi, în ciuda robusteţii ei, ce vrea să însemne?

– Chiar că nu ştiu. Nu ştiu unde vreau să ajung, de fapt.

– Cum pot oamenii să fure dintr-un mormînt? spuse Skarre.

– Faptul că nu poţi concepe un asemenea lucru e semn bun, spuse Sejer ridicîndu-se.

Mersera înapoi la maşina.

– Crezi în Dumnezeu? întrebă Skarre fără răgaz.

Sejer îşi încruntă buzele într-un mod ciudat.

– Da, nu, de fapt nu cred. Cred, mai degrabă, într-un fel de forță, spuse el anevoios.

Skarre zîmbi.

– Am mai auzit asta. Această *forță* e mai ușor acceptată. Ce ciudat cît de greu ne este să o definim. Dar e clar, cuvîntul Dumnezeu are o întreagă încărcătură simbolică.

– Și unde crezi că ne conduce această forță? Am spus forță, comentă Sejer. Nu voință.

– Deci crezi într-o forță lipsită de voință?

– N-am spus nici asta. O numesc doar forță și măsura în care e sau nu condusă de voință, asta e discutabil.

– Dar o forță lipsită de voință e descurajator, nu crezi?

– Nu te dai bătut! Încerci, în vreun fel ascuns, să-ți declari credința?

– Da, raspunse simplu Skarre.

– Ca să vezi ce nu știam! Meditã puțin asupra acestei informații neașteptate și, în final, mormăi: Chestiunea asta cu credința n-am înțeles-o niciodată.

– Cum așa?

– Nu prea îmi dau seama ce presupune.

– Înseamnă să iei atitudine. Îți alegi un țel în viață, care, în final, devine motiv de imensă bucurie. Asta îți oferă un început, un înțeles al vieții și al morții incredibil de satisfăcător.

– Să iei atitudine? N-ai fost mîntuit?

Skarre deschise gura și dădu drumul unui rîs gălăgios care amintea de sudul țării, cu stîncile lui golașe și oceanul sărat.

– Oamenii fac întotdeauna din asta un lucru complicat. De fapt, e mult mai simplu. Nu trebuie să înțelegi tot. Trebuie să simți mai întîi. Sensul se dezleagă pe urmă.

– Așa sa fie și pentru mine, atunci, spuse Sejer.

– Știu către ce țintești, zîmbi Skarre. Nu crezi în Dumnezeu, dar vezi totuși poarta Raiului. Și, ca toți muritorii de rînd, speri ca

Sfîntul Petru să doarmă cu capul pe-o carte şi tu să te poţi strecura pe lîngă el într-o fracţiune de secundă.

Sejer rîse cu poftă din toţi rărunchii şi făcu ceea ce nu crezuse că va fi vreodată posibil. Puse braţul peste umărul lui Skarre şi-l strînse.

Ajunseră la maşină. Sejer dezlipi o frunză subţire care se prinsese de fereastră.

– Eu aş fi cumpărat o altă pasăre, spuse Skarre. Şi aş fi fixat-o de piatra mormîntului. Dacă ar fi fost copilul meu.

Sejer porni Peugeot-ul vechi şi-l lăsă să turuie o vreme.

– Şi eu aş fi făcut la fel.

Halvor continua să stea în faţa monitorului. Nu crezuse nici o clipă că va fi uşor, căci viaţa lui nu fusese niciodată uşoară. Putea să dureze luni întregi şi asta nu-l speria. În gînd îşi amintea tot ce citise sau ascultase ea şi alegea titluri de ici, de colo, un nume dintr-o carte sau expresii şi cuvinte care făceau parte din vocabularul ei. Deseori stătea doar şi se uita fix la monitor. Nu-l mai preocupau alte lucruri, nici televizorul şi nici CD-playerul. Stătea singur în linişte şi traia mai tot timpul în trecut. Găsirea acelei parole era o scuză de a se refugia în trecut şi de a evita sa privească în viitor. Din nefericire, nu mai avea spre ce privi, în viitor. Doar singurătate.

Ceea ce trăise alături de Annie era prea bun ca să dureze, ar fi trebuit să înţeleagă asta. De multe ori se întrebase încotro avea să ducă şi cînd se va termina.

Bunica nu spunea nimic, dar îşi făcuse ea nişte gînduri, de exemplu, faptul că ar fi trebuit să facă ceva util, cum ar fi să taie iarba din spatele casei, să adune frunzele din curte sau poate să facă ordine în magazie. Aşa se obişnuia primăvara. Să se arunce gunoiul adunat peste iarna. Stratul de flori din faţa casei ar fi trebuit săpat. Chiar ea ieşise să vadă cum se ofiliseră lalelele invadate de păpădie şi de alte buruieni. Dădea din cap, absent, de

fiecare dată cînd îi amintea, iar apoi continua cu ale lui. În final renunță și ea, gîndindu-se că trebuie sa fi fost foarte important ce făcea . Cu mult efort, reuși să-și pună o pereche de pantofi sport și se deplasă afară cu o cîrjă sub braț. Nu ieșea de multe ori din curte. Doar în zilele cu soare putea să meargă pînă la magazin. Se sprijinea cu putere în cîrjă și mergea cu capul plecat. Decăderea nu se petrecea doar în corpul și în sufletul ei. Totul în jur părea cenușiu și șters: casele, curțile sau poate că o lăsa vederea. Sau poate că era un amestec din toate. Se tîrî prin curte și deschise ușa magaziei. Avea deodată chef să se uite înăuntru. Poate ca mobila veche de grădină mai putea fi utilizată sau cel puțin putea folosi drept decor în fața casei. Ar arăta frumos. Alții își montaseră deja mobila de grădină cu mult înainte. Bîjbîi după întrerupătorul de pe perete și aprinse lumina.

*

Astrid Johnas avea un magazin de lînă în partea de vest a orașului Oslo.

Lucra la o mașină de tricotat și făcea ceva asemănător lînei de angora, probabil ceva pentru un nou-născut. Sejer merse spre ea, își drese glasul cu grijă, se opri în spate și privi admirativ spre munca ei, avînd pe chip o grimasă ciudată.

– Fac o păturică pentru cărucior, zîmbi ea. Dintre acelea care se pun în căruciorul copiilor. Le fac la comandă.

O privi lung, întîi surprins. Era cu mult mai în vîrstă decît bărbatul cu care fusese măritată. Dar era în primul rînd neobișnuit de frumoasă, iar frumusețea aceea îi luă pentru o clipă respirația. Nu era genul de frumusețe blîndă, rezervată, care o caracterizase pe Elise, ci mai degrabă o frumusețe bruneta izbitoare. Fără voia lui, privirea îi rămase fixată pe gura ei. Abia atunci îi simți și parfumul, după ce femeia făcu o mișcare înspre el. Mirosea ușor a vanilie.

– Konrad Sejer, spuse el. De la poliție.

– Mi-am imaginat.

Femeia îi zîmbi.

– De multe ori m-am întrebat de ce e atît de vizibil, chiar dacă veniți îmbrăcați în civil.

Sejer nu roși, dar începu să se întrebe dacă, în toți anii petrecuți în poliție, își crease un stil sau un mod propriu de a se îmbrăca sau poate că femeia era mai ageră la minte decît restul lumii.

Se ridică și stinse lampa de lucru.

– Poftiți în camera din spate. Am un birou unde mănînc și-mi țin lucrurile.

Mergea într-un mod foarte feminin.

– E îngrozitor ce s-a întîmplat cu Annie, aproape că nu reușesc să accept. Și, în plus, mi-e conștiința încărcată că nu am mers la înmormîntare, dar așa a fost situația, practic nu am putut. Dar am trimis flori.

Îi indică un scaun liber.

Sejer se uită îndelung la ea, cuprins de un sentiment aproape uitat. Era singur, alături de o femeie frumoasă, și nu mai era nimeni în cameră ca să aibă în spatele cui să se ascundă. Femeia îi zîmbi, ca și cum același gînd i-ar fi trecut și ei prin minte în aceeași clipă. Dar nu își pierdu cumpătul. Fusese dintotdeauna frumoasa.

– Am cunoscut-o pe Annie. Venea deseori la noi și avea grijă de Eskil. Am avut un fiu, explică ea, care a murit toamna trecută. Se numea Eskil.

– Da, știu.

– Cu siguranță ați vorbit cu Henning. Am pierdut legătura cu ea după aceea, din păcate. N-a mai venit la noi în vizită. Săraca, i-a fost așa de greu. Avea doar 14 ani și la vîrsta aceea nu prea știi ce să spui.

Sejer o aprobă, frămîntînd în același timp nasturii de la geacă. Deodată se făcu foarte cald în biroul acela mic.

– N-aveţi idee cine putea să facă asta? întrebă femeia.

– Nu, îi răspunse el sincer. Deocamdată adunăm informaţii. După aceea vom vedea dacă putem trece la aşa-zisa fază tactică.

– Mă tem că nu vă pot ajuta cu prea multe.

Privi în jos spre mîini.

– Am cunoscut-o bine, era o fată minunată, mai inteligentă şi mai drăguţă decît majoritatea fetelor de vîrsta ei. Nu s-a purtat niciodată prosteşte. Se antrena mult şi se menţinea în formă, era conştiincioasă şi la şcoală. Pe deasupra era şi drăguţă. Avea prieten, un băiat pe nume Halvor. Dar poate că relaţia dintre ei se terminase, nu?

– Nu, răspunse el pe un ton jos.

Urmă o pauză. Aşteptă să vadă dacă ea avea intenţia să o umple cu ceva.

– Ce vreţi să ştiţi? spuse ea în final.

Sejer rămase mut şi o admiră. Era drăguţă şi suplă, cu ochii negri. Tot ce purta era tricotat. Asta era şi singura reclamă pentru afacerea ei. Avea un costum frumos, cu o fustă strîmtă şi o jachetă mulată de un roşu intens, cu marginile verzi şi muştar. Pantofi negri cu toc jos. Părul drept şi coafat simplu. Ruj în aceeaşi nuanţă cu hainele. Cercei din bronz ascuţiţi, în parte ascunşi de părul negru. Era mai tînără ca el după primele semne de riduri din jurul ochilor şi gurii, dar vizibil mai bătrînă decît bărbatul cu care fusese căsătorită. Fiul lor, Eskil, trebuie să se fi născut chiar spre sfîrşitul tinereţii ei.

– Voiam doar să vorbim, spuse el cu grijă. Nu caut nimic deosebit. Deci venea pe la voi ca să aibă grijă de Eskil?

– De mai multe ori pe săptămînă, spuse ea încet. Nu mai voia nimeni să aibă grijă de Eskil, nu era prea uşor să fii cu el. Celelalte fete preferau să stea cu alţi copii. Dar asta cred că aţi mai auzit-o deja.

– A, da, mi s-a mai spus, minţi el.

– Era incredibil de activ, chiar la limita normalului. Se numeşte hiperactiv. Ştiţi, sus şi jos, niciodată liniştit.

Scoase un rîset neajutorat.

– Nu mi-e uşor să mărturisesc asta, sper că înţelegeţi. Dar era pur şi simplu un copil dificil. Annie era una dintre puţinele persoane care se descurcau cu el. Se opri să se gîndească puţin. Şi venea destul de des.

– Noi eram destul de obosiţi, eu şi cu Henning, şi atunci era o binecuvîntare să o vedem pe ea stînd în uşă, dornică să aibă grijă de el. Copilul stătea în cărucior sport şi obişnuiam să le dăm şi bani ca să poată merge în centru şi înapoi, şi să-şi cumpere cîte ceva. Dulciuri, îngheţată sau altele. De regulă stăteau cîte o oră, două şi cred că întîrzia anume. Alteori luau autobuzul pînă în oraş şi lipseau toată ziua. Mergeau cu trenuleţul din piaţă. Eu eram noaptea de gardă la spital şi de multe ori dormeam ziua, deci era un schimb bine-venit. Mai avem într-adevăr un fiu, Magne. Şi e destul de mare ca să împingă un cărucior prin oraş. Dar nu voia. Aşa scăpa de fiecare dată, cum fac toţi băieţii de obicei.

Îi zîmbi din nou şi îşi schimbă poziţia în scaun. De fiecare dată cînd se mişca, îi simţea parfumul de vanilie prin toată camera. Se uita în permanenţă înspre uşă, dar nu venea nimeni. Faptul că vorbise despre fiul ei îi dăduse o stare de agitaţie. Privirea îi umbla peste tot prin cameră, mai puţin pe chipul lui Sejer. Era ca o pasăre care zbura într-o încăpere prea mică, peste rafturile cu lînă, pe masă, înspre magazin.

– Cîţi ani avea Eskil cînd a murit? întrebă Sejer.

– Douăzeci şi şapte de luni, şopti ea.

Exact în clipa aceea, îşi mişcă brusc capul.

– S-a întîmplat în timp ce Annie era cu el?

Femeia îşi ridică privirea.

– Pentru Dumnezeu, nu. Chiar voiam să spun, din fericire, căci ar fi fost îngrozitor. A fost şi aşa destul de greu pentru sarmana Annie, ca să mai fi avut şi asta pe conştiinţă.

Urmă o nouă pauză. Sejer inspiră adînc şi apoi îşi mai făcu puţin curaj.

– Dar ce fel de accident a fost, de fapt?

– Am crezut că aţi discutat cu Henning, spuse ea surprinsă.

– Am discutat, minţi el, dar nu foarte detaliat.

– S-a înecat cu mîncare, spuse ea încet. Eu eram sus, la celălalt etaj. Henning se bărbierea la baie şi nu a auzit nimic. Dar nici nu a putut ţipa, cu mîncarea în gît. Era strîns legat de scaun cu o curea, şopti ea. Una dintre acelea cum au copiii de vîrsta lui şi care ar trebui să-i protejeze. Stătea şi lua micul dejun.

– Ştiu despre ce scaune vorbiţi. Şi eu am o fată şi un nepoţel, spuse el repede.

Femeia înghiţi şi apoi continuă.

– Henning l-a găsit vînăt la faţă, aplecat peste curea. Ambulanţa a venit peste douăzeci de minute şi pierdusem orice speranţă cînd a ajuns.

– Veniseră de la spitalul central?

– Da.

Sejer se uită în magazin şi zări o femeie în faţa geamului. Admira un pulover expus de doamna Johnas.

– Aşadar s-a întîmplat dimineaţa?

– Dimineaţa devreme, şopti ea din nou. Pe data de 7 noiembrie.

– Iar dumneavoastră dormeaţi în timpul ăsta, nu-i aşa?

Femeia se uită deodată la el, foarte direct.

– Credeam că vom vorbi despre Annie.

– Ar fi bine să-mi povestiţi puţin despre Annie, reluă el repede, simţind în aceeaşi clipă bătăile inimii pe sub cămaşă.

Dar femeia nu mai spuse nimic. Îşi îndreptă ţinuta pe scaun, încrucişînd braţele.

– Bănuiesc că aţi vorbit deja cu toţi din Krystallen, nu?

– Da, am vorbit.

– Atunci ştiţi deja toate astea.

– Da, aşa e. Dar ceea ce mă preocupă e, de fapt, reacţia lui Annie la accident, spuse el sincer. Faptul că a fost o reacţie atît de violentă.

– De ce vi se pare ciudat? întrebă ea, reducînd vocea. Cînd e vorba de un copil de doi ani care moare în felul ăsta? Un copil pe care l-a cunoscut atît de bine. Erau atît de ataşaţi unul de celălalt, iar Annie era mîndră tocmai de faptul că numai ea putea să aibă aşa de bine grijă de el.

– Poate că nici nu e ciudat. Doar că eu încerc să aflu ce fel de persoană era. *Cum* era.

– Şi asta v-am povestit deja. Nu vreau să par răuvoitoare, dar nu mi-e uşor să vorbim despre asta.

Îl privi din nou cu ochii mari.

– Dar, de fapt, căutaţi un obsedat sexual, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

– Nu? M-am gîndit doar aşa. Se aude că a fost găsită fără haine. Ştiţi cum e, citeşti în ziare despre asta şi mereu e vorba de sex.

Femeia roşi, frămîntîndu-şi degetele.

– Atunci ce să fie?

– Tocmai asta e întrebarea. Nici noi nu înţelegem. Din cîte ştim, nu avea nici un duşman. Dar te întrebi, dacă motivul nu a fost sexul, atunci ce poate să fie?

– Nu e prea multă logică în mintea unor astfel de oameni. Mă refer la nebuni. Nu gîndesc ca şi ceilalţi.

– Nu ştim cît de nebun a fost autorul. Doar că nu putem găsi motivul, în acest moment. Cît timp aţi fost căsătorită cu Henning Johnas?

Femeia căzu din nou pe gînduri.

– Cincisprezece ani. Eram însărcinată cu Magne cînd ne-am căsătorit. Henning e ceva mai tînăr ca mine, explică ea, ca să-i confime lui Sejer acelaşi lucru la care se gîndise şi el. Eskil a fost

rezultatul unor discuţii mai ample, dar am fost amîndoi de acord, asta e cert.

– Un fel de decizie ulterioară?

– Da.

Femeia se uită în tavan ca şi cum ar fi văzut ceva interesant atîrnînd.

– Aşadar băiatul mai mare se apropie de vîrsta de şaptesprezece ani?

Femeia dădu din cap.

– Ţine legătura cu tatăl său?

Ea îl privi din nou consternată.

– Bineînţeles că ţine legătura! Merge deseori la Lundeby să-şi viziteze vechi prieteni. Dar nu e întotdeauna aşa de uşor pentru noi. După toate cele întîmplate.

Sejer înţelese şi dădu din cap.

– Mergeţi deseori la mormîntul lui Eskil?

– Nu, recunoscu ea. Dar Henning are grijă de mormînt. Mie îmi este destul de greu. Dar atîta vreme cît ştiu că e bine îngrijit, m-am împăcat cu ideea.

Sejer se gîndea la mormîntul neîngrijit, fără să-i răspundă la cele spuse de ea. Uşa de la intrare se deschise şi un tînăr intră în magazin. Doamna Johnas ridică privirea.

– Magne! Sînt aici, înăuntru!

Sejer se întoarse şi se uită spre fiul ei. Era leit taică-su, doar cu un păr mai bogat şi cu mai mulţi muşchi. Dădu din cap, stînd în expectativă în faţa uşii, fără chef de discuţii. Avea o expresie brutală şi respingătoare, care se potrivea cu părul negru şi cu muşchii braţelor, bine dezvoltaţi.

– Eu mă retrag, spuse Sejer către doamna Johnas şi se ridică. Îmi cer scuze dacă o să revin, dar se întîmplă să fim nevoiţi.

Sejer se înclină spre amîndoi şi trecu pe lîngă băiatul rămas în dreptul uşii. Doamna Johnas se uită lung după el, apoi îşi privi fiul cu o expresie tristă.

– Cercetează cazul lui Annie, îi şopti ea. Dar n-a vrut să vorbim decît de Eskil.

Sejer se opri în faţa magazinului pentru un timp. Lîngă uşa de la intrare era parcată o motocicletă care probabil îi aparţinea lui Magne Johnas. Era un Kawasaki mare. Sprijinită cu fundul de scaunul motocicletei era o tînără. Fata nu îl remarcă. Era preocupată de unghii. Poate îi intrase o aşchie într-una dintre ele, şi cu alta încerca să o scoată ca să-şi salveze unghia. Avea o geacă din piele scurta, roşie, cu multe ace, şi părul des, blond, care îi amintea de părul blond al îngeraşilor pe care îi punea în pomul de Crăciun pe cînd era copil. Fata îşi ridică brusc privirea. El îi zîmbi şi-şi încheie geaca.

– Bună ziua, Sølvi, spuse el, traversînd strada.

Conducea lent pe autostradă, punîndu-şi toate gîndurile în ordine. Eskil Johnas. Un copil dificil de care doar Annie voia sa aibă grijă. Şi care a murit subit, aproape singur, strîns legat de un scaun, fără să-l poată ajuta cineva. Se gîndea la nepotul lui şi se îngrozea, în timp ce se îndrepta spre Lundeby şi spre casa lui Halvor.

Halvor Muntz era în bucătărie şi clătea pastele fierte sub jetul de apă rece. Uita frecvent să mănînce. Acum era ameţit şi zăpăcit, iar somniferul pe care îl luase cu o noapte înainte îl făcu să se simtă greoi şi încet. Apa curgea cu presiune, de aceea nu auzise maşina care viră în faţa casei lui. Dar, la scurt timp după aceea, o auzi pe bunica trîntind uşa. Mormăi ceva numai pentru ea, tîrîndu-şi pe podea pantofii Nike cu dungi negre. Arăta chiar comic. Pe masă era un bol cu brînză rasă şi un flacon de ketchup. Halvor îşi aminti brusc că uitase să pună sare în spaghete. Bunica scoase un oftat la vederea nepotului.

– Uite ce-am găsit în magazie, Halvor!

Se auzi o bubuitură în momentul în care căzu ceva pe podea. Halvor ridică privirea.

– Un rucsac vechi de şcoală, spuse ea. Plin cu cărţi. E amuzant să te uiţi peste cărţile vechi de şcoală, nu ştiam că le păstrezi.

Halvor făcu un pas şi se opri brusc. De cureaua rucsacului era agăţat un deschizător de sticle cu reclama de Coca-Cola pe el.

– E al lui Annie, şopti el.

Se scursese nişte cerneală albastră dintr-un stilou şi rămăseseră nişte pete pe fundul compartimentului cu fermoar.

– L-a uitat aici?

– Da, răspunse el scurt. Îl pun în cameră deocamdată şi o să i-l duc lui Eddie.

Bunica îl privi şi deodată chipul ei îmbătrînit luă o expresie de îngrijorare. Imediat, prin coridorul semiîntunecat, apăru o figură cunoscută. Halvor simţi inima oprindu-i-se în piept, rămase perplex, lipit de podea, ţinînd rucsacul de curea.

– Halvor, spuse Sejer. Va trebui să vii cu mine.

Halvor se clătină şi trebui să facă un pas într-o parte ca să nu cadă.

I se părea că plafonul se prăbuşeşte peste el şi că va fi strivit de podea.

– Atunci puteţi să lăsaţi şi rucsacul lui Annie în drum, spuse bunica pe un ton nervos, rotindu-şi verigheta care îi era prea mare.

Băiatul nu răspunse. Camera începu să se rotească în jurul lui şi începu să tremure cu rucsacul în mînă, cuprins de transpiraţie. Nu era deloc greu, Annie îl golise. Înăuntru erau două cărţi ale lui Sigrid Undset: *Inimile oamenilor*, *Coroana*, un caiet de lucru şi un portofel, cu o poză de-a lui de vara trecută, în care era destul de bronzat şi de chipeş, cu bretonul aproape decolorat. Nu ca acum, transpirat pe frunte şi alb ca varul de spaimă.

Atmosfera era tensionată. De obicei nu avea probleme să conducă şi să acţioneze cu spontaneitate în asemenea situaţii. Dar acum fusese luat prin surprindere.

– Înţelegi că trebuie să facem asta, nu? începu el.

– Da.

Halvor își ridică un picior, studiindu-și papucul din plastic, șireturile franjurate și talpa pe cale să cadă.

– Rucsacul lui Annie a fost găsit la tine în magazie și asta presupune că ești direct implicat în omorul ei. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da. Dar nu e așa.

– Fiind iubitul ei, erai oricum urmărit. Problema era că nu te puteam acuza. Dar acum bunica ta ne-a ușurat munca. E un lucru pe care nu l-ai luat în calcul, Halvor, pentru că e bătrînă și merge așa de greu. Dar deodată s-a gîndit să facă ordine în magazie. Cine ar fi crezut?

– Habar nu am de unde l-a luat! Că l-a găsit în magazie, asta e tot ce știu.

– Ascuns în spatele unei saltele gonflabile?

Chipul lui Halvor era încruntat și mai palid ca niciodată. Între timp, se putu percepe și o mișcare în colțul gurii, ca și cum, după atîta vreme, ar fi vrut să iasă din încordare.

– Cineva vrea să dea vina pe mine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că l-a pus acolo cineva. Într-o noapte am auzit pe cineva afară, în dreptul ferestrei.

Sejer zîmbi trist.

– Puteți să rîdeți dacă vreți, continuă Halvor, dar așa e. Cineva l-a pus acolo. Cineva care vrea să mă facă vinovat. Care știa că eram prieteni. Și atunci trebuie să fie cineva cunoscut ei, nu credeți?

Îl privi apoi recalcitrant pe inspectorul de poliție.

– Întotdeauna am crezut că e cineva cunoscut ei, spuse Sejer. Cred chiar că o cunoștea foarte bine. Poate atît de bine ca tine, aproximativ, nu?

– N-am fost eu! Auziți? N-am fost eu autorul!

Se șterse pe frunte și încercă să se calmeze.

– Crezi că ar trebui să vorbim cu cineva de care am uitat?

– Habar n-am.

– Un alt iubit, de exemplu?

– Nici vorbă de aşa ceva.

– Cum poţi fi aşa de sigur?

– Pentru că mi-ar fi spus.

– Crezi că fetele aleargă la tine sa-ţi mărturisească, imediat ce sentimentele lor se îndreaptă spre altcineva? Tu cîte prietene ai avut, Halvor?

– Ea mi-ar fi spus. N-aţi cunoscut-o pe Annie.

– Nu, n-am cunoscut-o. Şi înţeleg că ea era altfel. Dar trebuie să fi avut ceva în comun cu alte fete. Lucruri obişnuite, Halvor.

– Eu nu cunosc alte fete.

Se cuibări în scaun. Puse un deget între partea de plastic şi cea de pînză a papucului şi începu să tragă de ele.

– Căutaţi mai degrabă amprentele de pe rucsac.

– Asta vom face cu siguranţă. Dar nu e deloc greu să le ştergi. Am o mare bănuială că nu vom găsi nici o amprentă, în afară de ale tale şi ale bunicii.

– Nu l-am atins. Nu pînă în clipa de faţă.

– O să vedem. Găsirea rucsacului ne dă însă posibilitatea să verificăm mai îndeaproape motocicleta, costumul şi casca ta. Chiar şi casa în care locuieşti. Ai nevoie de ceva înainte să continuăm?

– Nu.

Ruptura de la papuc devenise destul de mare. În cele din urmă îşi trase mîna.

– Trebuie să rămîn aici în noaptea asta?

– Mă tem că da. Dacă reuşeşti să vezi lucrurile din afară, ai să înţelegi că sînt nevoit să te ţin sub supraveghere.

– Pentru cît timp?

– Încă nu ştiu.

Se uită la chipul băiatului de la masă şi schimbă subiectul.

– Ce scrii pe calculator, Halvor? Stai în fața monitorului ore în șir, de cînd vii de la serviciu și pînă pe la miezul nopții, asta în fiecare zi. Poți să-mi povestești de ce?

Halvor ridică privirea.

– Așadar mă urmăriți?

– Cam așa ceva. Urmărim foarte mulți oameni în perioada asta. Ții un jurnal?

– Mă joc doar. Joc șah, de exemplu.

– Singur?

– Cu Fecioara Maria, răspunse el sec.

Sejer clipi.

– Te sfătuiesc să spui tot ce știi. Ascunzi ceva, Halvor, sînt sigur de asta. Ești complice? Acoperi pe cineva?

– Stau doar pe un scaun și transpir la fund, răspunse el amărît.

– Dacă primești un mandat de arestare, va trebui probabil să-ți confiscăm calculatorul.

– Cu plăcere, dar n-o să aveți acces.

– N-o să avem acces? De ce?

Halvor închise gura și începu din nou să umble la papucul din plastic.

– Pentru că l-ai închis?

Gura îi era uscată, dar nu voia să bea Cola. Acasă, în frigider, avea o bere nealcoolică și se gîndea acum la ea.

– Atunci cred că ai ceva important pe el, din moment ce te-ai asigurat ca nimeni să nu-l găsească.

– E doar de distracție.

– Ai putea să fii mai explicit, Halvor?

– Nu e important. Doar ceea ce scriu cînd sînt plictisit.

Sejer se ridică, iar scaunul căzu, fără prea mult zgomot, pe podeaua cu linoleum.

– Cred că ți-e sete. Mă duc să aduc cîte o Cola.

Sejer dispăru din birou și ușa se închise după el.

Se făcuse o gaură destul de mare în talpa papucului şi Halvor se uită la şoseta de tenis uzată. În depărtare auzea sirene, dar nu putea să-şi dea seama despre ce intervenţie era vorba. De altfel, în întreaga clădire era un zumzăit ca la cinema înainte de începerea filmului. Sejer apăru cu două sticle şi un desfăcător.

– O să deschid puţin fereastra, bine?

Halvor dădu din cap.

– Nu eu am făcut asta.

Sejer găsi două pahare din plastic şi turnă în ele, făcînd spumă.

– N-aveam nici un motiv.

– Sincer, nici eu nu văd ce motiv ai fi avut.

Oftă şi bău din Cola.

– Dar asta nu înseamnă că nu ai avut totuşi unul. Uneori sentimentele se schimbă uşor şi de regulă găseşti repede răspunsul. Ţi s-a întîmplat vreodată?

Halvor tăcu.

– Îl cunoşti pe Raymond de pe strada Kollen?

– Tipul mongoloid? Îl văd pe stradă cîteodată.

– Ai fost vreodată la el acasă?

– Am trecut cu maşina pe acolo. Are iepuri.

– Şi ai vorbit cu el?

– Niciodată.

– Ştii că Knut Jensvoll, antrenorul lui Annie, a ispăşit o pedeapsă pentru viol?

– Mi-a spus Annie.

– Mai ştiau şi alţii?

– N-am idee.

– Îl ştiai pe copilul de care avea ea grijă? Eskil Johnas?

Halvor ridică privirea surprins.

– Da. E mort.

– Povesteşte-mi depre el.

– De ce? continuă el, surprins.

– Fă doar cum îţi spun.

– Bine, era simpatic şi vesel.

– Simpatic şi vesel?

– Plin de energie.

– Dificil?

– Cam obositor. Nu putea să stea locului. Primea şi medicamente. Trebuia să fie legat tot timpul de scaun sau de cărucior. Am fost şi eu de cîteva ori şi am avut grijă de el. Nimeni, în afară de Annie, nu mai voia să stea cu el. Dar ştiţi, Annie...

Goli paharul şi se şterse în jurul gurii.

– I-ai cunoscut părinţii?

– Ştiu cine erau.

– Şi pe fiul mai mare?

– Magne? Doar din vedere.

– S-a arătat vreodată atras de Annie?

– Doar în mod obişnuit. Priviri mai lungi cînd mergea pe stradă.

– Şi tu cum te simţeai, Halvor? Cînd alţii îi aruncau priviri lungi prietenei tale?

– În primul rînd eram obişnuit. În al doilea, Annie era destul de reticentă.

– Dar totuşi a mers cu cineva. Se pare că avem şi o excepţie, Halvor.

– Înţeleg. Halvor era obosit. Închise ochii. Cicatricea din colţul gurii luci în lumina de la veioză ca un fir de argint. Erau multe lucruri în privinţa lui Annie pe care nu le-am înţeles. Uneori era nervoasă fără motiv sau foarte iritată şi, dacă întrebam de ce, era mai rău; se răstea la mine că nu toate pe lumea asta se pot explica aşa de simplu.

Îşi trase apoi răsuflarea.

– Aşadar aveai sentimentul că ştia ceva? Ceva ce-o supără?

– Nu ştiu. Ba da. Eu i-am povestit lui Annie multe despre mine. Aproape totul. Asta ca să înţeleagă că nu e periculos să te confesezi cuiva.

– Dar confidențele tale nu erau, se pare, de amploarea alor ei, nu? Ale ei erau mai grave?

„Nu putea fi mai grav. Pentru nimic în lume."

– Halvor?

– Ceva, nu știu ce, spuse el încet, deschizînd din nou ochii, plutea deasupra ei ca o umbră.

*

„Ceva, nu știu ce, plutea deasupra ei ca o umbră."

Propoziția fusese atît de bine formulată încît începu să creadă în ea. Sau poate că el chiar *voia* să creadă? Totuși, rucsacul din magazie. Și, în plus, acel sentiment puternic că Halvor îi ascundea ceva. Sejer privea pe drumul din fața sa și repeta cîteva fraze în gînd. „Îi plăcea să aibă grijă de copiii altora. Cel pe care îl îngrijea cel mai mult era un copil dificil și, pe deasupra, a murit. Ea nu putea să aibă copii și, în plus, nu mai avea mult de trăit. Nici nu mai voia să concureze cu alții, ci alerga de una singură pe drumuri. Avea un iubit, la care se răstea uneori, pe care l-a lăsat și apoi a revenit la el. Ca și cum nu știa de fapt ce vrea." Toate aceste fapte nu-și găseau nici un sens în mintea lui.

Își puse mîinile în buzunar și traversă spre parcare. Găsi mașina și făcu o manevră ca să iasă în stradă. Apoi merse pînă în comuna vecină, unde Halvor își tîrîse papucii din copilărie sau, mai degrabă, unde se tîrîse fără ei. Pe vremea aceea, poliția comunitară avea sediul într-o vilă veche, acum sediul era într-un centru comercial mai nou, între magazinul Rimi și Administrația Financiară. A rămas o clipă în sala de așteptare, cufundat în propriile gînduri, pînă cînd ofițerul comunitar intră în grabă. O mînă albă cu pistrui i-o strînse pe a lui. Bărbatul avea în jur de patruzeci de ani, subțire, cu o slabă pigmentare a pielii și a părului, ascunzîndu-și cu greu curiozitatea din ochii verzi-albaștri. De altfel, cît se poate de amabil. Un inspector de poliție din municipiu

constituia un eveniment. De cele mai multe ori se simțea ca și cum restul lumii îl uitase.

– Mă bucur că v-ați făcut timp, spuse Sejer, urmîndu-l pe coridor.

– Ați pomenit de un omor. Annie Holland?

Sejer îi confirmă.

– Am citit în ziare. Și fiindcă sînteți aici, credeți că ar trebui să avem în vizor pe cineva cunoscut de prin părțile astea?

Îi arătă un scaun liber.

– Da, într-un fel. L-am reținut deja. E doar un tînăr, dar probele găsite la el acasă nu ne-au dat de ales.

– Dar ați fi vrut să nu fie el?

– Nu cred că el e vinovatul.

Zîmbi la propriile cuvinte.

– Nu, exact. Se mai întîmplă.

Vocea ofițerului nu trada ironie. Își strînse mîinile rozalii și așteptă.

– În decembrie 1992 ați avut un caz de sinucidere. Doi frați au fost trimiși la Casa de copii Bjerkeli, ca urmare a acestui fapt, iar mama a sfîrșit la secția de psihiatrie a Spitalului Central. Mă interesează informații despre Halvor Muntz, născut în 1976, fiul lui Torkel și al lui Lilly Muntz.

Ofițerul recunoscu numele fără întîrziere. Deodată deveni îngrijorat.

– V-ați ocupat de cazul acela, nu-i așa?

– Da, din păcate. Eu și cu un ofițer mai tînăr. Halvor, fiul mai mare, m-a sunat acasă, pe numărul personal. S-a întîmplat în timpul nopții. Îmi amintesc data, era 13 decembrie, pentru că fetița mea avea rolul Luciei[1] la serbarea școlară. Și pentru că nu am vrut să ies

[1] Este vorba de sărbătoarea Sfintei Lucia, un obicei scandinav originar din Suedia, dar preluat și de norvegieni. Ziua de 13 decembrie este festivalul luminilor, iar o fetiță îmbrăcată cu o rochie lungă albă și o coroniță cu lumini aprinse pe cap o reprezintă pe sfînta. Serbarea are loc de obicei la grădiniță și în școala primară. (n.tr.)

singur, am chemat şi un tînăr angajat. Cînd era vorba de familia aceea, nu se ştia niciodată la ce te puteai aştepta. Am mers pînă la ei acasă şi am găsit-o pe mamă pe canapea, ascunsă sub plapumă, şi pe cei doi copii sus. Halvor n-a scos nici un cuvînt. Îl ţinea pe frăţiorul lui lîngă el, în pat, şi nu ridica privirea. Era sînge peste tot. Am verificat să vedem dacă sînt în viaţă. Erau. Apoi am început să căutăm. Tatăl se afla într-o anexă, jos, întins într-un sac de dormit putrezit. Îşi zburase jumătate din cap.

Se opri, iar Sejer putu să vadă imaginile parcă oglindindu-i-se în iris pe măsură ce povestea.

– N-a fost uşor să scoţi ceva de la ei. Stăteau lipiţi unul de celălalt fără să scoată un cuvînt. Dar cu multă muncă de convingere şi vorbe frumoase, Halvor a povestit că tatăl băuse de dimineaţă şi că devenise nespus de furios. Vorbea fără logică şi distrusese multe lucruri de la parter. Băieţii fuseseră toată ziua pe afară, dar fiindcă se făcuse noapte, trebuiau să intre pentru că le era frig. S-a trezit pe cînd tatăl lui era aplecat peste pat cu un cuţit de pîine în mînă. L-a înjunghiat pe Halvor o dată, apoi parcă şi-a regăsit cumpătul. S-a năpustit afară, iar Halvor a auzit uşa izbindu-se. Apoi l-au auzit luptîndu-se cu uşa de la anexă. Era un fel de baracă de construcţii. A trecut ceva vreme şi a urmat o împuşcătură. Halvor n-a îndrăznit să meargă să verifice, s-a furişat pînă în camera de zi şi m-a sunat. Dar şi-a dat seama ce se întîmplase. Mi-a spus doar că îi era teamă că s-a întîmplat ceva cu tatăl lui. Cei de la Protecţia Copilului îi urmăreau de ani de zile, dar Halvor se ascundea de fiecare dată. În schimb, în noaptea aceea, n-a mai protestat.

– Cum a trecut peste asta?

Ofiţerul se ridică şi se plimbă puţin prin cameră. Oftă şi păru neliniştit. Sejer nu îndrăzni să întrerupă pauza.

– Nu-i făcea bine să spună ce simţea. Halvor era o fire închisă. Dar, ca să fiu sincer, cred că ceea ce simţea era disperare. Sau conştientizarea faptului că abia de atunci putea începe o viaţă nouă.

Moartea tatălui a reprezentat un moment de cotitură. Trebuie să fi fost o ușurare pentru el. Copiii aceștia au fost în permanență speriați. Niciodată nu primeau ce aveau nevoie.

Tăcu din nou. Stătea tot cu spatele spre Sejer și aștepta comentarii. La urma urmei, inspectorul venise să primească ajutor. Dar nu se întîmpla nimic. Stătea în continuare, meditînd la ceva, după care se întoarse.

– Abia după aceea am început să analizăm. Reveni la locul lui. Tatăl era într-un sac de dormit. Își dăduse jos geaca și cizmele. Își mototolise chiar și puloverul și și-l pusese sub cap. Vreau să spun că părea într-adevăr să se fi culcat. Nu se întinsese ca să moară. Și ne-a trecut prin cap, după aceea, că cineva ar fi putut să-l ajute să treacă pe lumea cealaltă.

Sejer închise ochii. Se frecă dur la o sprînceană și simți o bucățică de piele uscata căzîndu-i peste ochi.

– Vreți să spuneți că e vorba de Halvor?

– Da, raspunse el cu greu. Da, vreau să spun că Halvor l-ar fi putut urmări, a văzut că doarme și a băgat pușca înăuntru în sac, în mîinile lui și a tras.

Aceste informații îl îngroziră pe Sejer.

– Și ce-ați făcut?

– Nimic.

Ofițerul își desfăcu mîinile cu un gest necontrolat.

– N-am făcut absolut nimic. De altfel nici n-am găsit ceva concret care sa fi făcut direct legătura cu asta. În afară de faptul că tatăl era inconștient de beat și că s-ar fi făcut comod, dîndu-și jos cizmele și aranjîndu-și puloverul pe post de pernă. Vătămarea era tipică unei sinucideri. Împușcătură de contact, pe sub bărbie, punctul de ieșire în vîrful capului. Calibrul șaisprezece. Nu mai era nici o amprentă pe pușcă. Nici un fel de urme suspecte în jurul baracii. Noi aveam, spre deosebire de voi, de ales. Dar poate că ați numi-o altfel. Neglijență în serviciu sau imprudență gravă?

– Eu aş fi găsit şi denumiri mai dure. Sejer zîmbi. Numai dacă aş fi vrut. Dar aţi vorbit cu el?

– L-am reţinut pentru interogatoriul de rutină, căci fusese vorba de o împuşcătură. Dar n-am ajuns la nici o concluzie. Fratele nu avea mai mult de şase ani, nici nu ştia ora. Nu putea să confirme sau să infirme ora evenimentului. Mama luase un pumn de valium şi nici unul dintre vecini nu auzise focul de armă. Locuiau destul de izolat, într-o casă urîtă, care fusese iniţial un magazin alimentar. O casă cenuşie din ciment, cu scări înalte din piatră şi o singură fereastră mare, lîngă uşă.

Îşi şterse nasul, deşi nu era cazul.

– Dar sînt şi o serie de lucruri în favoarea lui.

– Ce anume?

– Dacă ar fi fost într-adevăr Halvor cel care a tras, ar fi trebuit să stea întins pe burtă alături de tatăl lui, cu puşca la piept şi vîrful sub bărbie. Asta după analiza unghiului împuşcăturii. Oare un copil de cincisprezece ani ar gîndi atît de logic în momentul cînd are şi obrazul sfîşiat în două?

– Nu e de neconceput. Cine trăieşte în casă cu un psihopat ani de-a rîndul, învaţă cu siguranţă unele trucuri. Halvor e isteţ.

– Erau prieteni? El şi fata lui Holland?

– Un fel de prieteni, spuse Sejer. Nu mă încîntă teoria dumneavoastră, dar va trebui să o iau în considerare.

– Aşadar vreţi să redeschideţi cazul?

– Dacă îmi daţi o copie a cazului, e bine. Dar e, oricum, imposibil să dovedim ceva acum, după atîta vreme. Puteţi fi sigur că sînteţi acoperit. Şi eu am fost în serviciul comunitar la sate şi ştiu cum e. Te ataşezi de oameni.

Ofiţerul se uită trist pe fereastră.

– Acum i-am înrăutăţit cazul lui Halvor, povestindu-vă toate astea. Merită ceva mai bun. E cel mai grijuliu băiat pe care l-am întîlnit. Şi-a îngrijit mama şi fratele toţi anii ăştia şi am auzit că acum locuieşte la bătrîna Muntz şi are grijă de ea.

– Da, aşa e.

– Şi apoi îşi găseşte, în sfîrşit, o iubită. Şi totul sfîrşeşte aşa. Cum se poate, e blestemat?

– Da, cu siguranţă. Poate ca nici nu s-a aşteptat vreodată la altceva de la viaţă decît la catastrofe.

– Dacă şi-a ucis tatăl, spuse ofiţerul, privindu-l pe Sejer în ochi, atunci a fost caz de legitimă apărare. A salvat restul familiei. Ori tatăl, ori ei. Mi-e greu să cred că putea omorî din alte motive decît acesta. De aceea nu cred că e drept să folosiţi cazul împotriva lui. Acest episod pe care nu l-am soluţionat practic niciodată. În timp, am rezolvat problema în sinea mea, achitîndu-l. Am lăsat îndoiala să-i fie spre binele lui. Îşi duse mîna la gură. Sărmana Lilly nu ştia ce face cînd i-a spus *da* lui Torkel Muntz. Tatăl meu era pe atunci ofiţer comunitar şi întotdeauna erau probleme cu Torkel. Era un scandalagiu, dar un bărbat chipeş. Şi Lilly era frumoasă. Fiecare dintre ei ar fi putut face ceva în viaţă. Dar sînt anumite combinaţii care nu funcţionează, nu-i aşa?

Sejer îl aprobă.

– Avem întîlnire la sediu în cursul zilei de astăzi, şi atunci va trebui să emitem un mandat. Mi-e teamă că...

– Că?

– Mi-e teamă că nu voi convinge echipa să-l pună în libertate. Nu şi după toate astea.

Holthemann răsfoi raportul şi se uită sever la ei, ca şi cum ar fi vrut să forţeze rezultatele din priviri. Şeful de departament era un om care nu se putea distinge prin inteligenţă sau prin vreo statură, dacă te-ai fi aflat la coadă în spatele lui, în magazinul Rimi. Era uscat precum iarba, cu o chelie lucioasă şi transpirată, şi purta ochelari bifocali.

– Şi ce-i cu ciudatul acela de pe strada din apropierea dealului Kollen? începu el. Cît de bine l-aţi verificat?

– Pe Raymond Lâke?

– Geaca de pe cadavru era a lui. Iar Karlsen spune că circulă anumite zvonuri în legătură cu el.

– Sînt multe, spuse Sejer scurt. La care te referi?

– De exemplu, acela că merge cu maşina şi salivează cînd vede o fată. Mai circulă zvonuri şi despre tatăl lui. Că nu are nimic, dar că stă în pat, se uită la reviste porno şi-l lasă pe sărmanul băiat să alerge şi să facă toată treaba. Poate că Raymond a citit pe furiş şi a căpătat inspiraţie.

– Cred că e vorba despre un om din comunitatea noastră, răspunse Sejer. Şi cred că acesta încearcă să ne păcălească.

– Îl crezi pe Halvor?

Sejer dădu din cap afirmativ.

– În plus, a apărut un individ în curte la Raymond şi, deodată, l-a convins că maşina era roşie.

– Putea fi doar o poveste de-a lui. Poate că era doar un trecător obişnuit. Raymond e un idiot. Tu îl crezi?

Sejer îşi muşcă limba.

– Tocmai pentru faptul că e idiot, nu cred că are atîta minte cît să inventeze aşa ceva. Cred că a fost într-adevăr cineva acolo şi a vorbit cu el.

– Aşadar acelaşi bărbat care s-a furişat pe la fereastra lui Halvor? Şi care a pus rucsacul în magazie?

– Da, de exemplu.

– Nu-ţi stă în fire să fii atît de credul, Konrad. Te-ai lăsat fascinat de un idiot şi de un adolescent?

Sejer fu cuprins de un sentiment neplăcut. Nu-i plăcea mustrarea şi poate că el se ghida într-adevăr prea mult după fler şi asta umbrea datele exacte. Halvor era cel mai apropiat. Era prietenul ei.

– Halvor mai ştia şi alte lucruri? continuă Holthemann ridicîndu-se de pe scaun şi aşezîndu-se pe birou, pentru a privi astfel *în jos* la Sejer.

– A auzit o mașină pornind. Posibil să fi fost o mașină veche, poate cu un cilindru defect. Sunetul părea să vină din strada principală.

– Este o intersecție acolo. Mulți se opresc.

– Sînt conștient de asta. Să-i dăm drumul. Nu fuge nicăieri.

– După cîte mi-ai povestit, e un posibil criminal. Unul care poate că și-a ucis tatăl cu sînge rece. Cred că asta spune multe, Konrad.

– Dar o iubea pe Annie cu adevărat, deși în felul lui ciudat. Chiar dacă Annie nu-i permitea.

– Astfel și-a pierdut răbdarea și cumpătul. Faptul că i-a zburat creierii tatălui său arată că e mult material exploziv în tînărul ăsta.

– Dacă și-a omorît tatăl, și asta nici nu știm cu certitudine, a făcut-o pentru că nu avea de ales. Toată familia avea să sfîrșească rău, după atîția ani de maltratare și neglijență. În plus, a primit și un cuțit în tîmplă. Sigur ar fi fost eliberat pentru asta.

– Tot ce se poate. Dar cert e că tipul e în stare să ucidă. Nu toți sînt. Tu ce crezi, Skarre?

Skarre rodea capătul unui pix și dădu apoi din cap.

– Îmi imaginez un tip mai în vîrsta, spuse el.

– De ce?

– Era într-o formă fizică excelentă. Annie cîntărea șaizeci și cinci de kilograme și mare parte din greutate o constituiau mușchii. Halvor cîntărește doar șaizeci și trei, deci erau aproximativ de greutăți egale. Dacă ar fi fost cu adevărat Halvor cel care a împins-o în apă, atunci ar fi întîmpinat la fel de multă rezistență din partea ei și ar fi avut semne corporale precum răni sau zgîrieturi. Dar totul ne indică faptul că autorul era superior, probabil mult mai solid decît ea. Cred, din ceea ce-am văzut, că Annie era mai solidă decît Halvor. Nu insinuez că nu s-ar fi descurcat, dar cred că l-ar fi costat cam mult.

Sejer dădu din cap tăcut.

– OK. Mi se pare just. Dar sîntem practic pe poziţia zero. Nu am găsit alte persoane în apropierea lui Annie care să fi avut un motiv.

– Nici Halvor nu are un motiv plauzibil.

– Avea rucsacul şi, în plus, o investiţie sentimentală imensă. Eu trebuie să preiau răspunderea în acest caz, nu-mi mai place, Konrad. Dar Axel Bjørk? Amărît şi beat, cu un temperament violent? N-aţi găsit nimic la el.

– Nu avem nici o dovadă că Bjørk a fost la Lundeby în ziua aceea.

– Nu. Din cîte văd în raport sînteţi mai mult preocupaţi de un copil de doi ani, nu?

Le zîmbi, dar nu tocmai binevoitor.

– Nu de copil. Ci mai mult de reacţia lui Annie la moartea lui. Am încercat să aflăm de ce a avut loc acea schimbare de personalitate şi dacă a avut vreo legătură cu acel băieţel sau faptul că era bolnavă, bineînţeles. Sperasem să găsesc altceva.

– De exemplu?

– Nu ştim exact. Tocmai asta e greu, nu ştim ce fel de individ căutăm.

– Un călău, poate. I-a ţinut capul sub apă pînă cînd a murit, spuse Holthemann cu brutalitate. Dar fără să-i lase vreo urmă pe corp.

– De aceea cred că au stat la marginea apei, unul lîngă altul, şi au vorbit. Şi asta în cel mai intim mod posibil. Poate că avea o anumită influenţă asupra ei. Apoi a luat-o brusc de gît şi a împins-o pe burtă, în apă. Într-un interval de cîteva secunde. Dar primul impuls trebuie să-l fi avut în maşină sau pe motocicletă.

– Şi trebuie să fi fost ud şi murdar, mormăi Skarre.

– Dar n-a fost observată nici o motocicletă pe Kolleveien?

– Doar o maşină care a trecut în mare viteza. Proprietarul de la magazinul Horgen îşi aminteşte să fi văzut motocicleta. Dar nu-şi aminteşte de Annie. Johnas nici n-a văzut-o cînd s-a aşezat pe

motocicletă. A lăsat-o să coboare din maşină, a zărit motocicleta şi a văzut-o mergînd într-acolo.

– Ceva nou?

– Magne Johnas.

– Ce-i cu el?

– Nimic deosebit, de fapt. Arată de parcă s-ar îndopa cu anabolizante şi îi mai arunca, din cînd în cînd, cîte o privire lui Annie. Ea îl respingea tot timpul. Poate că e genul de tînăr care nu suportă să fie tratat aşa. De altfel, apărea cîteodată prin Lundeby ca să-şi viziteze prieteni mai vechi şi atunci venea pe motocicletă. În schimb, acum umblă cu Sølvi. Totuşi, nu putem să-l neglijăm complet.

Holthemann era de acord.

– Dar Raymond şi tatăl lui? Nu există dovezi că Raymond a lipsit de acasă o perioadă mai lungă?

– A fost la magazin, iar cînd s-a întors, a stat şi a privit-o pe Ragnhild în timp ce dormea.

– Solid alibi, Konrad, zîmbi Holthemann. Am înţeles că e un snop de muşchi imatur şi impulsiv, cu o capacitate mintală corespunzătoare unui copil de cinci ani, nu?

– Exact. Şi nu prea există ucigaşi de cinci ani.

Holthemann dădu din cap.

– Dar îi plac fetele?

– Da. Însă nu cred că ştie ce să facă cu ele.

– Nu te dai bătut. Pe de altă parte ştiu că ai fler. Totuşi să nu uiţi un lucru. Ridică un deget în semn de tachinare şi îl îndreptă spre el. Nu eşti personajul principal din vreun roman poliţist. Încearcă să tratezi lucrurile la rece.

Sejer lăsă capul pe spate şi rîse cu atîta poftă că Holthemann tresări.

– Mi-a scăpat ceva?

Îşi duse un deget sub ochelari şi începu să-şi frece ochiul, apoi clipi de mai multe ori şi continuă.

– Bine. Dacă nu se întîmplă nimic în cel mai scurt timp posibil, vreau să-i facem mandat de arestare lui Halvor. De ce ar fi luat, de exemplu, criminalul rucsacul cu el acasă?

– Dacă au mers acolo cu mașina, s-au oprit și l-au lăsat în mașină, explică Sejer. După aceea ar fi fost prea periculos să se întoarcă și să-l arunce în apă.

– Just.

– Am și eu o întrebare, continuă Sejer, privindu-l fix. Dacă amprenta de pe catarama curelei lui Annie nu este a lui Halvor, atunci îl vei elibera?

– O să mă mai gîndesc.

Sejer se ridică și merse pînă la harta de pe perete, unde drumul dinspre Krystallen, pe la sensul giratoriu, în jos spre magazinul Horgen și în sus pe Kolleveien, pînă la iaz, era marcat cu roșu. Locurile prin care fusese observată Annie erau marcate cu mai multe figurine magnetice verzi. Figurinele semănau cu omul verde de la trecerea de pietoni. Una era plasată în fața casei din Krystallen, una la intersecția cu Gneisveien, acolo unde a luat-o pe scurtătură, una la sensul giratoriu, unde fusese văzută de o femeie în momentul în care urca în mașina lui Johnas. Alta, în fața magazinului Horgen. Mașina lui Johnas și o motocicletă erau, de asemenea, plasate pe hartă. Luă cu două degete figurina lui Annie din fața magazinului și o puse în buzunar.

– Cine e, de fapt, mai aproape, mormăi el. Halvor? Cît de mari sînt șansele să o fi luat cineva cu mașina într-un timp atît de scurt, de cînd a mers spre magazin și pînă a fost găsită? Motociclistul nu s-a declarat la poliție. Nimeni n-a văzut-o așezîndu-se pe motocicletă.

– Dar trebuia să se întîlnească cu cineva, nu?

– Mergea la Anette.

– Asta i-a spus ea Adei Holland. Dar poate că avea o întîlnire, spuse Holthemann.

– În cazul ăsta a riscat ca Anette să sune și să întrebe de ea.

– Se cunoşteau. N-a sunat.

– Aşa e, nu ştiu ce să zic. Dar să spunem că n-a coborît din maşina lui Johnas. Să vedem lucrurile mai simplu.

Se ridică şi făcu cîţiva paşi în timp ce gîndurile îi umblau prin minte. „De fiecare dată ajungem la declaraţiile lui Johnas."

– Tot ce ştiu e că este un om de afaceri respectabil, cu galerie proprie şi cu un cazier impecabil. În plus, îi era recunoscător lui Annie, pentru că, la intervale regulate de timp, îl scăpa de un copil dificil.

– Tocmai. Îl cunoştea. Şi el avea sentimente deosebite faţă de ea.

Bărbatul închise ochii.

– Poate că a făcut o greşeală.

– Ce-ai spus?

Holthemann ciuli urechile.

– Mă întreb dacă o fi făcut vreo greşeală, repetă el.

– Bineînţeles, a mers cu un criminal într-un loc pustiu, singură.

– Da, şi asta. Dar, în plus, l-a subestimat. A crezut că era în siguranţă.

– Mă îndoiesc să fi avut un cartonaş la gît prin care să o avertizeze, spuse Holthemann sec.

– Şi dacă în plus îl şi cunoştea? Şi era aşa de grijulie precum spui, atunci trebuie să fi fost destul de intimi.

– Poate că împărţeau un secret.

– Un pat, de exemplu? zîmbi Holthemann.

Sejer puse din nou figurina lui Annie lîngă magazin şi se întoarse, cuprins de îndoială.

– N-ar fi prima oară, spuse şeful de departament. Unele tinere arată un oarecare interes pentru bărbaţi mai în vîrstă. Ce spui, Konrad, ai remarcat ceva de genul ăsta? Zîmbi voios.

– Halvor spune că nu, îi răspunse Sejer calculat.

– Bineînţeles. N-ar fi putut accepta ideea.

– O relaţie pe care ea ar fi vrut să o dezvăluie? Asta vrei să spui? Cineva cu soţie, copil şi salariu mare?

– Scuze, gîndesc cu voce tare. Snorrason spune că nu era virgină.

Sejer îl aprobă.

– Halvor a încercat totuşi, din cîte spune. După părerea mea, toţi bărbaţii din Krystallen sînt posibili candidaţi. O vedeau trecînd pe stradă în fiecare zi, fie vară sau iarnă. O vedeau crescînd şi devenind atît de frumoasă. O luau cu maşina de fiecare dată cînd avea nevoie, le îngrijea copiii, intra şi ieşea din casele lor. Avea încredere în ei. Erau adulţi pe care îi cunoştea bine şi pe care sigur nu i-ar fi respins dacă i-ar fi apărut în cale. Douăzeci şi unu de case, minus a ei, asta înseamnă douăzeci de oameni. Fritzner, Irmark, Solberg, Johnas, e o gaşcă întreagă. Poate unul dintre ei saliva după ea în secret.

– Saliva după ea? Păi, nu sînt semne de vreun abuz sexual, nu?

– Poate că fusese deranjat de ceva.

Sejer se uită din nou la harta de pe perete. Posibilităţile erau multiple. Nu înţelegea cum cineva putea ucide un om fără să-l atingă măcar. Fără să facă ceva cu cadavrul, fără să caute după bani sau bijuterii, sau să lase semne de disperare, furie sau vreo altă predispoziţie perversă. Doar o întinsese frumos, plin de grijă, de consideraţie, cu hainele alături. Sejer luă ultima figurină magnetică cu Annie, o strînse apoi cu putere între degete pentru o clipă şi o puse înapoi pe hartă, ezitînd.

Mai tîrziu, Sejer o porni uşor către iaz.

Asculta şi încerca să şi-i imagineze deplasîndu-se pe alee. Annie în jeanşi şi cu un pulover albastru însoţită de un bărbat. În gîndul lui, figura era neclară, părea o umbră neagră, dar aproape sigur mai în vîrstă şi mai mare decît ea. Poate că discutau încet în timp ce mergeau prin pădure, poate era ceva important. Avea imaginea celor întîmplate. Bărbatul gesticula în timp ce explica,

Annie îl dezaproba, el continua convingător. Tensiunea creştea. S-au apropiat de apa care licărea printre copaci. El s-a aşezat întîi pe o piatră – n-o atinsese încă –, iar ea s-a aşezat, ezitînd, alături de el. Bărbatul putea să i se adreseze galant, prietenește sau rugător, nu-şi dădea seama exact. Apoi s-a ridicat brusc, s-a aruncat asupra ei şi un plescăit puternic s-a auzit la impactul cu apa şi sub presiunea bărbatului. Acum se folosea de ambele mîini şi de toată greutatea corpului. Pe deasupra zburau cîteva păsări care ţipau, speriate. Annie îşi ţinea strîns gura, astfel încît apa să nu-i intre în plămîni. Opunea rezistenţă, îşi înfigea cu putere mîinile în nămol, în timp ce secunde roşii ameţitoare treceau, şi viaţa ei se stingea încet în apa licărind.

Sejer privi în jos către fîşia de mal.

A trecut o veşnicie. Annie a încetat să se mai zbată şi să dea din picioare. Bărbatul s-a ridicat, s-a întors şi a privit în sus pe alee. Nimeni nu-i văzuse. Annie era întinsă pe burtă, în apa murdară. Poate că i s-a făcut milă, văzînd-o aşa, şi a scos-o afară din apă. Gîndurile se limpezeau încet în mintea lui. Poliţia avea să o găsească, să analizeze scena şi să ia o serie de decizii. O tînără moartă în pădure. Un violator, desigur, care a mers prea departe. Deci a dezbrăcat-o, dar cu grijă, luptîndu-se cu nasturi, fermoare şi curea, apoi a pus hainele frumos alături. Nu i-a plăcut poziţia indecentă în care se afla, pe spate şi cu picioarele desfăcute, dar altfel nu i-ar fi putut scoate pantalonii. Aşa că a întors-o pe o parte, i-a împins genunchii înspre ea şi i-a aranjat braţele, căci această imagine, ultima, avea să-l urmeze pentru tot restul vieţii şi, ca să ţină, trebuia să arate cît mai paşnic posibil.

„Cum de a îndrăznit să mai zăbovească?"

Sejer merse pînă jos la iaz şi rămase cu pantofii la cîţiva centimetri aproape de apă. Stătu aşa multă vreme. Gîndul la cum au găsit-o moartă îi apăru în minte şi nu avea, în primul rînd, nimic de-a face cu răutatea, ci era mai degrabă o acţiune disperată, care îţi sfîşia inima. Fusese izbit de imaginea unui om

disperat, care se zbătea în întuneric. Înăuntru era frig şi neaerisit, iar bărbatul se lovea cu capul de pereţi, fără să poată respira şi fără să poată ieşi afară. În sfîrşit, găsi un perete prin care să iasă. Peretele era Annie.

Sejer se întoarse şi o luă încet înapoi. Maşina ucigaşului sau motocicleta acestuia a fost probabil parcată cam pe acolo unde era acum Peugeot-ul lui. După aceea ucigaşul a deschis uşa şi a zărit rucsacul. A ezitat o clipă, dar l-a lăsat acolo, a pornit maşina, purtînd în suflet teama că ar putea fi descoperit. A trecut repede pe lîngă casa lui Raymond, i-a văzut mergînd, pe idiot şi pe fetiţa cu cărucior de păpuşi. Aceştia i-au observat maşina. Unii copii reţin detaliile. A simţit cum frica îi înjunghie pieptul. A continuat să meargă, a trecut pe lîngă trei ferme şi a ajuns, în sfîrşit, pe autostradă. Sejer nu mai putea să-şi imagineze restul.

Se urcă în maşină şi porni în jos. În oglindă, văzu norul de praf ridicat de maşină. Casa lui Raymond era liniştită, părea aproape părăsită. Iepuri albi şi bruni săreau în cuştile lor pe cînd trecea cu maşina. Camioneta cu bateria consumată era parcată în curte. Era o maşină veche, poate cu un cilindru stricat? Coteţul găinilor şi mişcările ce se auzeau acolo îi aminteau de propria copilărie, de anii dinainte de a se muta din Danemarca. Aveau găini pitice brune în nişte coteţe aşezate în grădina cu legume. Strîngea ouăle în fiecare dimineaţă, nişte ouă mici, nemaipomenit de rotunde, nu mai mari decît cea mai mare mărgea pe care o numeau „de doisprezece". În oglindă i se păru că zăreşte perdeaua mişcîndu-se. La fereastra dormitorului se afla tatăl lui Raymond. Dar nu era sigur. Vină la dreapta şi trecu de magazinul Horgen, unde fusese oprită motocicleta. În faţa magazinului era un Blazer albastru şi Eschimosul galben[1], semn clar al primăverii. Dădu geamul în jos şi simţi briza caldă pe faţă.

Motivul putea fi unul sexual, deşi părea nemişcată. Poate că i-a fost de ajuns să o dezbrace şi să o vadă aşa, goală, lipsită de

[1] Eschimosul galben este mascota unui tip de îngheţată. (n.tr.)

apărare, şi simţi o mulţumire de mult căutată, gîndindu-se ce ar fi putut face cu ea dacă ar fi vrut cu adevărat. În imaginaţia autorului, fata ar fi putut trece prin toate cîte puţin. Bineînţeles că putea să fie aşa. Încă o dată, Sejer se gîndi cu neplăcere la toate posibilităţile. Îşi continuă uşor drumul spre autostradă şi opri la intrarea în curtea bisericii. Dădu prioritate unui tractor încărcat cu varză şi viră. Florile de pe mormîntul lui Annie dispăruseră, iar crucea de lemn fusese îndepărtată. Se plasase o piatră, una obişnuită, cenuşie, rotundă şi netedă, ca şi cum ar fi fost udată şi şlefuită de mare. Poate că era chiar de pe plajele unde obişnuia să facă surfing, vara. Citi epitaful.

Annie Sofie Holland. Dumnezeu să se îndure de tine.

Se încruntă puţin, încercă să-şi dea seama dacă îi plăcea sau nu textul. De fapt, nu-i plăcea. Suna de parcă ar fi făcut ceva rău, ceva pentru care avea nevoie de iertare. La ieşire se uită şi la mormîntul lui Eskil Johnas. Cineva, poate nişte copii, lăsaseră acolo un buchet de păpădii.

Kollberg trebuia să facă pipi. Sejer trase cîinele după el, în spatele blocului, îl lăsă să alerge printre tufişuri şi apoi urcară cu liftul înapoi în apartament. După aceea, trecu prin bucătărie să vadă ce mai era în congelator. Un pachet de crenvurşti, tari ca piatra, o pizza congelată şi un pachet mic pe care scria „bacon". Îl apucă pe acela şi zîmbi, căci îi aducea aminte de ceva. În schimb, îşi făcu ouă, patru ochiuri, prăjite şi pe o parte şi pe alta, cu sare şi piper, şi tăie un crenvurst bucăţi şi pentru cîine. Kollberg înfulecă mîncarea şi se băgă sub masă. Mîncă ouăle şi bău laptele cu picioarele sub pieptul cîinelui. Nu îi luă mai mult de zece minute. Ziarul era deschis, alături de el. „Iubitul, închis pentru cercetări." Ofta puţin şi păru enervat. Nu prea mai găsea înţelegere pentru modul în care presa expunea aspecte din viaţa deplorabilă de zi cu zi. În final,

curăţă masa şi puse filtrul de cafea în priză. Poate că Halvor îşi împuşcase într-adevăr tatăl. Şi-a tras mănuşi pe mîini, a pus arma în sacul de dormit, în mîinile tatălui, a tras, a îndreptat pămîntul călcat de el în magazie şi a alergat din nou în cameră la fratele lui. Acesta trebuie să-i fi fost cît se poate de loial şi n-ar mărturisi niciodată dacă Halvor nu era în pat atunci cînd s-a auzit focul de armă.

Îşi bău cafeaua în camera de zi, după care urma să facă un duş, să răsfoiască prin catalogul cu obiecte sanitare şi de baie, pe care îl găsise în cutia poştală. Era ofertă la gresie de baie. Printre altele, aveau şi modele simple, albe cu delfini albaştri. După duş se întinse pe canapea. Era prea mică şi trebuia să-şi atîrne picioarele peste braţ, ceea ce era cam neplăcut, dar îl împiedica să adoarmă. Nu voia să-şi strice somnul de seară, îi era oricum destul de greu din cauza eczemei. Se uită pe fereastră şi văzu că trebuie spălată. Fiind la etajul treisprezece, nu vedea nimic afară decît cerul albastru, care începu să capete profunzimea nopţii. Brusc, văzu o muscă izbindu-se de fereastră. O muscă de cadavre, mare şi neagră. „Tot un semn de primăvară şi acesta", se gîndi el, cînd încă una apăru şi zbură în apropierea primeia. Nu avea nimic împotriva muştelor, dar era ceva în modul în care îşi mişcau picioarele. Pentru el, acesta era un lucru privat, ceva asemănător scărpinării în zonele intime de faţă cu altcineva. Păreau să caute ceva. Mai veni una. Acum se uita la ele fix şi fu cuprins de un sentiment neplăcut. Trei muşte pe geam în acelaşi timp. Ciudat că nu zburaseră de acolo. Mai veni una, şi apoi alta, iar, la scurt timp, era plin de muşte mari, negre pe fereastră. În final, se ridicară şi zburară în spatele scaunului de lîngă fereastră. Acum erau atît de multe că le putea auzi bîzîitul. Se ridică puţin de pe canapea ezitînd, cu un sentiment de groază. Trebuia să fie ceva în spatele scaunului, ceva ce le mirosea lor. În final se ridică, merse normal pe podea şi se apropie cu grijă şi cu inima în dinţi, apucă de scaun şi îl aruncă deoparte. Muştele o luară în toate părţile, un întreg roi. Altele se fixaseră de podea şi mîncau

din ceva. Le îndepărtă cu vîrful degetelor de la picioare şi, în final, dispărură. Era un cotor de măr. Putred şi moale.

Se aşeză pe canapea, simţindu-se ameţit. Cămaşa îi era udă de transpiraţie. Confuz, se frecă la ochi şi se uită pe fereastră. Nimic. Visase. Capul îi era greu şi îl dureau spatele şi picioarele de la felul cum dormise pe canapeaua prea mică. Se ridică, dar nu reuşi să reziste necesităţii de a trage scaunul să vadă ce e în spatele lui. Nimic. Merse în bucătărie, unde avea o sticlă de whisky şi un pachet de tutun de rulat. Oftă puţin, nu prea mulţumit de sine însuşi, şi le luă cu el în cameră. Kollberg se uita la el, aşteptînd ceva. Se uită la cîine şi se răzgîndi.

– La plimbare, spuse el încet.

Le luă cu exactitate o oră de la bloc pînă la biserica din centru şi înapoi. Se gîndea la mama pe care ar fi trebuit să o viziteze. Trecuse cam multă vreme de la ultima vizită. Într-o zi, se gîndi el abătut, fiica lui, Ingrid, avea să se uite pe calendar şi să gîndească la fel. Ar trebui să fac o vizită. N-am mai fost de mult. Fără tragere de inimă, doar dintr-un fel de obligaţie. Poate că Skarre avea dreptate totuşi, poate că nu era deloc rezonabil să fii bătrîn, să zaci şi să încurci lumea. Devenea el însuşi surprins de propriile gînduri şi mări pasul. Kollberg sărea şi se gudura pe lîngă el. Dar nici nu trebuie să te laşi bătut. Avea de gînd să renoveze baia. Elisei i-ar fi plăcut faianţa aceea, era sigur de asta. Şi dacă ar fi ştiut că încă nu s-a apucat... nici nu îndrăznea să se gîndească la aşa ceva. Opt ani cu imitaţie de marmură e ruşinos.

În sfîrşit, putea să bea un whisky binemeritat şi se făcuse aşa de tîrziu că poate ar reuşi să adoarmă totuşi. Soneria de la uşă se auzi în clipa cînd punea capacul la loc pe sticlă. Skarre salută, fără să mai fie atît de timid ca data trecută. Venise pe jos, dar strîmbă din nas cînd Sejer îi oferi un whisky.

– N-ai bere?

– Nu, n-am. Dar pot să-l întreb pe Kollberg. El obişnuieşte să-şi adune aşa ceva în frigider, spuse el pe un ton cît se poate de serios. Dispăru şi reveni cu o bere. Te pricepi să pui gresie?

– Absolut. Am făcut un curs odată. Important e să nu faci lucru de mîntuială cînd pui baza. Ai nevoie de ajutor?

Sejer dădu din cap.

– Ce crezi despre astea?

Îi arătă broşura cu delfinii albaştri.

– Foarte frumoase. Acum ce ai?

– Imitaţie de marmură.

Skarre dădu din cap în semn de înţelegere şi bău din bere.

– Amprenta lui Halvor nu coincide cu cea de pe catarama curelei lui Annie, spuse el repede. Holthemann îl va elibera pînă mai apare ceva.

Sejer nu răspunse. Simţea un fel de uşurare amestecată cu iritare. Era bucuros că nu fusese Halvor, dar şi frustrat că nu avea un alt suspect.

– Am avut un vis înspăimîntător, spuse el, puţin surprins de propria sinceritate. Am visat că era un măr putred în spatele scaunului de acolo. Şi era invadat de muşte mari, negre.

– Ai verificat? mîrîi Skarre.

Îi confirmă în timp ce bea whisky.

– Doar cîteva scame. Crezi că înseamnă ceva?

– Trebuie să fie vreun articol de mobilă pe care am uitat să-l scoatem în evidenţă. Ceva ce a fost întotdeauna acolo şi la care noi nu ne-am gîndit. Acest vis e cu siguranţă un avertisment. Acum trebuie doar să găsim scaunul acela.

– Aşadar va trebui să căutăm în afacerile cu mobilă?

Se înecă singur la propria glumă, era un fenomen rar.

– Credeam că ai un as în mînecă, spuse Skarre. Nu pot să mă consolez cu gîndul că nu ajungem la nici un rezultat. Săptămînile trec. Cazul Annie se complică. Iar tu eşti cel care vine cu sfaturile.

– Ce vrei să spui acum?

– Numele tău, zîmbi Skarre. Konrad înseamnă sfătuitor.

Sejer ridică una din sprîncene impunător de sus față de cealaltă.

– De unde știi?

– Am acasă o carte. Obișnuiesc să verific de fiecare dată cînd îmi ies în cale oameni. E un mod plăcut de divertisment.

– Ce înseamnă Annie? întrebă el repede.

– Frumoasă.

– O, Doamne! Acum nu-mi merit numele. Dar să nu pierzi interesul pentru asta, Jacob. Și Halvor ce înseamnă? întrebă el curios.

– Halvor înseamnă „ocrotitorul".

„A spus Jacob, se gîndi el mirat. Pentru prima oară, a spus Jacob."

*

Soarele era jos, aruncînd razele pe terasa plăcută, creîndu-le un loc călduros în care puteau să-și arunce gecile. Așteptară pînă cînd se încinse grătarul. Mirosea a cărbune și a petrol, și a lămîiță din cutia de plante de pe terasa lui Ingrid, pentru că tocmai o udase. Sejer își ținea nepotelul în brațe, ridicîndu-l și coborîndu-l, pînă cînd îl dureau mușchii coapselor. Pe măsură ce acest copil va crește, ceva din el se va pierde. În cîțiva ani o să crească mai înalt ca el și o să i se îngroașe vocea. De aceea, se simțea nostalgic stînd așa, cu Matteus în brațe, dar era un confort fizic pe care îl simțea pînă pe șira spinării.

Ingrid se ridică, luă papucii de lemn de pe terasă, îi bătu de podea de trei ori, apoi și-i puse în picioare.

– De ce faci asta? dori el să știe.

– E doar un obicei vechi, îi zîmbi ea. Din Somalia.

– Dar nu avem șerpi sau scorpioni pe aici.

– Devine un fel de obsesie, spuse ea rîzînd, nu reușesc să scap de ea. De altfel, pe aici sînt viespi și șerpi veninoși.

– Crezi că un şarpe veninos ar fi putut intra în papucul tău?

– N-am idee.

Îl strînse mai tare în braţe pe nepoţel şi-l sărută în gropiţa de la ceafă.

– Mai ridică-mă, îl rugă acesta.

– Mă dor picioarele. Nu poţi să-mi aduci o carte şi să-ţi citesc din ea, în schimb?

Copilul sări din braţe şi fugi înăuntru.

– Cum îţi mai merge, de altfel, tată? îl întrebă fata repede, cu o voce ca de copil.

„De altfel, se gîndi el. Asta voia să însemne *de fapt,* cum îi mai mergea *de fapt,* cum se simţea în adîncul sufletului. Sau putea să fie o întrebare camuflată, dacă se întîmplase ceva. Dacă, de exemplu, îşi găsise o prietenă sau dacă era îndrăgostit de cineva, la distanţă, ceea ce nu se întîmplase. S-ar fi remarcat."

– Bine, mulţumesc, răspunse el întrebător şi nevinovat.

– Nu ţi se mai pare că zilele trec greu?

Era foarte atentă cu întrebările. Îi crea impresia că voia să afle ceva anume.

– Am mult de lucru la serviciu, spuse el. Şi apoi, vă am pe voi.

Ultimele lui cuvinte o făcură să apuce tacîmurile pentru salată. Se întoarse şi începu să întoarcă roşiile şi castraveţii cu multă energie.

– Da, dar vezi tu, ne-am gîndit să plecăm din nou. Pentru un timp. Pentru ultima oară, continuă ea rapid, uitîndu-se la el cu o privire din ce în ce mai vinovată.

– Să plecaţi? Cîntări bine cuvîntul. În Somalia?

– Erik a primit o ofertă. Nu le-a răspuns încă, spuse ea, dar ne gîndim să luam în serios problema. Ne gîndim şi la Matteus, desigur. Vrem să vadă puţin din ţară şi să înveţe limba. Dacă mergem în august, ne întoarcem pînă la începutul şcolii.

„Trei ani, se gîndi el. Trei ani fără Ingrid şi Matteus, cu vizite doar de Crăciun. În rest doar scrisori şi vederi, iar nepoţelul va creşte tot mai mare, cu paşi repezi."

– Nu pun la îndoială faptul că aveţi nevoie să mergeţi acolo, spuse el, făcînd un efort să-şi menţină vocea sigură. Sper că nu te gîndeşti că eu aş putea fi o piedică pentru voi. Nu am nouăzeci de ani, Ingrid.

Ea roşi.

– Mă gîndesc puţin şi la bunica.

– O să am eu grijă de ea. Mai ai un pic şi zdrobeşti de tot salata, îi atrase el atenţia.

– Nu-mi place să te văd singur, spuse ea pe un ton jos.

– Îl am pe Kollberg.

– Dar, sincer vorbind, nu e decît un cîine!

– Bucură-te că nu înţelege ce spui.

Sejer aruncă o privire la cîinele care dormea nestînjenit sub masă.

– Ne descurcăm bine. Vreau să mergeţi dacă vă doriţi asta. S-a săturat Erik de apendice şi amigdale umflate?

– Acolo e altfel, explică ea. E mult mai util.

– Şi Matteus? Ce veţi face cu el?

– O să meargă la grădiniţa americană împreună cu un grup de alţi copii. Şi, în plus, spuse ea gînditoare, are acolo rude pe care nu le-a văzut niciodată. Nu-mi place asta şi vreau să ştie tot.

– Americană? spuse el sceptic. Cum adică să ştie tot?

Se gîndi la părinţii lui naturali şi la soarta pe care o avuseseră.

– O să aşteptăm ca pînă cînd va fi mai mare să-i povestim despre mama lui.

– Mergeţi! spuse el hotărît.

Ea îl privi şi îi zîmbi.

– Ce crezi că ar fi spus mama?

– Acelaşi lucru ca şi mine. Şi apoi ar fi plîns puţin pe pat.

– Dar tu nu vei face aşa?

Matteus veni cu o carte pentru copii într-o mînă şi cu un măr în cealaltă.

– „Era o noapte întunecată şi furtunoasă." Nu e înfiorător?

– Brr! mîrîi nepoţelul şi urcă în braţele lui.

– Cărbunii sînt aprinşi, spuse Ingrid, aruncîndu-şi papucii.

– O să pun grătarul.

– Pune carnea la făcut, reluă el.

Ingrid puse carnea pe grătar, patru bucăţi în total, şi intră ca să aducă de băut.

– Am un piton verde din cauciuc în cameră, şopti Matteus. Să i-l punem în pantof?

Sejer şovăi.

– Nu ştiu ce să zic. Crezi că e înţelept?

– Da, tu nu crezi?

– De fapt, nu.

– Oamenii mari sînt atît de fricoşi, spuse el preocupat. Atunci vor da vina pe mine.

– OK, spuse el încet. Mă uit în altă parte.

Matteus sări din braţele lui, merse după şarpele de cauciuc şi îl bagă cu grijă în papucul ei de lemn.

– Acum poţi să citeşti.

Se gîndea cu groază la acel şarpe din cauciuc dezgustător şi senzaţia la atingerea lui cu piciorul gol. Apoi continuă să citească cu o voce profundă, dramatică:

– „Era o noapte întunecată şi furtunoasă. În munţi erau tîlhari şi lupi." Eşti sigur că nu e prea înspăimîntător?

– Mama mi-a citit povestea de multe ori. Îşi înfipse dinţii în măr şi mesteca mulţumit.

– Nu lua bucăţi aşa de mari, îl avertiză el. Pot să-ţi rămînă în gît.

– Hai, citeşte, bunicule!

„Cred că încep să îmbătrînesc, se gîndi el trist. Bătrîn şi fricos."

– „Era o noapte întunecată și furtunoasă", începu el, și tocmai atunci intră Ingrid, cu trei sticle de bere și una de Cola. Se opri și se uită prelung la ea. La fel și Matteus.

– De ce vă uitați așa? Ce-i cu voi?

– Nimic, răspunseră ei în cor, aplecîndu-se din nou asupra cărții.

Ingrid puse sticlele pe masă, le desfăcu și se uită după papuci. Îi ridică, îi întoarse invers și bocăni de trei ori cu ei. Nu se întîmplă nimic. „S-a fixat în vîrf", se gîndiră ei extaziați. Se petreceau mai multe lucruri în același timp. Ginerele Erik apăru și el în ușă. Matteus sări din brațele bunicului și alergă spre el. Kollberg sări de sub masă și se gudură, sticlele se rostogoliră, iar Ingrid băgă picioarele în papuci.

*

Sølvi era în camera ei și scotea niște lucruri dintr-o cutie. Pentru o clipă își îndreptă spatele și ridică privirea. Fritzner, care locuia vizavi, stătea la fereastră și o fixa lung. Avea un pahar în mînă. Îl ridică și se aplecă, ca și cum ar fi vrut să toasteze.

Sølvi îi întoarse spatele instantaneu. E drept că nu o deranja să fie admirată de un bărbat. Dar Fritzner era chel. Să-ți închipui viața alături de un chel e la fel cu a ți-o închipui alături de un gras. Asta nu făcea parte din visele ei. Dar faptul că Eddie era și chel, și gras nu intra în discuție. Alți bărbați puteau fi chei, dar nu acela cu care va fi ea. Pufni disprețuitor, iar apoi se uită din nou. Dispăruse.

„S-a urcat din nou în barcă, dementul."

Auzi soneria de la intrare și alergă să deschidă, îmbrăcată în costum albastru, cu pantaloni, curea argintie în talie și espadrile în picioare.

– O! spuse ea blînd. Dumneavoastră sînteți! Fac ordine la Annie în cameră. Poftiți, mama și tata vin imediat.

Sejer o urmă prin camera de zi pînă în camera de lîngă cea a lui Annie. Era mult mai mare şi foarte colorată. Pe noptieră era o poză a surorii moarte.

– Am moştenit şi eu nişte lucruri, zîmbi ea în semn de scuze. Mărunţişuri şi cîteva haine. Iar dacă reuşesc să-l conving pe tăticu, atunci voi putea să sparg peretele spre camera ei şi să am o cameră mare.

El o aprobă.

– Va fi chiar frumos, mormăi el. Şi în acelaşi moment i se făcu ruşine, încercînd o serie de sentimente contradictorii. N-avea nici un drept să judece pe cineva. Încercau cu toţii să-şi ducă viaţa mai departe şi o făceau în modul lor. „Nimeni nu poate să spună celorlalţi cum ar trebui să jelească." Se mustră singur cu aceste gînduri şi privi în jur. Nu mai vazuse niciodată o cameră cu atîtea bibelouri, figurine şi alte lucruri mărunte.

– Şi voi avea televizorul meu, zîmbi ea. Iar dacă mai pun o antenă, pot să prind şi TV-Norge[1].

Se împiedică de o cutie de carton de pe podea şi începu să mai culeagă lucruri din ea.

– Sînt aproape numai cărţi, spuse ea apoi. Annie nu avea farduri sau bijuterii. Plus o sumedenie de CD-uri şi de casete audio.

– Ţie îţi place să citeşti?

– Nu tocmai. Dar e frumos să ai rafturile bibliotecii pline.

Sejer dădu înţelegător din cap.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea discret.

– Da, într-o oarecare măsură. Dar deocamdată nu înţelegem ce înseamnă toate astea.

Fata dădu din cap şi mai ridică un lucru din cutie. Era împachetat în ziar.

– Aşadar îl cunoşti pe Magne Johnas, Sølvi?

[1] Canal de televiziune norvegian, în traducere TV-Norvegia. (n.tr.)

– Da, răspunse ea prompt. I se păru că roşise, dar avea oricum obrajii fardaţi cu roşu. Locuieşte la Oslo acum. Lucrează la Gym & Greier.

– Ştii dacă el şi Annie au avut vreodată ceva în comun?

– Dacă au avut ceva în comun? Îl privi nedumerită.

– Dacă au avut vreo fantezie sau dacă Magne a fost vreodată îndrăgostit, sau poate că a încercat să o cucerească în vreun fel? Înaintea ta.

– Annie rîdea de el doar, spuse ea pe un ton de regret. Ca şi cum Halvor ar fi arătat grozav. Magne mai arată a bărbat. Vreau să spun că are muşchi.

Rupea şi trăgea de ziar, evitînd privirea lui.

– Credeţi că l-ar fi putut jigni cu ceva? întrebă Sejer prudent, în momentul în care ceva de culoare albă se ivi de sub ambalaj.

– Da, tot ce se poate. Pentru Annie nu era de ajuns să spună nu. Uneori putea fi chiar sarcastică şi nu prea se uita ea după muşchi. Toată lumea vorbeşte de cît de drăguţă şi de splendidă era, şi nu vreau să vorbesc urît de sora mea vitregă. Dar uneori era caustică şi nimeni nu îndrăzneşte să o spună. Pentru că e moartă. Nu înţeleg cum de a rezistat Halvor. De fiecare dată, Annie decidea.

– Da?

– Însă era tot timpul drăguţă cu mine. Foarte drăguţă.

Pentru o clipă părea înspăimîntată la amintirea surorii ei şi la tot ceea ce se întîmplase.

– De cît timp eşti cu Magne? întrebă el politicos.

– Doar de cîteva săptămîni. Mergem la cinema împreună.

Răspunsul veni foarte repede.

– E mai mic decît tine?

– Cu patru ani, îi raspunse ea ezitînd. Dar e foarte matur pentru vîrsta lui.

– Înţeleg.

Ţinea ceva sus spre lumină şi se uita atentă. Era o pasăre din bronz pe o baghetă. O creatură durdulie, cu pene şi cu capul înclinat.

– Se pare că e distrusă, spuse ea nesigură.

Sejer se uită mirat. Imaginea îl izbi precum o săgeată în tîmplă. Putea să semene cu o figurină care se pune în vîrf, pe piatra de mormînt, la copiii mici.

– Pot să frămînt un boţ de aluat şi să-i fac picioare în felul ăsta, spuse ea contemplativ. Sau poate mă ajută tăticu. E destul de frumoasă.

Nu reuşi sa-i răspundă. O imagine a unei alte Annie, una mai nuanţată decît cea prezentată de Halvor şi de părinţii ei, prindea încet contur.

– Ce crezi că e asta? mormăi el.

Fata dădu din umeri.

– N-am idee. Doar o figură de decor care s-a stricat, nu?

– N-ai mai văzut-o pînă acum?

– Nu. N-aveam voie să intru în camera lui Annie dacă ea nu era acasă.

Puse pasărea pe birou. O lăsă acolo balansîndu-se, apoi mai scotoci prin cutie.

– E mult de cînd nu l-ai mai văzut pe tatăl tău? întrebă el uşor, privind pasărea care se balansa din ce în ce mai încet. Creierul lui funcţiona sub o presiune mare.

– Tatăl meu? Se îndreptă şi se uită la el, surprinsă. Vă referiţi la tatăl meu de pe strada Adamstuen?

Sejer dădu din cap.

– A fost la înmormîntarea lui Annie.

– Trebuie să-ţi fie dor de el.

Nu îi răspunse. Era ca şi cum i-ar fi atins un lucru rar, la care se uita cu deosebită atenţie. Ceva neplăcut, ce încerca să uite, o urmă de conştiinţă încărcată, ceva ce alţii au stabilit, reguli nescrise pe care le urmase întotdeauna fără să opună rezistenţă, pentru că nu

înțelesese niciodată ce se ascundea în spatele lor. În clipa aceea, Sejer se simți puțin indiscret. Nu trebuia să uite să-și arate îngrijorarea, să se apropie de oameni pe baza propriilor premise, și nu să distrugă totul.

– Cum îl strigi pe Eddie? întrebă el precaut.

– Îl strig *tăticule*, spuse ea încet.

– Și pe tatăl adevărat?

– Pe el îl strig *tată*, răspunse ea simplu. Așa i-am spus dintotdeauna. El voia să-i spun așa, era atît de demodat.

„Era. Ca și cum nu mai există."

– Aud mașina! spuse ea ușurată.

Toyota verde a familiei Holland opri în fața casei. O văzu pe Ada Holland călcînd cu un picior pe gazon și aruncînd o privire spre fereastră.

– Pasărea aceea, Sølvi, poți să mi-o dai mie? întrebă el deodată.

Sølvi îl privi cu gura căscată.

– Pasărea stricată? Sigur.

I-o întinse întrebător.

– Mulțumesc. Atunci n-o să te mai deranjez, zîmbi el retrăgîndu-se. Puse pasărea în buzunarul interior și intră în camera de zi. Acolo rămase în picioare, lîngă perete, așteptînd.

„Pasărea. Smulsă de pe mormîntul lui Eskil. În camera lui Annie. De ce?"

Domnul Holland intră primul. Făcu un gest din cap și îi întinse mîna, privind într-o parte. Pentru cineva venit pentru prima oară acolo, ar fi fost considerat un gest respingător. Doamna Holland merse să facă niște cafea.

– Sølvi va primi camera lui Annie, spuse Holland. În felul ăsta n-o lăsăm goală. Și vom avea și cu ce să ne umplem timpul. Vom sparge peretele și vom pune din nou tapet. Va fi mult de lucru.

Sejer aprobă.

– Trebuie să îți spun un lucru, continuă el. Am citit în ziar că un tînăr de 18 ani este reținut de poliție. Nu poate fi Halvor cel care a

comis crima. Îl cunoaştem de doi ani. Într-adevăr, nu e uşor să te apropii de el, dar ajungi la un moment dat să ai anumite sentimente faţă de cineva. Prin asta nu vreau să insinuez că nu ştiţi ce faceţi, dar nu ni-l putem imagina pe Halvor ucigaş. Unii dintre noi pur şi simplu nu pot.

În schimb, Sejer putea. Ucigaşii sînt ca şi ceilalţi oameni. Poate că-i zburase creierii tatălui cu premeditare, pe cînd acesta dormea.

– Halvor e reţinut de poliţie? continuă Holland.

– L-am eliberat, răspunse Sejer răspicat.

– Dar de ce a fost reţinut?

– Am fost pur şi simplu nevoiţi. Mai multe nu pot spune.

– „Cu privire la anchetă?"

– Exact.

Doamna Holland intră cu patru căni şi un bol cu prăjituri.

– S-a mai întîmplat ceva?

– Da, sigur. Se uită pe fereastră căutînd parcă ceva care i-ar fi putut capta atenţia. Deocamdată nu pot să spun prea multe.

Holland îi întoarse un zîmbet amar.

– Bineînţeles că nu. Oricum vom fi ultimii care află, mă gîndesc eu. Ziarele vor şti cu mult înaintea noastră cînd îl veţi prinde.

– În nici un caz. Sejer se uită fix în ochii lui mari şi azurii ca ai lui Annie. În acel moment exprimau durere. Dar presa e peste tot şi au multe contacte. Faptul că citeşti unele lucruri în ziare nu înseamnă că noi le-am furnizat toate acele informaţii. Cînd vom aresta pe cineva, vă dăm de veste. Vă promit.

– Nimeni nu ne-a spus despre Halvor, spuse el pe un ton jos.

– Asta se datorează faptului că nu-l credeam pe el autorul.

– Dacă mă gîndesc mai bine, mormăi Holland, nu ştiu dacă vreau să aflu cine e. Cine a putut face asta.

– Ce tot spui acolo?

Ada Holland intră cu cafeaua şi-l privi consternată.

– Nu mai are nici o importanță. Totul pare un accident. Unul care nu putea fi evitat.

– De ce spui asta? întrebă ea disperată.

– Ar fi murit oricum. Așadar nu mai are nici o importanță.

Privi în interiorul ceștii goale, o ridică și o puse în mișcare, ca și cum ar fi vrut să răcească cafeaua care nici nu era înăuntru.

– Ba are importanța, spuse Sejer îndurerat. Aveți dreptul să știți de ce. S-ar putea să dureze, dar voi afla, deși va fi probabil un proces foarte îndelungat.

– „Un proces foarte îndelungat?" Holland zîmbi brusc, dar cu un zîmbet amar. Corpul lui Annie intră în putrefacție, șopti el.

– Dar, Eddie! spuse doamna Holland. O avem pe Sølvi!

– Tu o ai pe Sølvi.

Se ridică și plecă, dispăru undeva în casă. Nu merse nimeni după el. Doamna Holland ridică disperată din umeri.

– Annie era fata tatei, spuse ea pe un ton jos.

– Da, știu asta.

– Mă tem că n-o să-și revină niciodată.

– Nu, n-o să-și revină. În acest moment încearcă să fie un alt Eddie. Are nevoie de timp. Poate îi va fi mai ușor în ziua cînd vom afla ce s-a întîmplat cu adevărat.

– Nu știu dacă am curajul să aflu asta.

– Vă temeți de ceva anume?

– Mă tem de orice. Îmi imaginez tot felul de lucruri acolo lîngă iaz.

– Ați putea să-mi povestiți cîteva dintre ele?

Femeia dădu din cap și luă ceașca.

– Nu, n-aș putea. E doar imaginația mea. Dacă le rostesc, s-ar putea să se adeverească.

– Se pare că Sølvi se descurcă bine, nu? schimbă el subiectul.

– Sølvi e puternică, răspunse ea hotărît.

„Puternică", se gîndi Sejer. Da, poate că era descrierea potrivită. Poate Annie era cea slabă.

Lucrurile luau o altă dimensiune în mintea lui acum, într-un fel neliniştitor. Femeia plecă după zahăr şi frişcă. Sølvi intră.

– Unde e tăticu?

– Vine imediat! strigă doamna Holland din bucătărie, pe un ton autoritar, poate în speranţa că Eddie o va auzi şi va intra din nou în cameră.

„Nu numai că e moartă, se gîndi Sejer, dar familia se prăbuşeşte, se destramă, s-au produs fisuri în structura ei de rezistenţă, iar acum apa năvăleşte înăuntru. Prin fraze vechi şi ordine, ea încearcă să menţină totul pe linia de plutire."

Îi turnă cafea. Degetele lui Sejer nu intrau în mîner şi trebui să ridice cana cu ambele mîini.

– Întotdeauna te gîndeşti de ce, spuse ea obosită. Ca şi cum ar fi avut un motiv bun.

– Nu bun. Dar un motiv a avut, cu certitudine. Ca şi cum doar acolo şi atunci s-ar fi putut întîmpla.

– Aşadar îi înţelegeţi în profunzime? Mă refer la aceşti oameni pe care îi închideţi pentru omor şi alte astfel de mizerii.

– Altfel n-aş fi putut să lucrez în acest domeniu.

Mai bău puţină cafea, gîndindu-se la Halvor.

– Dar trebuie să fie şi excepţii, nu?

– Acelea sînt rare.

Femeia oftă, privindu-şi fiica.

– Tu ce crezi, Sølvi? întrebă ea cu gravitate. Tonul era mai calm, altul decît cel folosit de ea înainte. Era ca şi cum, în sfîrşit, voia să pătrundă dincolo de părul acela blond şi să găsească un răspuns, poate unul neaşteptat, dar edificator. Poate că singura fiică pe care o mai avea era altfel de cum crezuse iniţial şi poate semăna cu Annie.

– Eu?

Fata îşi privi surprinsă mama.

– Mie, de exemplu, nu mi-a plăcut niciodată de Fritzner, tipul de vizavi. Am auzit că stă într-o barcă cu pînze în mijlocul casei şi citeşte toată noaptea cu o navetă de bere lîngă el.

Skarre stinsese mai toate luminile din birou. Doar lampa de birou mai era aprinsă, şaizeci de waţi într-un cerc alb deasupra hîrtiilor. Imprimanta duduia uşor, dar constant, în timp ce scotea foaie după foaie, cu un scris perfect, din cele care lui îi plăceau cel mai mult, Palatino. În spate, destul de departe, se deschise o uşă şi intră cineva. Voia să ridice privirea şi să se uite, dar exact în acel moment căzu hîrtia din imprimantă. Se aplecă să o apuce, se ridică şi descoperi o umbră alunecînd deasupra hîrtiei albe. O pasăre din bronz pe o baghetă.

– Unde? spuse el rapid.

Sejer se aşeză.

– Acasă la Annie. Sølvi moşteneşte lucrurile surorii ei, iar asta era printre lucrurile ei, împachetată în hîrtie de ziar. Am trecut pe la mormînt. S-a potrivit ca o mănuşă.

Se uită la Skarre.

– Dar putea să o fi primit de la cineva.

– De exemplu, de la cine?

– Nu ştiu. Dar dacă a fost acolo şi a luat-o singură, trebuie să fi fost cîndva pe întuneric şi trebuie să o fi dat jos cu un fel de unealtă, caz în care a putut să facă acest lucru fără scrupule. Nu crezi?

– Annie nu era lipsită de consideraţie?

– Nu ştiu exact. Nu mai sînt sigur de nimic.

Skarre întoarse lampa de pe masă, creînd o lună plină perfectă pe perete. Rămaseră acolo, uitîndu-se la ea. Deodată, Skarre ridică pasărea, ţinînd-o de baghetă şi ducînd-o în faţa veiozei printr-o mişcare balansată. Umbra creată pe luna albă semăna cu o raţă imensă şi ameţită, în drum spre casă de la o petrecere.

– Jensvoll şi-a dat demisia din funcţia de antrenor al echipei de fete, spuse Skarre.

– De ce?

– Zvonurile au început să se răspîndească. Cazul cu privire la viol a ieşit la iveală. Fetele s-au retras.

– Mi-am închipuit. Un lucru atrage după sine un altul.

– Iar Fritzner avea dreptate. Urmează o perioadă dificilă pentru foarte mulţi, de acum înainte. Asta pînă cînd vinovatul va ieşi la iveală. Şi nu va mai fi mult pînă atunci, căci acum înţelegi legăturile, nu-i aşa?

Sejer dădu din cap în semn că nu.

– E vorba de ceva între Annie şi Johnas. Ceva s-a întîmplat între ei.

– Poate că voia să păstreze doar o amintire cu Eskil.

– Atunci ar fi putut să meargă la uşa lor şi să ceară un ursuleţ sau ceva asemănător.

– Crezi că a comis ceva ilegal faţă de ea?

– Faţă de ea sau de vreo altă persoană apropiată ei. Faţă de cineva drag.

– Acum nu mai înţeleg. Te referi la Halvor?

– Mă refer la fiul lui, Eskil. Cel care a murit în timp ce Johnas era la baie şi se bărbierea.

– Doar nu putea să-l acuze pe el de asta?

– Ba cu atît mai mult cu cît modul în care a murit e foarte neclar.

Skarre fluieră.

– Nu mai era nimeni acolo ca să vadă. Nu avem decît declaraţiile lui Johnas. Sejer ridică din nou pasărea, ciupind-o cu grijă de cioc.

– Tu ce crezi, Jacob? Ce s-a întîmplat, de fapt, în dimineaţa zilei de 7 noiembrie?

*

Amintirile îi inundau memoria în momentul în care deschise uşa dublă de sticlă şi făcu cîţiva paşi. Mirosul de spital, amestecul de formol şi de detergenţi, mirosul dulce de ciocolată din chioşc şi mirosul de garoafe din florărie.

În loc să reflecteze la moartea soţiei lui, încercă să se gîndească la fiica lui, Ingrid, şi la ziua în care se născuse. Această clădire imensă găzduia atît cea mai profundă tristeţe cît şi cea mai mare bucurie a vieţii lui. Atunci, demult, intrase pe aceeaşi uşă şi simţise aceleaşi mirosuri. Involuntar, îşi comparase fetiţa cu ceilalţi nou-născuţi. Ceilalţi erau mai roşii şi mai durdulii, aveau mai multe riduri şi, în plus, aveau un păr stufos. Unii erau născuţi prematur şi aveau pielea galbenă precum ceara. Alţii stătuseră prea mult întinşi şi semănau cu nişte bătrînei subnutriţi în miniatură. Doar Ingrid era perfectă. Amintirile îl făceau, în sfîrşit, să se relaxeze.

Nu venise neanunţat. Îi luaseră exact opt minute ca să găsească prin telefon patologul care se ocupase de autopsia lui Eskil Johnas. Îi prezentase în prealabil cazul, ca să poată găsi dosarele şi jurnalele, şi să le aibă pe masă cînd va sosi. Unul dintre lucrurile care-i plăceau cu privire la birocraţie, acel sistem greoi, rigid şi elaborat care guverna toate departamentele, era regula prin care totul se notează şi se arhivează. Date, ore, nume, diagnosticări, rutine, neregularităţi, totul trebuie să fie inclus. Toate aceste informaţii pot fi preluate şi investigate mereu de alţi oameni, din alte motive şi mereu cu ochi atenţi.

Se gîndea la toate acestea ieşind din lift. Simţi mirosul de spital în timp ce mergea pe coridor la etajul opt. Patologul, care, la telefon, păruse aşezat şi de vîrstă medie, era de fapt tînăr. Un tip şters, cu ochelari groşi şi mîini moi, şi grase. Pe birou avea agende, telefon, un teanc de hîrtii şi o carte mare roşie cu semne chinezeşti.

– Trebuie să recunosc faptul că am răsfoit jurnalul în cea mai mare grabă, spuse doctorul, cu ochelarii care îi dădeau o expresie

constantă de frică. Am devenit curios. Sînteţi inspector, specialist în criminalistică, nu-i aşa?

Sejer confirmă.

– Atunci mă gîndesc că e ceva deosebit la acest deces, nu?

– Nu am nici cea mai vagă bănuială.

– Dar de aceea sînteţi aici, nu-i aşa?

Sejer îl privi şi clipi de două ori, acesta fiind singurul răspuns pe care i-l dădu. Cînd nu mai scoase nici o vorbă, doctorul continuă să vorbească, un fenomen care nu încetase niciodată să-l uimească şi care an de an îi dezvăluise secrete.

– O poveste tragică, mormăi patologul, răsfoind hîrtiile. Un copil de doi ani. Accident în casă. Lăsat nesupravegheat doar cîteva minute. Găsit mort. L-am deschis şi am descoperit obstrucţionarea totală a căilor respiratorii cu mîncare.

– Ce fel de mîncare?

– Vafe. Am putut practic să le dezlipim una de alta. Erau aproape întregi. Două vafe în formă de inimă, făcute bol. Era cam multă mîncare într-o gură atît de mică, deşi era un copil puternic. Am aflat după aceea că fusese un copil lacom şi, în plus, hiperactiv.

Sejer încercă să-şi imagineze o vafă din acelea pe care Elise obişnuia să le facă. Una cu cinci inimioare. Maşina lui Ingrid era dintre cele mai moderne. Forma era din patru inimioare şi nu erau perfect rotunde.

– Îmi amintesc destul de bine secţionarea aceasta. În general, ţii minte cazurile tragice, ţi se întipăresc în minte. Majoritatea celor pe care îi autopsiem sînt între optzeci şi nouăzeci de ani. Ţin minte acele inimioare de vafă, rămase în gît. Copiii şi vafele merg mînă în mînă. Tragic e faptul că aceste vafe i-au luat viaţa. Copilul se aşezase ca să se alinte.

– Aţi spus: *îi autopsiem*. Eraţi mai mulţi?

– Lucram împreună cu patologul-şef, Arnesen. Abia fusesem angajat şi îi plăcea să ne urmărească pe noi, cei nou-veniţi. A ieşit la pensie. Acum avem o şefă.

La acest gînd începu să clipească des şi-şi coborî privirea pe mîinile sale.

– Două bucăţi de vafă întregi? Erau mestecate?

– Nu, nu era vizibil. Păreau întregi.

– Aveţi copii? întrebă Sejer curios.

– Am patru copii, răspunse el încîntat.

– V-aţi gîndit la ei în clipa cînd făceaţi autopsia?

Patologul se uită prelung la Sejer, nesigur de faptul că înţelesese întrebarea.

– Da, sigur. Sau, mai degrabă, m-am gîndit la copii în general şi la felul în care se poartă.

– Aşa?

– Aveam şi eu un fiu care tocmai împlinise trei ani, continuă el. Şi lui îi plăceau vafele. Şi întotdeauna ţipam la el, aşa cum fac părinţii, să nu bage prea multă mîncare în gură.

– Da, dar în cazul acesta nu era nimeni lîngă el, spuse Sejer, care să-i poată da asemenea indicaţii.

– Nu. Altfel nici nu s-ar fi întîmplat, desigur.

Sejer nu îi răspunse.

– Puteţi să vi-l imaginaţi pe fiul dumneavoastră cam la aceeaşi vîrstă, cu o farfurie de vafe în faţă? Ar fi putut să-i treacă prin cap să ia două bucăţi, să le împăturească şi să le bage în gură deodată?

Urmă o pauză lungă.

– Ei, acesta era un copil special.

– Mai exact, de unde aţi primit aceste informaţii? Mă refer la faptul că era atît de deosebit?

– De la tatăl lui. A fost aici, la spital, toată ziua. Mama a sosit mai tîrziu, împreună cu un adolescent. Totul este, de altfel, specificat în raport. Am făcut copii xerox pentru dumneavoastră, aşa cum aţi cerut.

Puse mîna pe teancul din faţa sa, şi apoi dădu la o parte cartea chinezească. Sejer recunoscu primul semn de pe ea: era semnul pentru „bărbat".

– Din cîte am auzit, tatăl se afla la baie în timp ce a avut loc accidentul, nu?

– Da, aşa e. Se bărbierea. Băieţelul era fixat de scaun, de aceea nici nu putea să scape şi să se tîrască după ajutor. Cînd tatăl s-a întors în bucătărie, copilul era aplecat peste masă. A dat peste farfurie, iar aceasta a căzut şi s-a spart. Mai rău e faptul că tatăl lui a auzit acest zgomot.

– Şi nu a coborît?

– Copilul spărgea de fiecare dată cîte ceva.

– Cine mai era în casă cînd s-a întîmplat?

– Doar mama, din cîte am înţeles. Fiul cel mare mersese spre autobuzul şcolii, iar mama dormea sus.

– Şi n-a auzit nimic?

– Nu s-a auzit nimic, se pare. N-a reuşit să ţipe.

– Nu, cu două vafe în gît. Dar a fost trezită de soţ, după aceea, bineînţeles, nu?

– Se prea poate să fi strigat după ea. Oamenii reacţionează diferit în asemenea situaţii. Unii ţipă, iar alţii rămîn muţi.

– Dar n-a venit cu ambulanţa?

– A venit mai tîrziu. L-a luat întîi pe fiul mai mare de la şcoală.

– Cît de tîrziu au venit?

– Cam peste o oră şi jumătate. Asta apare scris aici.

– Puteţi să-mi povestiţi cum s-a comportat tatăl?

Medicul tăcu, închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească cu exactitate acea dimineaţă.

– Era sub stare de şoc. Nu spunea prea multe.

– Se înţelege. Dar ceva tot a spus. Vă amintiţi ce anume? Vă amintiţi cîteva cuvinte?

Medicul se uită la el întrebător şi dădu din cap.

– E destul de mult de atunci. În curînd se împlinesc opt luni.

– Încercaţi totuşi.

– Cred că era ceva de genul: „O, Doamne, nu! O, Doamne, nu!"

– Tatăl fusese cel care a sunat după ambulanţă?

– Da, asta mi-am notat aici.

– Durează într-adevăr douăzeci de minute să ajungi de aici la Lyndeby?

– Da, din păcate. Şi încă douăzeci de minute înapoi. Nu aveau cu ei personalul care ar fi putut să-i facă o traheotomie. Dacă i-ar fi făcut-o, ar fi putut fi salvat.

– Ce spuneţi?

– Se poate face o secţiune între două vertebre, eliberînd apoi traheea.

– Practic se taie gîtul?

– Da. E chiar foarte simplu. Şi poate asta l-ar fi salvat. Dar nici nu ştim exact cît de mult a stat în scaun înainte ca tatăl să-l găsească.

– Cam atîta timp cît i-ar fi luat să se bărbierească, probabil.

– Da, probabil.

Medicul caută prin hîrtii şi îşi dădu la o parte ochelarii.

– Aveţi vreo bănuială, să fie vorba de o crimă?

De mult aştepta să pună această întrebare. Simţea că avea dreptul să întrebe asta.

– Nu-mi dau seama. La ce anume vă referiţi?

– Nu m-am gîndit la ceva anume.

– Dar aţi deschis copilul şi l-aţi analizat. Aţi găsit ceva nefiresc la acest deces?

– Nefiresc? Aşa sînt copiii. Bagă orice în gură.

– Dar dacă avea în faţa lui o farfurie cu vafe şi stătea singur fără să-i fie teamă că ar putea veni cineva să-i ia mîncarea, de ce-ar băga în gură două bucăţi deodată?

– Spuneţi-mi un lucru. Unde vreţi să ajungeţi?

– N-am idee.

Medicul rămase îngîndurat. Îşi amintea acea dimineaţă în care micuţul Eskil zăcea gol pe patul de la morgă, deschis de la gît în jos, şi momentul în care zărise botul oprit pe trahee, pînă cînd

descoperise că fuseseră vafe. Două bucăți în formă de inimă. Un boț mare format din ouă, făină, unt și lapte.

– Îmi amintesc autopsia, spuse el pe un ton jos. Mi-o amintesc perfect. Poate e expresia faptului că m-a uimit accidentul. Nu știu, nu pot spune nimic. Nu m-am gîndit la asemenea lucruri. Dar, reluă acesta, cum v-a venit ideea? De unde gîndul că ar putea fi vreo neregularitate în această situație?

Neregularitate. Acest cuvînt care ascundea atît de multe posibilități.

– Ei bine, spuse Sejer, privindu-l. Avea o dădacă. Ca să fiu mai exact, unele semnale ale ei după moartea băiatului mi-au dat de gîndit.

– Semnale? Atunci puteți să o întrebați pe ea.

– Nu mai pot. Dădu din cap. E prea tîrziu.

„Vafe la micul dejun", se gîndea el. Trebuie să fi fost din ziua precedentă. Sînt sigur că Johnas nu s-a trezit dis-de-dimineață pentru a face compoziția. Vafe din ziua precedentă, tari și reci. Își încheie geaca și se urcă în mașină. Nimeni nu ar fi reacționat. Copiii bagă mereu lucruri în gură, după cum spunea și patologul. Porni mașina, traversă strada Rosenkrantzgate și merse spre rîu, unde vira la stînga. Nu îi era foame, dar se duse totuși pînă la Judecătorie, parcă și luă liftul pînă la cantină, acolo unde vindeau vafe. Cumpără o porție, niște dulceață și cafea și se așeză la fereastră. Rupse cu grijă două bucăți în formă de inimioare. Erau pufoase și proaspăt coapte. Le împături o dată și încă o dată și rămase uitîndu-se la ele. Cu puțin efort, reuși să le pună în gură, rămînîndu-i loc să mai și mestece. Mestecă și simți boțul alunecîndu-i prin esofag, fără nici cea mai mică dificultate. Vafele proaspete erau alunecoase și grase. Bău din cafea, dînd din cap. Cu gura plină, studia involuntar toate pozele copilului care-i treceau prin minte. Modul în care împăturise vafele cu mînuțele, farfuria spartă și felul cum lupta să se salveze fără ca nimeni să-l audă.

Doar tatăl auzise farfuria spartă. De ce nu fugise în bucătărie? „Pentru că spărgea mereu cîte ceva", după cum spunea doctorul. „Dar totuşi, un copil mic şi o farfurie spartă. Eu m-aş fi dus instantaneu, se gîndi el. M-aş fi gîndit că s-a răsturnat scaunul şi că s-a rănit. Însă tatăl nu s-a grăbit pînă nu a fost gata. Dar dacă mama era totuşi trează? Poate că a auzit farfuria spartă?" Bău mai departe din cafea şi întinse dulceaţă pe restul vafelor. După aceea, începu să citească cu grijă raportul. În final, se ridică şi merse la maşină. Se gîndi la Astrid Johnas. Era singură la etaj şi nu înţelegea ce se întîmplase.

Halvor luă o felie de pe fundul de lemn şi începu să mănînce. Îi plăcea sunetul acela de fanfară mică şi valul de lumină albastră ce inunda camera cînd calculatorul era pornit. Orice fanfară marchează un moment de sărbătoare. Credea că i se urează lui bun venit, ca şi cum ar fi fost aşteptat ca o vedetă. În acea zi avea o stare de nepăsare cumplită, aşa cum avea Annie. De aceea, încerca numai expresii precum: „Stai deoparte", „Accesul interzis" şi „Cară-te". Asta auzea cînd îşi punea braţul peste umărul ei, deşi cu mare grijă şi prietenește. Dar spunea totul pe un ton foarte drăgăstos. Iar cînd îndrăznea să-i ceară un sărut, îl ameninţa că o să-l muşte de gura îmbufnată. Vocea spunea altceva decît cuvintele. Într-adevăr, nu putea să le ignore, dar ce spunea vocea părea mai uşor de suportat. De fapt, nu prea îi permitea să o atingă. Dar, cu toate acestea, ea dorea să-l aibă alături. Obişnuiau să doarmă strîns unul lîngă celălalt. Nu era rău nici asta, să doarmă, pe întuneric, sub plapumă, lipit de Annie, ascultînd liniştea de afară, eliberat de frică şi de coşmarurile cu tatăl lui. Acum nu mai putea intra nervos în cameră să tragă plapuma de pe el, nu mai putea să-l atingă. Siguranţă. Obiceiul de a dormi întotdeauna lîngă cineva, cum dormise cu fratele lui ani la rîndul. Să audă respiraţia celuilalt şi să-i simtă căldura pe obraz.

De ce scrisese aceste expresii? Ce era cu ele? Trebuia să le înţeleagă dacă le găsea? Mesteca pîine cu pateu şi auzea televizorul urlînd în camera de zi. Se simţea puţin vinovat, căci bunica era mereu singură seara şi va sta singură pînă cînd el va reuşi să spargă codul şi să afle secretul ei. Trebuie să fie ceva dur, dacă nu e accesibil. Ceva întunecat şi periculos, care nu putea fi rostit cu voce tare, ci doar scris şi ascuns. Parcă ar fi fost vorba de viaţă şi de moarte. A scris chiar asta: „Viaţă şi moarte". Nu s-a întîmplat nimic.

*

Doamna Johnas avea pauză de prînz. Îl zări din camera din spate, unde stătea cu un biscuite în mînă, îmbrăcată în acelaşi costum roşu ca data trecută. Părea foarte gînditoare. Pusese mîncarea pe hîrtie, ca şi cum ar fi fost nepotrivit să mestece, cînd ar fi trebuit să vorbească despre Annie. În schimb, se concentra asupra cafelei.

– S-a întîmplat ceva? spuse ea bînd din ceaşca de la termos.

– Astăzi nu vreau să vorbim despre Annie.

Femeia ridică ceaşca şi îl privi cu ochii mari.

– Azi vreau să vorbim de Eskil.

– Poftim?

Buzele cărnoase deveniseră tot mai subţiri şi mai mici.

– Nu mai vreau să-mi amintesc. Am lăsat trecutul în urmă. Dacă îmi permiteţi să spun asta, m-a costat mult.

– Îmi cer scuze că nu sînt mai plin de consideraţie. Sînt unele detalii cu privire la moartea copilului care mă intereseaza.

– De ce?

– Nu trebuie să vă răspund la aşa ceva, doamnă Johnas, spuse el blînd. Răspundeţi doar la întrebările mele.

– Şi dacă nu vreau? Dacă nu reuşesc să trec prin asta încă o dată?

– Atunci mă duc pe drumul meu, spuse el tăcut. Vă las să vă gîndiţi puţin. Apoi revin într-o altă zi cu aceleaşi întrebări.

Ea împinse ceaşca deoparte, îşi lăsă mîinile în poale şi îşi îndreptă spatele. Ca şi cum ar fi aşteptat asta şi ar fi vrut să rămînă de oţel.

– Asta nu-mi place, spuse ea încordată. Aţi mai fost aici şi aţi vrut să vorbiţi de Annie, iar atunci nu puteam să nu cooperez. Dar acum e vorba despre Eskil. Ar trebui să vă pregătiţi să plecaţi imediat.

Îşi împreună mîinile. Părea să fie speriată de ceva.

– Exact înainte să moară, spuse Sejer, uitîndu-se la ea, a dat peste farfurie, iar aceasta a căzut şi s-a spart. Aţi auzit zgomotul?

Întrebarea o surprinse. Se uită uimită la el, ca şi cum s-ar fi aşteptat la altceva, la ceva mai rău.

– Da, răspunse ea scurt.

– Aşadar l-aţi auzit? Eraţi trează?

Îi studie chipul, urmări umbra care plutea pe lîngă ei şi apoi continuă. Aşadar nu dormeaţi? Aţi auzit maşina de bărbierit?

Femeia îşi plecă capul.

– L-am auzit mergînd la baie şi apoi am auzit uşa închizîndu-se.

– De unde ştiţi că a mers la baie?

– Ştiam. Locuiam de multă vreme împreună, uşile aveau zgomotul lor propriu.

– Şi înainte de asta? Înainte să se întîmple?

Femeia ezită din nou şi făcu un efort de memorie.

– Vocile lor, în bucătărie. Luau micul dejun.

– Eskil mînca vafe, spuse el precaut. Aşa se obişnuia în familia dumneavoastră? Vafe la micul dejun? Afişă un zîmbet cald odată cu întrebarea.

– El şi le dorea foarte mult, spuse ea obosită. Şi întotdeauna i se făcea pe plac. Nu era uşor să-i spui *nu* lui Eskil, ar fi declanşat o avalanşă. Nu suporta să i se opună cineva. Era ca şi cum ai fi suflat

în jar. Nici Henning nu era foarte răbdător. Nu suporta să-i audă ţipetele.

– Aşadar aţi auzit cînd a ţipat?

Îşi desfăcu braţele şi apucă din nou ceaşca.

– Scotea întotdeauna multe sunete, spuse ea uitîndu-se la aburii ce ieşeau din cafea.

– Au avut vreun conflict, doamnă Johnas?

Femeia zîmbi uşor.

– Întotdeauna au avut. Făcea gălăgie pentru vafele acelea. Henning îi unsese o felie pe care nu voia să o mănînce. Şi ştiţi cum este, facem tot ce putem ca să ne hrănim copiii, aşa că i-a scos vafele, sau poate Eskil le zărise. Erau pe masă, învelite în plastic, din seara precedentă.

– Aţi auzit vreun cuvînt? Vreo discuţie între ei?

– Ce căutaţi, de fapt? întrebă ea brusc.

Ochii îşi schimbaseră culoarea.

– Vorbiţi cu Henning despre asta, eu nu eram de faţă. Eram la etaj.

– Credeţi că are ceva să-mi povestească?

Linişte. Femeia îşi încrucişă braţele, închizîndu-se în sine. Teama creştea.

– Nu vreau să vorbesc în numele lui Henning. Nu mai este soţul meu.

– Pierderea copilului v-a pus în dificultate căsătoria?

– Nu tocmai. S-ar fi destrămat oricum. Mai mult ne chinuiam.

– Dumneavoastră aţi vrut să divorţaţi?

– Ce legătură are asta cu cazul? spuse ea aspru.

– Nici una, firește. Întreb doar.

Îşi puse amîndouă mîinile pe masă cu palmele în sus.

– Cînd Henning l-a găsit pe Eskil la masă, ce-a făcut? A strigat la dumneavoastră?

– A deschis doar uşa dormitorului şi m-a privit lung. Deodată m-a izbit faptul că era atît de linişte, nu se auzea nici un sunet din bucătărie. M-am ridicat în capul oaselor şi am ţipat.

– Vă este ceva neclar în legătură cu accidentul fiului dumneavoastră?

– Poftim?

– Aţi revizuit împreună cu soţul dumneavoastră cele întîmplate? L-aţi întrebat?

Sejer remarcă din nou frica în ochii ei.

– Mi-a povestit totul, spuse ea cu un ton calculat. Era extrem de disperat. Se simţea disperat de cele întîmplate, de faptul că nu îl supraveghease îndeajuns. Nu e uşor să trăieşti cu acest gînd. Nu reuşea, nici eu nu am reuşit. Am fost nevoiţi să mergem fiecare pe drumul lui.

– Dar nu e nimic de neînţeles cu privire la deces, nimic neclar?

Sejer avea ochii mari, cenuşii, iar tocmai în acea clipă erau blînzi, ea fiind la limită, şi poate, dacă avea noroc, putea să scoată ceva de la ea.

Umerii îi tremurau. Sejer aşteptă un moment, răbdător, gîndindu-se că nu trebuie să se lase impresionat, că nu trebuie să-i întrerupă liniştea. Femeia ajunsese la momentul confidenţelor. Sejer îşi dădea seama de asta din alte conversaţii, plutea ceva în aer. Ceva o supărase, un lucru la care nu îndrăznise să se gîndească.

– I-am auzit ţipînd, şopti ea. Henning era isteric, avea un temperament violent. Dormeam cu perna pe cap, nu puteam să-i ascult.

– Continuaţi.

– L-am auzit pe Eskil făcînd gălăgie, probabil cu cana cu care lovea în masă, şi pe Henning care înjura şi izbea sertarele şi dulapul.

– N-aţi putut auzi nici un cuvînt?

Buza de jos începu din nou să-i tremure.

– Doar o propoziţie. Ultima înainte să intre în baie. Ţipa atît de tare încît mi-era teamă că o să-l audă vecinii. Mi-era frică de ce aveau să creadă despre noi. Dar nu ne era uşor. Aveam un copil care nu se purta aşa cum ne aşteptam. Îl mai aveam şi pe Magne. El era întotdeauna liniştit, aşa e şi acum. Niciodată nu făcea gălăgie, făcea ce-i spuneam, era...

– Ce-aţi auzit? Ce a spus?

Se auzi clopoţelul de la intrare, iar uşa se deschise. Două femei intrară în magazin şi se uitau interesate la lînă. Doamna Johnas tresări, voind să meargă în magazin. El o opri, prinzînd-o cu mîna de umăr.

– Povestiţi-mi!

Femeia îşi plecă capul de ruşine.

– Henning a fost distrus după aceea. Nu şi-o va putea ierta niciodată. Iar eu n-am mai putut trăi alături de el.

– Povestiţi-mi ce v-a spus!

– Nu vreau să afle cineva. Nu mai are nici un rost. Eskil e mort.

– Dar nu mai este soţul dumneavoastră.

– Dar este tatăl lui Magne. Mi-a povestit cum stătea în baie tremurînd de disperare, căci nu reuşea să se poarte cum trebuie. A stat acolo pînă s-a liniştit, apoi a venit să-şi ceară iertare pentru că era supărat. N-a reuşit să meargă la serviciu pînă nu a făcut acest lucru. Restul îl ştiţi.

– Povestiţi-mi ce v-a spus!

– Niciodată. Nimănui.

Gîndul urît care prinsese rădăcini în mintea sa lua amploare. Văzuse atît de multe, dar fusese uimit doar o dată. Poate Eskil Johnas era un copil de care voiau să scape?

Îl luă pe Skarre de la Secţia de Criminalistică şi îl trase după el pe coridor.

– Hai să mergem să ne uităm la covoare orientale, spuse el.

– De ce?

– Vin de la Astrid Johnas. Cred că o chinuie o bănuială îngrozitoare. Aceeaşi la care mă gîndesc şi eu. Johnas ar avea o parte de vină în moartea copilului. Cred că de aceea s-a despărţit de el.

– Da, dar cum se poate?

– Nu ştiu. E îngrozită de acest gînd. Mi-a mai trecut ceva prin minte. Johnas nu mi-a menţionat deloc decesul cînd am vorbit cu el.

– Poate că nici nu e aşa de ciudat. Am mers la el să vorbim despre Annie.

– Mi se pare ciudat că nici măcar n-a pomenit despre asta. Mi-a spus că nu mai avea copii de îngrijit, căci soţia îl părăsise. Nu a menţionat faptul că acel copil îngrijit de Annie era de fapt mort. Nici măcar atunci cînd ai comentat poza lui de pe perete.

– Cu siguranţă nu suporta să vorbească despre asta. Mă scuzi că spun asta, continuă Skarre, coborînd vocea. Şi tu ai pierdut pe cineva apropiat. Cît de uşor îţi este să vorbeşti despre asta?

Sejer rămase surprins şi se opri brusc. Îşi simţi pielea albindu-se, ca şi cum cineva i-ar fi trecut un fir subţire peste faţă.

– Fireşte că pot vorbi despre asta. În situaţii în care am simţit că se impune sau că era absolut necesar. Aceasta în cazul în care alte considerente erau mai importante decît propriile sentimente.

„Mirosul ei, mirosul părului şi al pielii, un amestec de chimicale şi de transpiraţie, fruntea cu un luciu aproape metalic. Smaltul dinţilor era distrus de toate medicamentele, albăstrui, ca spuma laptelui. Albul ochiului devenise, treptat, galben."

Skarre stătea în faţa lui, cu capul sus, fără să se simtă deloc stînjenit. Sejer se aşteptase la asta după ce îşi deschisese sufletul şi depăşise limita. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze?

– Dar n-ai simţit niciodată că era necesar?

Se uita mirat la tînărul din faţa sa. Ţinea pumnul strîns. Părea un om mic.

– Nu, spuse el hotărît, dînd din cap. Deocamdată nu.

Începu să meargă.

– Ei bine, continuă Skarre netulburat. Ce a spus doamna Johnas?

– Au avut un conflict. I-a auzit ţipînd. A auzit uşa de la baie trîntindu-se şi farfuria care fusese spartă. Johnas avea un temperament agresiv. Declară că el se simte vinovat.

– Şi eu m-aş fi simţit, spuse Skarre.

– Nu ai nimic încurajator de spus?

– Ba da. Rucsacul lui Annie.

– Ce-i cu el?

– Îţi aminteşti că era uns cu ceva? Probabil pentru a acoperi amprentele?

– Da?

– În sfîrşit, a fost identificată. Un fel de alifie care conţinea, printre altele, şi gudron.

– Am una de genul ăsta, spuse Sejer surprins. O folosesc pentru eczema mea.

– Nu. E grăsime pentru picioare. Din aceea folosită pentru labele rănite ale cîinilor.

Sejer dădu din cap afirmativ.

– Johnas are cîine.

– Şi Axel Bjørk are un cîine-lup. Iar tu ai un „leu". Mă gîndesc doar, spuse el în grabă, ţinînd uşa deschisă. Inspectorul-şef ieşi primul. Era puţin confuz.

*

Axel Bjørk puse cîinele în lesă şi îi dădu drumul afară din maşină.

Se uită repede în ambele părţi, nu văzu pe nimeni şi traversă piaţa, scoţînd o cheie universală din uniformă. Se mai întoarse o dată să se uite după maşină, uşor vizibilă în faţa intrării principale,

un Peugeot gri-albastru cu o cutie de schi pe capotă şi logoul companiei de pază şi protecţie pe uşă şi pe blindaj. Cîinele aşteptă în timp ce stăpînul încerca să deschidă uşa. Deocamdată, acest gest nu-i trezea nici un reflex, mai făcuseră asta de multe ori, la intrare şi la ieşire din case sau din lifturi, mii de mirosuri diferite. Îşi urmă stăpînul docil. Ducea o viaţă bună, cu multă mişcare, cu multă atenţie şi cu hrană bună.

Clădirea fabricii era liniştită şi părăsită. Nu mai avea secţie de producţie, ci era folosită doar ca depozit. Cutii de lemn şi de carton, saci, toate erau stivuite din podea pînă-n tavan; mirosea a carton, a praf şi a lemn mucegăit. Bjørk nu aprinse lumina. Avea o lanternă agăţată de curea, pe care o aprinse pe cînd intra în hala mare. Cizmele scoteau un sunet gol la atingerea podelei. Fiecare pas crea un sunet cu totul deosebit în mintea sa. Paşii lui, unul după altul, singuri în liniştea aceea profundă. Nu credea în Dumnezeu, deci cîinele era singurul care îi auzea. Akilles îl urma în lesă, cu paşi calculaţi, ca după dresajul corespunzător care i se făcuse. Simţea că e în afara pericolului. În plus, îşi iubea stăpînul.

Se apropiară de maşină, un laminor imens. Bjørk se trase mult în spatele fierăriei, trăgînd cîinele după el şi legînd lanţul de un pilon de oţel. Îi dădu comanda. Cîinele se aşeză, dar era în gardă. Un miros se făcea simţit prin cameră. Un miros care nu le mai era necunoscut, ci devenea din ce în ce mai mult parte din viaţa de zi cu zi. Dar mai era ceva. Mirosul încordat al fricii. Bjørk se lăsă să alunece pe podea. Nu se auzea decît sunetul lin al salopetei de nailon şi gîfîitul cîinelui. În buzunarul lateral al pantalonului găsi o sticlă. Desfăcu capacul şi începu să bea.

Cîinele aştepta cu ochii mari şi urechile ascuţite. Nu voia să primească biscuiţi chiar în acel moment, dar aştepta şi asculta. Bjørk se uita în ochii cîinelui, fără să scoată nici un cuvînt. Tensiunea creştea în hală. Simţea cîinele protejîndu-l. În acelaşi timp, îl proteja şi el pe cîine. Revolverul era în buzunar.

Halvor mîrîi nemulţumit. „Nici un suflet nu va reuşi să deschidă fişierul ăsta", se gîndi el abătut. Vuietul monitorului începuse să-l irite. Nu mai era un sunet familiar, ci mai degrabă un vîjîit nesfîrşit, ca venind de la un aparat imens, aflat la distanţă. Acest vuiet îl urmărise toată ziua şi se simţea aproape gol de fiecare dată cînd stingea calculatorul, iar liniştea se lăsa în numai cîteva secunde, înainte ca sunetul să-i revină în minte.

„Spune-mi, Annie, se gîndi el. Vorbeşte cu mine!"

La cinematograf era mare cavalcadă. Annie îşi cumpărase Smarties şi caramele Fox cu lămîie, în timp ce el aştepta la intrare cu biletele în mînă.

– Vrei ceva de băut? l-a întrebat ea. A dat din cap în semn că nu, preocupat să o vadă, să o compare cu toate celelalte care intrau în sala de cinematograf. Portarul apăruse în uşă, în uniformă neagră şi cu perforatorul în mînă, studiind, în timp ce rupea biletele, toate chipurile care-i treceau prin faţă, iar majoritatea îşi plecau privirea, fiind sub limita de vîrstă pentru vizionarea filmului. Era un film cu James Bond. Era primul film pe care îl vedeau împreună, prima oară cînd ieşeau împreună, un cuplu veritabil. Îi creştea inima de mîndrie. Filmul a fost bun. Cel puţin aşa spunea Annie. El nu prea a înţeles mult din film, fiind preocupat să o privească cu coada ochiului şi să asculte sunetele scoase de ea în întuneric. Dar ţinea minte titlul: For your eyes only.

Scrise acest titlu în spaţiul negru şi aşteptă. Nu se întîmplă nimic. Se ridică încăpăţînat, făcu cîţiva paşi, scoase capacul unui borcan aflat pe pervazul ferestrei, unde avea şi o pungă cu tutun Regele Danemarcei. Era inutil. Brusc, încercă să scape de conştiinţa încarcata şi o împinse într-o cameră secretă a minţii sale, acolo unde mai depozitase ceva cu mult timp în urmă. Halvor nu mai putea fi oprit. Merse prin bucătărie, în camera de zi şi pînă la

bibliotecă, unde era telefonul. Începu să răsfoiască prin catalog la rubrica *Echipament pentru calculatoare*, găsi numărul şi formă.

– Ra Data. Sînt Solveig.

– Sun în legătură cu un fişier blocat, se bîlbîi el. Curajul îi scădea, se simţea mic precum un hoţ sau un obsedat. Acum însă era prea tîrziu să se oprească.

– Nu reuşeşti să intri?

– Nu. Am rătăcit parola.

– Mă tem că nu mai avem nici un consultant astăzi. Aşteaptă puţin să întreb.

Lipi receptorul de obraz, pînă cînd simţi lobul urechii amorţit. Pe fundal auzea voci şi telefoane. Se uită spre bunica lui care citea ziarul cu o lupă şi se gîndi că Annie ar fi trebuit să ştie că se poate face asta.

– Mai eşti la telefon?

– Da.

– Locuieşti departe?

– La intrarea în Lundeby.

– Atunci ai noroc. Poate trece pe la tine în drum spre casă. Poţi să-mi dai adresa exactă?

După aceasta aşteptă în cameră, simţindu-şi inima bătînd, aproape să-i sară din piept, cu perdelele trase deoparte ca să poată zări maşina care urma să vireze în curte. Dură exact treizeci de minute pînă cînd apăru un Kadett Combi alb cu logoul „Ra Data" pe uşă. Un tip neaşteptat de tînăr ieşi din maşină, uitîndu-se nedumerit spre casă.

Halvor alergă să-i deschidă. Tînărul specialist de sistem părea a fi un tip foarte cumsecade, mai durduliu şi cu gropiţe adînci în obraz. Halvor îi mulţumi pentru deranj. Merseră împreună în cameră. Tînărul îşi deschise servieta şi scoase un teanc de tabele.

– Parolă din cifre sau din litere? întrebă acesta.

Halvor roşi instantaneu.

– Nici asta nu-ţi aminteşti? întrebă el surprins.

– Am avut aşa de multe, mormăi el. Le-am schimbat pe parcurs.

– Care e fişierul?

– Acela.

– „Annie"?

N-a mai pus nici o întrebare. Meseria lui cerea şi puţină etichetă, iar el părea să aibă ambiţii mari. Halvor merse la fereastră şi rămase acolo. Obrajii îi ardeau de ruşine şi emoţie, iar inima îi bătea atît de tare, că putea fi o tobă. Auzea tastatura în spatele lui. Mergea atît de repede, ca nişte castaniete. Nu se mai auzeau alte sunete, doar toba şi castanietele. După un timp care păru o eternitate, specialistul se ridică în sfîrşit de pe scaun.

– Asta a fost, prietene!

Se întoarse încet lipindu-şi privirea de monitor. Luă carneţelul cu facturi ca să o semneze pe a lui.

– Şapte sute cincizeci de coroane? întrebă el în şoaptă.

– Preţ pe oră şi cît trece peste ea, îi zîmbi tînărul.

Cu mîinile tremurînd, semnă pe linia punctată din josul hîrtiei şi ceru să primească factura prin poştă.

– A fost un cod din cifre, zîmbi expertul.

– Zero, şapte, unu, unu, nouă, patru. Data şi anul, nu-i aşa? Gropiţele din obraji i se adînceau tot mai mult. Dar se pare că nu e data ta de naştere. În cazul ăsta nu ai fi avut mai mult de opt luni!

Halvor îl conduse afară şi îi mulţumi, după care alergă înăuntru şi se aşeză în faţa monitorului. Pe ecran apăru un text nou: *Please proceed.*

Aproape că saliva deasupra tastaturii şi trebuia să se ţină de inimă, atît de tare îi bătea. Textul îi apăru în faţă şi începu să-l citească. Trebuia să se sprijine de birou şi clipea neîncetat pe măsură ce citea documentul. Ceva se întîmplase, Annie scrisese asta, iar el aflase în sfîrşit. Pe măsură ce citea cu ochii larg deschişi, îl cuprindea o bănuială înfricoşătoare.

Bjørk atinsese o limită mare de alcoolemie.

Cîinele stătea încă cu limba scoasă, gîfîind nerăbdător. Rătăcea cu privirea. Bjørk se ridică anevoios, puse sticla pe podeaua rece, sughiță de două ori și reveni în picioare. În aceeași clipă, căzu cu spatele de perete, cu picioarele desfăcute. Și cîinele se ridică și îl privi cu ochii galbeni. Dădu de două-trei ori din coadă. Bjørk întinse mîna după revolverul din buzunarul strîmt, îl scoase și îl încărcă. În tot acest timp îșî privea lung cîinele, ascultînd clănțănitul propriilor dinți. Deodata se clătină, mîna începu să-i tremure, dar reuși să se controleze, ridică brațul și trase. Explozia violentă răsună printre pereți. Țeasta explodă, conținutul se răspîndi pe pereți și ceva atinse botul cîinelui. Împușcătura continuă să răsune. Treptat se stingea într-un sunet asemănător tunetului. Cîinele se aruncă înainte ca să se elibereze, dar îl ținea lanțul. După încercări repetate, obosi. Cedă și rămase, în schimb, în picioare, gîfîind.

*

Galeria se afla pe o stradă liniștită, nu departe de biserica catolică. În față era un Citroën, un model mai vechi, de tipul celor cu farurile în diagonală. „Aproximativ ca ochii de chinez", se gîndi Sejer. Mașina era plină de praf. Skarre merse spre mașină și se uită la ea. Capota era mai curată decît restul, ca și cum ceva ar fi stat vreme îndelungată deasupra mașinii, protejîndu-i vopseaua gri-verzuie.

– Nici o cutie de schi, comentă Sejer.

– Nu, a fost îndepărtată.

Mirosea ca în magazinul de lînă al doamnei Johnas, a lînă și a apret, și a gudron de la suporții de pe capotă. O cameră de luat vederi, așezată într-un colț, era îndreptată către ei. Sejer se opri și privi în obiectiv. Peste tot erau covoare stivuite unul peste celălalt și trepte largi din piatră duceau spre etajele superioare. Cîteva

covoare erau răspîndite pe podea sau erau agățate de niște piloni, pe pereți. Johnas coborî treptele îmbrăcat în flanelă de catifea roșie, verde, roz și neagră care, alături de cîrlionții negri, se potrivea cu patima lui pentru covoare. Avea ceva blînd în înfățișare. Temperamentul agresiv, dacă într-adevăr îl avea, era acum bine ascuns. Însă ochii erau întunecați, aproape negri, și expresia sa era una inconfundabilă, de comerciant. Prietenos, amabil și primitor.

– Acum! spuse el blînd. Intrați vă rog. Vreți să cumpărați un covor, nu-i așa?

Le întinse un braț, ca și cum ar fi fost prieteni apropiați pe care nu-i văzuse de mult, sau potențiali clienți bogați, cu o slăbiciune pentru exact tipul acesta de meșteșug. Nodurile. Culorile. Modelele cu motive religioase. Naștere, viață și moarte, durere, victorie și mîndrie, pentru a fi puse sub masa din bucătărie sau în fața televizorului. Rezistent, unic.

– Aveți mult spațiu, comentă Sejer privind în jur.

– Două etaje pline plus podul. Credeți-mă, a fost o investiție amplă. Locul acesta mi-a stors aproape toți banii, și nu arăta așa cînd am preluat afacerea. Era mucegăit și cenușiu, dar am făcut curățenie și am văruit pereții, încît mai mult nici nu trebuie renovat. Inițial, era o vilă veche. Vă rog, urmați-mă. Arătă spre etaj și îi invită în așa-zisul birou, care, de fapt, era o bucătărie spațioasă cu o masă de lucru din oțel și aragaz, filtru de cafea și un frigider mic. Faianța de pe masă avea motive cu olandeze în costume tradiționale, mori de vînt și gîște grase legănîndu-se. Ibrice vechi din cupru atîrnau dintr-o grindă a tavanului. Masa din bucătărie avea marginea îndoită și ornamente din alamă la colțuri, precum la vechile vapoare.

Se așezară cu toții în jurul mesei, iar Johnas se duse la frigider fără să-i întrebe, servindu-i cu suc de struguri negri în pahare de sticlă.

– Cum a mers cu cățeii? vru să știe Skarre.

– Hera va păstra unul, iar doi dintre ei sînt deja promişi. Acum poate vă pare rău. Cu ce pot să vă ajut? zîmbi el, luînd o gură de suc.

Sejer ştia că amabilitatea lui avea să se diminueze şi să dispară.

– Doar cîteva întrebări despre Annie. Mi-e teamă că o să revenim mereu la asta.

Se şterse discret în jurul gurii.

– Aţi luat-o de la intersecţie, nu-i aşa?

Rostirea cuvîntului, intonaţia şi aluzia că-i puneau la îndoială afirmaţiile anterioare îi sporiră atenţia.

– Este aşa cum v-am explicat şi îmi menţin poziţia.

– Dar, de fapt, ea voia să meargă pe jos, nu-i aşa?

– Poftim?

– V-a fost greu să o luaţi în maşină, din cîte am înţeles, nu-i aşa?

Ochii lui deveneau tot mai mici, dar îşi menţinea calmul.

– De fapt, ea voia să meargă pe jos, continuă Sejer. V-a refuzat oferta de a o lua cu maşina. Am dreptate?

Johnas îl aprobă şi îi zîmbi.

– Asta făcea întotdeauna, era foarte timidă. Dar am crezut că nu era bine să meargă pe jos pînă la Horgen. Era cam departe.

– Aşadar, aţi convins-o?

– Nu, nu.

Dădu din cap nervos, schimbîndu-şi poziţia pe scaun.

Am insistat puţin. Cu unii oameni mai trebuie să insistăm uneori.

– Aşadar nu era vorba de faptul că ea nu avea chef să vină cu maşina dumneavoastră?

Johnas auzi foarte clar accentul pus pe „maşina dumneavoastră".

– Aşa era Annie. Preţioasă poate. Cu cine aţi vorbit? întrebă el brusc.

– Cu mai multe sute de persoane, răspunse Sejer. Una dintre ele a văzut-o urcînd în maşina ta, după o lungă discuţie. De fapt, eşti

ultimul care a văzut-o în viaţă. Deci va trebui să ne legăm de dumneavoastră, nu-i aşa?

Johnas le zîmbi conspirativ ca şi cum era un joc la care participa cu mare plăcere.

– N-am fost ultimul, răspunse el prompt. Criminalul a fost ultimul.

– Ne-a fost destul de greu să-l găsim, spuse Sejer cu o ironie artificială. Nici nu avem certitudinea că bărbatul de pe motocicletă o aştepta chiar pe ea. Aşadar eşti singurul.

– Scuzaţi-mă. Unde vreţi să ajungeţi?

– Ei bine, răspunse Sejer, desfăcîndu-şi braţele, pînă în profunzimea cazului. Poziţia pe care o am îmi impune să pun oamenii la îndoială.

– Mă acuzaţi că am mintit?

– Sînt nevoit să mă gîndesc la asta, răspunse el, întorcîndu-se brusc. Sper să mă iertaţi. De ce nu voia să vină cu maşina?

Johnas deveni nesigur.

– Bineînţeles că voia! Arătă primul semn de înviorare, după care se încordă. A urcat în maşină şi am dus-o pînă la Horgen.

– Nu şi mai departe?

– Nu, după cum am spus, a coborît la magazin. M-am gîndit că voia poate să-şi cumpere ceva. Nu am dus maşina pînă în faţa uşii, ci m-am oprit pe stradă şi am lăsat-o să coboare. Şi după aceea – se ridică să-şi aducă un pachet de ţigări de pe masa de lucru din bucătărie – n-am mai văzut-o.

Sejer schimbă subiectul.

– Ai pierdut un copil, Johnas. Ştiu ce simţi în astfel de situaţii. Ai vorbit cu Eddie Holland despre asta?

Pentru o clipă păru surprins.

– Nu, nu. E atît de închis în sine, nu reuşesc să mă apropii de el. De altfel, nici despre mine nu pot să vă povestesc.

– Cît timp a trecut de atunci?

– Aţi vorbit cu Astrid, nu-i aşa? În curînd sînt opt luni. Dar nu e ceva ce se poate uita sau peste care se poate trece.

Îşi scoase o ţigară din pachet, o aprinse şi fuma cu gesturi aproape feminine un Merit cu filtru.

– Oamenii încearcă adesea să-şi imagineze cum e. Se uită lung şi cu o privire obosită la Sejer. Fac asta cu cele mai bune intenţii. Îşi imaginează pătuţul gol şi cred că se stă acolo şi se plînge. Am făcut asta de multe ori. Dar patul gol e doar o parte din asta. Eu mă trezeam dimineaţa şi mergeam la baie, iar sub oglindă era periuţa lui de dinţi. Era una dintre acelea care îşi schimbă culoarea cînd se încălzeşte. Răţuşca de baie pe marginea căzii. Papucii lui de casă sub pat. Mă abţineam să nu pun masa pentru încă o persoană cînd trebuia să mîncăm, şi am făcut asta zile în şir. În maşină erau jucăriile lăsate de el. Cîteva luni după aceea am găsit o suzetă sub canapea.

Johnas vorbea cu dinţii strînşi ca şi cum, fără voie, le mărturisea ceea ce ei nu aveau dreptul să ştie.

– Am curăţat totul, rînd pe rînd, şi simt că am făcut ceva rău. Dar era dureros să-i văd lucrurile în jurul meu în fiecare zi, a fost îngrozitor să le pun deoparte. Gîndul acesta mă urmărea în fiecare secundă a zilei şi mă mai urmăreşte încă. Ştiţi cît se menţine mirosul unui om într-o pijama de bumbac?

Tăcu, iar chipul îi deveni din brun cenuşiu. Sejer nu spunea nimic. Se gîndi deodată la pantofii din lemn ai Elizei, care stăteau întotdeauna în faţa uşii, ca să şi-i poată pune repede în picioare dacă trebuia să ducă gunoiul sau să coboare după corespondenţă. Îşi amintea cu intensă durere cum deschidea uşa, lua pantofii albi şi îi aducea înăuntru.

– Nu cu mult timp în urmă am trecut pe la cimitir, spuse el pe un ton jos. E ceva timp de cînd n-ai mai fost acolo, nu?

– Ce fel de întrebare este asta? spuse el răguşit.

– Vreau doar să ştiu dacă ai văzut că a fost îndepărtat ceva de la mormînt.

– Vă referiți la pasărea aceea mică, știu. Da, a dispărut chiar după înmormîntare.

– Te-ai gîndit să faci rost de una nouă?

– Vă manifestați deschis curiozitatea. Da, bineînțeles că m-am gîndit la asta. Dar n-am vrut să retrăiesc același sentiment, de aceea am lăsat lucrurile așa cum sînt.

– Dar știi cine a luat-o?

– Bineînțeles că nu! răspunse el aspru. Aș fi anunțat imediat și, dacă aș fi avut posibilitatea, l-aș fi tratat pe vinovat așa cum merita.

– Vrei să spui că l-ai fi mustrat?

Zîmbi amar.

– Nu, nu l-aș fi mustrat.

– Annie a luat-o, spuse Sejer ușurat.

Johnas făcu ochii mari.

– Am găsit-o printre lucrurile ei. Asta e?

Bagă mîna în buzunarul interior și scoase pasărea. Degetele lui Johnas tremurau cînd o luă în mînă.

– Așa se pare. Seamănă cu cea cumpărată de mine. Dar de ce...

– Nu știm. Ne-am gîndit că poate ne ajuți tu.

– Eu? Dumnezeule, n-am nici cea mai vagă bănuială. Asta nu pot să înțeleg. De ce să fure chiar pasărea? Nu era tocmai o hoață. Cel puțin nu Annie pe care o știam.

– De aceea trebuie să fi avut un motiv și acela nu avea de a face cu hoția. Era nervoasă pe dumneata pentru ceva anume?

Johnas rămase uitîndu-se la pasăre, mut de uimire. „Asta n-o știa", se gîndi Sejer uitîndu-se spre Skarre, care urmărea cu ochii albaștri sclipitori chiar și cea mai mică mișcare a bărbatului.

– Părinții ei știu că o avea? întrebă el în final.

– Nu credem.

– Nu putea fi Sølvi? Sølvi e un pic aparte. E ca o coțofană, se aruncă la tot ce strălucește.

– N-a fost Sølvi.

Sejer ridică paharul şi bău sucul de struguri. Avea gust de vin slab.

– Bine, avea unele secrete, ştim cu toţii, spuse Johnas zîmbind. Era plină de secrete. În special cînd a mai crescut.

– A trecut greu peste moartea lui Eskil?

– Nu a mai putut să treacă pe la noi. Înţeleg asta, nici eu nu am reuşit să mă mai întîlnesc cu oameni vreme îndelungată. Apoi Astrid şi Magne au plecat, s-au întîmplat atît de multe odată. Un capitol de nedescris, mormăi el, pălind la gîndul acesta.

– Dar aţi mai vorbit, nu?

– Ne-am salutat doar prin gesturi cînd ne-am întîlnit pe stradă. Eram aproape vecini.

– Era distantă şi atunci?

– Era preocupată, într-un fel. Tuturor ne-a fost greu.

– Şi, în plus, spuse Sejer, ca şi cum îi veni absolut întîmplător ideea, ai avut şi un conflict cu Eskil chiar înainte să moară. Trebuie să-ţi fi fost cu atît mai greu.

– Nu vă legaţi de Eskil! spuse el amar.

– Îl cunoşti pe Raymond Låke?

– Vă referiţi la idiotul de pe dealul Kollen?

– Te-am întrebat, îl cunoşti?

– Toată lumea ştie cine e Raymond.

– Era o întrebare cu da sau nu.

– *Nu*-l cunosc.

– Dar ştii unde locuieşte?

– Da, asta ştiu. Într-o cabană veche. Se pare că e destul de bună, căci pare idiot de fericit.

– Idiot de fericit?

Sejer se ridică şi împinse paharul.

– Cred că idioţii sînt la fel de dependenţi de bunăvoinţa oamenilor ca noi toţi, pentru a se simţi fericiţi. În plus, să nu uiţi niciodată următorul lucru: deşi nu percepe lumea în acelaşi mod ca tine, nu are nici o problemă cu vederea.

Chipul lui Johnas înţepeni. Nu îi mai conduse pînă afară. Cînd coborîră scările pînă la parter, Sejer simţi obiectivul camerei ca o rază străpungîndu-i ceafa. După aceea, îl luară pe Kollberg din apartament şi îl lăsară să stea pe scaunul din spate. „Cîinele stătea prea mult singur şi, bineînţeles, de aceea părea imposibil", se gîndi Sejer, întinzîndu-i o bucată de peşte uscat.

– Crezi că miroase rău?

Skarre dădu din cap că da.

– Dă-i un Fisherman's Friend după aceea.

Porniră spre Lundeby, virară la intersecţie şi parcară lîngă cutia poştală. Sejer porni pe jos pe stradă, conştient de faptul că toţi puteau să-l vadă, din toate cele douăzeci şi una de case. Toţi ar fi crezut că merge la Holland. Dar se opri şi se uită în urmă spre casa lui Johnas. Părea aproape goală, iar perdelele erau trase la mai multe ferestre. Se întoarse încet înapoi.

– Autobuzul şcolii pleacă din intersecţie la şapte şi zece, spuse el în final. În fiecare dimineaţă. Toţi copiii din zona Krystallen care merg la şcoală sau la liceu îl iau. Aşadar, pleacă de acasă aproximativ la ora şapte, ca să-l prindă.

Bătea puţin vîntul, fără să-i atingă nici un fir de păr.

– Magne Johnas tocmai plecase cînd Eskil şi-a băgat mîncarea pe gît.

Skarre aştepta. Un cuvînt biblic despre răbdare îi trecu atunci prin minte.

– Iar Annie a plecat puţin mai tîrziu decît ceilalţi. Holland îşi amintea că dormiseră mai mult. Ea trecuse pe lîngă casa lor, poate în timp ce Eskil lua micul dejun.

– Da. Şi atunci?

Skarre se uită spre casa lui Johnas.

– Doar ferestrele camerei de zi şi ale dormitoarelor au vedere la stradă, iar ei erau în bucătărie în acel moment.

– Ştiu, ştiu, răspunse el iritat. Continuă să meargă, se apropie de casă, încercînd să-şi imagineze ziua aceea de şapte noiembrie, ora şapte dimineaţa.

„E întuneric în noiembrie", se gîndi Sejer.

– Putea să fi trecut pe aici?

– Nu ştiu.

Se opri, se uită un moment la casă, mai de aproape. Fereastra bucătăriei era pe peretele lateral, îndreptată spre casa vecinilor.

– Cine locuieşte în casa roşie? întrebă Skarre.

– Irmak. Cu soţia şi copiii. Dar nu este o alee între case?

Skarre privi într-acolo.

– Ba da. Vine cineva.

Dintre cele două case apăru un băiat. Mergea cu capul plecat şi nu-i văzuse încă pe cei doi bărbaţi de pe drum.

– Thorbjørn Haugen. Cel care fusese să o caute pe Ragnhild.

Sejer îl aşteptă pînă cînd ajunse pe drumul principal. Pe umăr avea o geantă neagră, iar pe frunte acelaşi batic cu modele de data trecută. Se uită atent la el în timp ce trecea pe lîngă casa lui Johnas. Thorbjørn era înalt şi ajungea pînă la jumătatea ferestrei de la bucătărie.

– Mergi pe scurtătură? întrebă Sejer.

– Da, răspunse Thorbjørn. Scurtătura duce direct pe Gneisveien.

– Majoritatea merg pe acest drum?

– Da, se cîştigă cinci minute.

Sejer făcu cîţiva paşi pe alee şi se opri în faţa ferestrei. Era mai înalt decît Thorbjørn şi putea să privească în bucătărie fără dificultate. Nu mai era nici un scaun pentru copii acolo, ci două scaune obişnuite, iar pe masă era o scrumieră şi o cană de cafea. De altfel, casa părea aproape nelocuită. „Şapte noiembrie", se gîndi el. Întuneric afară şi lumina aprinsă înăuntru. Cei de afară puteau privi înăuntru, dar cei dinăuntru nu puteau privi afară.

– Johnas face grimase de cîte ori trecem pe aici, spuse Thorbjørn. S-a săturat de tot fluxul de pe lîngă casă, cum spune el. Dar acum caută să se mute.

– Deci toţi tinerii merg pe această scurtătură ca să ia autobuzul şcolii?

– Toţi cei care merg la şcoală şi la liceu.

Făcu un semn din cap către Thorbjørn şi se întoarse către Skarre.

– Îmi aduc aminte ce mi-a spus Holland cînd am vorbit în birou. În ziua cînd a murit Eskil, Annie venise mai devreme de la şcoală decît de obicei, pentru că era bolnavă. A mers direct să se culce. A trebuit să intre la ea în cameră şi să-i povestească despre accident.

– Cît de bolnavă? voia să ştie Skarre. Ea nu era niciodată bolnavă.

– „Indispusă".

– Crezi că a văzut ceva pe fereastră?

– Nu ştiu. Poate.

– Dar de ce n-a spus nimic?

– Poate că n-a îndrăznit. Sau poate că n-a înţeles exact ceea ce a văzut. Poate că i s-a confesat lui Halvor. Întotdeauna am avut sentimentul că el ştie mai multe decît vrea să ne spună.

– Konrad, spuse Skarre. Nu ne-ar fi spus asta?

– Nu sînt aşa de sigur. E un tip ciudat. Hai să mergem să vorbim cu el.

În acelaşi moment sună pagerul şi merse la maşină, să formeze numărul. Holthemann îi răspunse.

– Axel Bjørk s-a împuşcat în cap cu un revolver vechi cu o ţeavă.

Sejer trebui să se sprijine de maşină. Vestea era precum gustul unui medicament amar. Acesta îi lăsa o senzaţie neplăcută de uscăciune în gură.

– Aţi găsit vreo scrisoare?

– Nu asupra lui. Se caută şi la el acasă. Dar tipul avea cu siguranţă conştiinţa încărcată cu ceva, sau tu ce crezi?

– Nu ştiu. Puteau fi atît de multe. Avea dificultăţi.

– Era iresponsabil şi alcoolic. O ura pe Ada Holland, spuse Holthemann.

– A fost în primul rînd nenorocit.

– Ura şi disperarea pot semăna. Oamenii arată ceea ce li se potriveşte mai bine.

– Cred că te înşeli. Renunţase demult. Şi probabil de aceea a şi pus capăt.

– Poate că voia să o ia pe Ada cu el?

Sejer dădu din cap, privind departe pe drum, spre casa lui Holland.

– Nu ar fi vrut să facă asta împotriva lui Sølvi şi a lui Eddie.

– Vrei să găseşti ucigaşul sau nu?

– Da, vreau să-l găsesc pe adevăratul ucigaş.

Se opri din conversaţie şi se uită la Skarre.

– Axel Bjørk e mort. Mă gîndesc ce o să creadă Ada Holland acum. Poate ca şi Halvor, cînd a murit tatăl lui: că e o uşurare.

Halvor se ridică brusc. Scaunul i se răsturnă şi se întoarse repede spre fereastră. Se uită lung în curtea goală. Stătu multă vreme aşa. Cu coada ochiului văzu scaunul răsturnat şi poza lui Annie de pe noptieră. Deci aşa se întîmplase. Annie văzuse totul. Se aşează din nou în faţa monitorului, citi textul de la început pînă la sfîrşit. În textul lui Annie era inclusă şi povestea lui, cea încredinţată de el în cel mai mare secret. Tatăl turbat, împuşcătura din anexă pe 13 decembrie. N-avea nici o legătură cu cazul, aşa că inspiră adînc, marcă paragraful şi îl şterse din document pentru totdeauna. După aceea scoase o dischetă şi copie documentul. Ieşi apoi liniştit din cameră, prin bucătărie.

– Ce e, Halvor? strigă bunica, pe cînd trecea prin camera de zi, cu geaca de blugi pe jumătate trasă. Ieşi?

Nu îi răspunse. Îi auzi vocea, dar nu percepu sensul cuvintelor ei.

– Unde mergi? La cinema?

Începu să-şi încheie geaca, gîndindu-se dacă o să-i pornească motocicleta. Dacă nu pornea, trebuia să ia autobuzul, şi i-ar fi luat o oră să ajungă acolo unde trebuia. Nu avea o oră la dispoziţie, trebuia să meargă repede.

– Cînd te întorci acasă? Ajungi pînă la cină?

Se opri şi se uită la ea, ca şi cum abia atunci remarcase că era chiar în faţa lui şi vorbea.

– Cină?

– Unde mergi, Halvor, e deja seară!

– Mă întîlnesc cu un tip.

– Cu cine? Eşti foarte palid, mă întreb dacă nu eşti anemic. Cred că nici nu-ţi aduci aminte cînd ai fost ultima oară la doctor. Cum ai spus că-l cheamă?

– N-am spus. Îl cheamă Johnas.

Vocea îi era neobişnuit de hotărîtă. Uşa se izbi, iar cînd femeia se uită pe fereastră, îl văzu aplecat peste motocicletă, pornind motorul cu mişcări violente.

Camera de luat vederi de la primul nivel nu era plasată favorabil. Ideea aceasta îi veni chiar atunci, cînd se uita la ecranul din stînga. Intra prea multă lumină în obiectiv, ceea ce îi făcea pe clienţi să arate aproape ca nişte fantome. Îi plăcea să vadă cine erau clienţii, înainte să meargă să-i întîmpine. La al doilea nivel, unde lumina era mai bună, putea să distingă feţele şi hainele, iar dacă erau clienţi fideli, avea timp să se pregătească înainte de a ieşi din birou. Să ia atitudinea cerută de fiecare. Se uită din nou la monitorul care urmărea primul etaj. Văzu o singură siluetă în magazin. Din cîte se putea vedea era un bărbat sau poate un tînăr în geacă scurtă. N-avea importanţă, dar trebuia să se ocupe de el, corect şi serviabil ca întotdeauna, pentru a menţine renumele

galeriei, care era aproape de necontestat. În plus, nu se mai putea citi pe oameni dacă aveau sau nu bani. Deşi nu se vedea, tipul putea fi putred de bogat. Coborî uşor scările. Paşii aproape că nu i se auzeau, mergea uşor şi nu obişnuia să sară, ca şi cum ar fi lucrat într-un magazin de jucării. Aceasta era o galerie, iar înăuntru oamenii vorbeau încet. Nu existau cartonaşe cu preţuri şi nici case de marcat. De regulă, emitea facturi, rareori i se plătea cu Visa sau alte carduri. Aproape ajunsese jos, mai avea de făcut doi paşi, cînd se opri brusc.

– Bună ziua, mormăi el.

Tînărul stătea cu spatele la el, dar se întoarse, privindu-l curios. În privire i se citea bănuiala amestecată cu uimire. Nu spuse nimic, se uită doar, ca şi cum ar fi vrut să-i interpreteze trăsăturile. Poate un secret sau poate dezlegarea unei enigme. Johnas îl recunoscu. O secundă sau două se gîndi dacă să admită acest lucru.

– Pot să te ajut?

Halvor nu îi răspunse. Îl privea încă lung, cu o expresie cercetătoare. Ştia că fusese recunoscut.

Johnas îl văzuse de multe ori, fusese la uşa lui împreună cu Annie şi se întîlniseră şi pe stradă. Acum parea mai dur. Tot ce era mai fin la el, flanela din catifea şi cîrlionţii bruni, se transformaseră acum într-o carapace dură.

– Fără îndoială, răspunse Halvor, făcînd cîţiva paşi în încăpere, mai aproape de Johnas, care era încă pe treapta de jos şi cu mîna pe balustradă. Vindeţi covoare.

Privi în jur.

– Da, aşa e.

– Vreau să cumpăr un covor.

– Păi, spuse el zîmbind, aşa m-am gîndit şi eu. Ce cauţi? Ceva special?

„Nu caută covoare, se gîndi Johnas. De altfel nici nu are bani pentru asta, caută altceva. Poate că a venit din teribilismul

caracteristic unui adolescent. Sigur n-are nici cea mai vagă idee cît costă covoarele. Dar voi afla sigur imediat."

– Mare sau mic? întrebă el, coborînd ultima treaptă. Băiatul era mai scund cu mai mult de un cap şi firav ca un vlăstar.

– Vreau un covor care să acopere cît să nu rămînă picioarele scaunelor pe dinafară. E aşa de greu cînd trebuie să spăl.

Johnas dădu din cap.

– Vino cu mine sus. Covoarele cele mai mari sînt acolo.

Johnas începu să urce scările. Halvor îl urmă. Nu se potrivea să întrebe ceva despre incident, dar se simţea purtat înainte de forţe nebănuite, ca şi cum ar fi alunecat pe o şină, într-un munte întunecat.

Johnas aprinse cele şase candelabre trimise de la sticlărie din Veneţia. Acestea atîrnau de grinzile din tavan şi aruncau în camera spaţioasă o lumină caldă, dar puternică.

– La ce fel de culoare te-ai gîndit?

Halvor se opri pe treapta de sus şi privi înainte.

– Toate sînt roşii, spuse el încet.

Johnas zîmbi larg.

– Nu vreau să fiu arogant, spuse el prietenos, dar îţi dai seama cît costă?

Halvor îl privi cu ochii îngustaţi. Ceva vechi îi apăru în minte, ceva ce nu mai simţise de multă vreme.

– Poate că nu arăt înfricoşător de bogat, spuse el, lipsit de intonaţie. Poate vreţi să vedeţi un extras de cont?

Johnas ezită.

– Îmi cer iertare. Dar destul de mulţi intră şi se simt stînjeniţi. Am vrut să-ţi fac un serviciu, ca să evităm asta.

– E frumos din partea dumneavoastră, spuse Halvor liniştit.

Merse mai departe, pe lîngă vînzătorul de covoare, îndreptîndu-se spre un covor care era agăţat pe perete. Întinse mîna şi se jucă cu franjurii. Figurile reprezentau bărbaţi, cai şi arme.

– Doi şi jumătate pe trei metri, spuse Johnas încet. O alegere bună, deocamdată. Motivul descrie un război între două popoare nomade. E foarte greu.

– Oferiţi şi transportul? întrebă Halvor.

– Bineînţeles. Am o maşină de transport. Mă gîndesc şi la întreţinere. E nevoie de mai mulţi bărbaţi numai ca să îl scuture.

– Îl iau pe acesta.

– Poftim?

Johnas mai făcu cîţiva paşi, uitîndu-se nesigur la el. Băiatul era ciudat.

– E aproape cel mai scump pe care îl am, spuse el. Şaptezeci de mii de coroane.

Privirea lui o încrucişă pe a lui Halvor. Acesta nici măcar nu clipi.

– Merită cu siguranţă.

Johnas nu se simţea confortabil. Avea o bănuială care-i dădea fiori reci pe şira spinării. Nu înţelegea ce voia tînărul şi de ce se purta aşa. Nu avusese niciodată atîţia bani, iar dacă i-ar fi avut, nu i-ar fi dat pe un covor.

– Fiţi drăguţ şi împachetaţi-mi-l, spuse Halvor, stînd cu braţele încrucişate. Se rezemă de o masă din mahon, care scîrţîi de greutatea lui.

– Să-l împachetez?

Johnas afişă un zîmbet.

– Eu obişnuiesc să le rulez şi să le învelesc în folie. Apoi pun bandă adezivă.

– Da, e minunat.

Halvor aşteptă.

– E mai mult de lucru să-l rulezi. Sugerez să ţi-l aduc diseară. Atunci te pot ajuta să-l şi întinzi pe jos.

– Nu, nu, insistă Halvor. Vreau să-l iau acum.

Johnas şovăi.

– Vrei să-l iei acum. Dar, scuză-mi impolitețea, cum vrei să plătești?

– Cu bani gheață, dacă e în regulă.

Se batu cu mîna peste buzunarul din spate al blugilor decoloraţi. Johnas îl privea sceptic.

– E vreo problemă? întrebă Halvor.

– Nu ştiu. Poate.

– Şi care ar fi asta?

– Ştiu cine eşti, răspunse Johnas, făcînd un pas înainte. Fu o uşurare să spargă gheaţa.

– Ne cunoaştem?

Johnas îi confirmă, punîndu-şi mîinile în şolduri.

– Sigur, Halvor, ne cunoaştem. Mă gîndesc că ar trebui să pleci.

– De ce? S-a întîmplat ceva?

– Hai să încetăm cu prostiile! spuse Johnas scurt.

– Sînt de acord! spuse Halvor. Să aveţi grijă să îmi aduceţi covorul, şi aceasta cît mai repede!

– Dacă stau şi mă gîndesc mai bine, n-aş mai vrea să-l vînd. Mă mut şi eu acum, vreau să îl ţin pentru mine. În plus, e prea scump pentru tine. Să fim sinceri, ştim amîndoi că nu ai bani.

– Aşadar vreţi să-l ţineţi pentru dumneavoastră?

Halvor se întoarse brusc.

– Atunci înţeleg. Va trebui să iau altul.

Se uită din nou pe perete indicînd un alt covor, roz cu verde.

– Îl iau pe acesta în schimb, spuse el simplu. Fiţi drăguţ şi daţi-l jos pentru mine. Şi scrieţi-mi chitanţa.

– Costă patruzeci şi patru de mii.

– E în regulă.

– Da, este?

Aşteptă cu braţele încrucişate şi cu ochii mari.

– Oare întrec măsura dacă îţi cer să-mi arăţi că ai într-adevăr bani?

Halvor dădu din cap.

– Bineînțeles că nu. Știi, nu poți citi pe oameni dacă au sau nu bani, cel puțin nu în zilele noastre.

Își bagă mîna în buzunarul din spate, scoțînd un portofel vechi. Era din imitație de piele, rupt, cu scai, și plat. Bagă degetele în portofel și se joacă cu monedele. Scoase cîteva și le puse pe masă. Johnas se uita neîncrezător la el, pe măsură ce stivuia o grămadă de monede de cinci și de zece.

– Ajunge, spuse el furios. M-ai reținut destul. Dispari imediat!

Halvor se opri și îl privi lung, aproape rănit.

– N-am terminat. Mai am.

Continuă să scormonească în portofel.

– Nu, nu ai! Locuiești într-o cocioabă veche cu bunica ta și livrezi înghețată! Patruzeci și patru de mii, spuse el aspru. Ai grijă să îi găsești cît poți de repede.

– Așadar știți unde locuiesc?

Halvor îl privea. Situația devenea tensionată, dar, dintr-un motiv sau altul, nu-i era frică.

– Mai am și asta, spuse el repede, scoțînd ceva din compartimentul pentru bancnote. Johnas se uita îndoielnic la el și la ceea ce ținea între degete.

– E o dischetă, explică Halvor.

– Nu-mi trebuie nici o dischetă, vreau patruzeci și patru de mii, țipă Johnas, simțind cum frica îi străpungea pieptul.

– E jurnalul lui Annie, spuse Halvor liniștit, fluturînd discheta. Începuse să țină un jurnal cu ceva timp în urmă. De fapt, în noiembrie. L-am căutat mai mulți dintre noi. Știți cum sînt fetele. Trebuie să se confeseze întotdeauna.

Johnas oftă, privirea lui întîlnind-o pe a lui Halvor.

– L-am citit, continuă Halvor. E vorba de dumneata.

– Dă-mi-o!

– *Nici în ruptul capului!*

Johnas tresări. Vocea lui Halvor deveni mai profundă. Era ca și cum auzeai un spirit rău în gura unui copil.

– Mai am alte copii, continuă el. Aşadar, pot să cumpăr cîte covoare vreau. De fiecare dată cînd îmi doresc un covor nou, mai fac o copie. Înţelegeţi?

– Eşti un puşti isteric! Din ce azil oi fi scăpat?

Johnas făcu un efort, iar Halvor remarcă cum, într-o secundă, trupul i se încordă, ca şi cum ar fi vrut să sară la el. Cîntărea cu douăzeci de kilograme mai mult şi era turbat. Se dădu brusc la o parte, văzîndu-l pe bărbat cum aterizează pe podea, lovindu-se la cap de masă. Monedele se răspîndiră în toate părţile, zăngănind pe podea. Căderea lui îl făcu pe Halvor să audă cele mai urîte cuvinte, raportat chiar şi la vocabularul infinit al tatălui său. Era mult mai puternic. Se năpusti spre trepte, în timp ce Johnas se ridică, făcu trei-patru paşi şi se aruncă înainte. Îl lovi pe Halvor la umăr. Instinctiv, îşi ţinu capul sus, dar trupul se izbi violent de ciment.

– Nu mă atinge nici naiba!

Johnas îl împinse. Halvor îi simţi respiraţia în faţă şi pumnii care-i strîngeau gîtul.

– Nu eşti în formă! spuse el răguşit. Eşti gata! La naiba, nu-mi pasă ce faci cu mine, dar tu eşti terminat!

Johnas nu vedea şi nici nu auzea. Ridică pumnul şi lovi faţa îngustă. Halvor mai fusese bătut pînă atunci şi ştia la ce să se aştepte. Loviturile îl atinseră sub bărbie, iar mandibula fragilă crăpă precum un vreasc uscat. Dinţii de jos se loviră violent de cei de sus, şi bucăţele mici de smalţ zdrobit se amestecau cu sîngele care îi curgea din gură. Johnas încetă să mai ţintească ceva anume, dar lovea urmărind fiecare mişcare a lui Halvor. În final, izbi cu pumnii de ciment şi strigă. Se ridică cu greu în picioare, uitîndu-se la mîna sa. Apoi oftă extenuat. Era plin de sînge. Privi la cel de pe podea, trăgîndu-şi adînc răsuflarea. După cîteva minute, inima îi bătea normal şi gîndurile i se limpezeau.

– Nu-i aici, spuse bunica încurcată, cînd Sejer şi Skarre ajunseră în pragul uşii şi întrebară de Halvor. Trebuia să viziteze pe

cineva. Cred că se numeşte Johnas. Era slăbit şi nici nu mîncase. Nu ştiu ce sfaturi să-i mai dau, şi oricum sînt prea bătrînă să am grijă de toate.

Informaţia îl făcu pe Sejer să lovească de două ori cu pumnul în tocul uşii.

– A fost cumva sunat?

– Nimeni nu sună aici. Doar Annie mai suna din cînd în cînd. A stat toată după-amiaza în camera lui şi s-a jucat pe calculator. Apoi a ieşit ca o furtună şi a dispărut.

– Îl găsim noi. Acum ne scuzaţi, dar, de fapt, sîntem foarte ocupaţi.

– Dintre toate lucrurile, îi spuse el lui Skarre, împingînd uşa, acesta e cel mai rău la care se putea gîndi.

– Rămîne de văzut, răspunse acesta înfuriat, scoţînd maşina din curte.

– Nu-i văd motocicleta lui Halvor.

Skarre sări din maşină. Sejer se întoarse către Kollberg, care era încă pe scaunul din spate şi scoase un biscuite din buzunar.

Mergeau către uşa care se deschise încet, în timp ce se uitau lung şi provocator în obiectivul camerei de luat vederi din tavan. Johnas îi văzu din bucătărie. O clipă rămase locului, lîngă masă, respirînd liniştit, suflîndu-şi peste răni. Nu se grăbea. Totul la timpul lui. Se întîmplaseră destule în viaţa lui, toate odată, dar reuşea să pună totuşi lucrurile în ordine. Era un om priceput. Lua fiecare problemă pe rînd, pe măsură ce apărea. Avea o capacitate aparte. Destul de liniştit, se ridică şi coborî treptele.

– Sînteţi chiar insistenţi, nu credeţi? spuse el ironic.

– Nu. De ce spui asta?

Sejer se postă în faţa lui ca un stîlp. Totul părea discret, nu mai erau şi alţi clienţi care să îi vadă.

– Căutăm pe cineva. Ne-am gîndit că poate îl găsim aici.

Johnas se uită la ei întrebător şi arătă cu mîna în încăpere.

– Sînt numai eu aici. Chiar acum mă gîndeam să închid. E tîrziu.

– Am vrea să ne uităm puţin. Cît de repede, bineînţeles.

– Sincer să fiu...

– Poate că a intrat neobservat şi se ascunde undeva. Nu ştii niciodată.

Sejer tremura, iar lui Skarre i se părea că o furtună e gata să se dezlănţuie de sub cămaşa lui.

– Am să închid acum! spuse Johnas hotărît.

Trecură pe lîngă el şi urcară treptele. Se uitară în jur, peste tot. Intrară şi în birou, deschiseră uşa toaletei, urcară pînă şi în pod. Nu văzură nimic.

– Pe cine credeaţi că veţi găsi aici?

Johnas se aplecă peste balustradă să se uite la ei, ridicînd din sprîncene. I se simţea răsuflarea pe sub cămaşă.

– Halvor Muntz.

– Şi cine să fie acesta?

– Prietenul lui Annie.

– N-are ce căuta aici.

– Nu ştiu ce să spun.

Sejer se plimba nestingherit pe lîngă pereţi.

– Dar a lăsat vorbă că va veni aici. Face pe detectivul de unul singur şi cred că trebuie să punem capăt acestui joc.

– Eu îi pun capăt cu plăcere, spuse Johnas, zîmbind larg. Dar n-a fost nici un dur pe aici.

Sejer lovi cu vîrful piciorului covoarele rulate.

– Casa are şi beci?

– Nu.

– Unde ţii covoarele noaptea? Rămîn aşa expuse?

– Da, majoritatea. Dar pe cele mai scumpe le pun sub cheie.

– Aşa.

Privirea îi căzu deodată pe măsuţa de mahon. Pe jos erau împrăştiate o mulţime de monede.

– Eşti atît de nepăsător cu mărunţişul? întrebă el curios.

Johnas dădu din umeri. Lui Sejer nu-i plăcea că era atîta liniște înăuntru. Nu-i plăcea expresia de pe fața vînzătorului de covoare. Într-un colț al camerei zări o găleată roz și un mop. Podeaua era umedă.

– Spălai? întrebă el.

– Asta fac înainte să închid. Economisesc bani, spălînd singur. După cum vedeți, spuse el în continuare, nu mai e nimeni aici.

Sejer îl privi.

– Arată-ne seiful.

Pentru o clipă, Johnas păru că vrea să-i refuze, apoi se răzgîndi și coborî treptele.

– E la primul nivel. Bineînțeles că puteți să-l vedeți. E încuiat, firește, și e imposibil să se fi ascuns acolo.

Merseră după el pînă la parter, iar într-un colț, sub scară, zăriră o ușă din oțel, destul de joasă, dar mai largă decît una obișnuită. Johnas merse într-acolo, formă codul și învîrti roata de cîteva ori. La fiecare rotație se auzea o pocnitură. Lucra doar cu mîna stîngă, fără îndemînare, pentru că era dreptaci.

– Trebuie să fie foarte prețios tînărul acesta dacă vă gîndiți că l-am ascuns aici.

– Posibil, comentă Sejer scurt, uitîndu-se la mîna stîngă, neîndemînatică. Johnas prinse ușa grea și trase din toate puterile.

– E sigur mai ușor dacă te folosești de ambele mîini, spuse el sec.

Johnas ridică o sprînceană, ca și cum n-ar fi înțeles. Sejer privi în încăperea mică: aceasta conținea un seif și mai mic, două picturi pe lemn, rezemate de perete, și cîteva covoare rulate și stivuite pe podea ca butucii de lemn.

– Asta e tot.

Se uită la ei provocator. Nu era nimic de văzut acolo înăuntru, iar lumina era puternică, de la două neoane lungi din tavan. Pereții erau goi.

Sejer zîmbi.

– Dar a fost aici, nu-i așa? Ce voia?

– Nimeni n-a fost aici în afară de voi.

Sejer dădu din cap și ieși. Skarre se uită la el puțin nesigur, dar îl urmă.

– Dacă apare, promiți să iei legătura cu noi? îl rugă el în final. Îi este destul de greu după tot ce s-a întîmplat. Are nevoie de ajutor.

– Bineînțeles.

Ușa seifului se închise din nou.

În parcare, Sejer îi făcu semn lui Skarre să pornească mașina.

– Mergi sus pe dealul acela și intră pe străduța aceea. O vezi?

Skarre dădu din cap.

– Oprește-te acolo. Așteptăm pînă pleacă, apoi îl urmărim. Vreau să văd unde merge.

N-au avut mult de așteptat. Nu trecură mai mult de cinci minute pînă cînd Johnas apăru la ușă. Încuie, activă alarma, trecu pe lîngă Citroën-ul gri și dispăru pe străduță, într-o curte. Se făcu nevăzut pentru cîteva minute, apoi apăru din nou într-un Transit vechi. Opri la stradă și semnaliză la stînga. Sejer auzi motorul turînd.

– Bineînțeles că are și o mașină de transport, spuse Skarre.

– Cu un cilindru defect. Duduie precum o vechitură. Pornește, dar cu grijă. Se îndreaptă spre intersecția aceea. Nu te apropia prea mult!

– Poți să vezi dacă se uită în oglindă?

– Nu se uită. Lasă Volvo-ul să treacă înainte, Skarre, acela verde!

Volvo-ul frînă, deoarece avea obligația să cedeze trecerea, dar Skarre îi făcu semn să treacă înainte. Șoferul îi mulțumi, făcînd un semn cu mîna.

– Semnalizează la dreapta. Mergi pe banda din dreapta! La naiba, e prea puțin trafic, o să ne vadă.

– Nu ne vede. Conduce ca pe șine. Unde crezi că merge?

– Posibil pe strada Oscar. Doar se mută, nu-i așa? Atenție, că frînează! Ai grijă la mașina de bere, dacă trece înaintea ta, putem să-l pierdem!

– Ușor de zis. Cînd ai să-ți iei și tu o mașină mai ageră?

– Iar frînează. Bănuiesc că merge în jos pe strada Børresen. Să sperăm că și Volvo-ul merge pe același drum.

Johnas conducea mașina aceea mare cu multă grijă prin oraș, ca și cum n-ar fi vrut să atragă atenția. Semnalizează și schimbă banda, se apropie de strada Oscar, iar acum se putea remarca faptul că se uita insistent în oglindă.

– Se oprește la casa aceea galbenă. E numărul cincisprezece. Oprește, Skarre!

– Chiar aici?

– Oprește motorul. Uite-l că iese.

Johnas sări din mașină, se uită în jur și traversă strada cu pași mari. Sejer și Skarre se uitau la ușă. Johnas se chinuia să o deschidă cu cheia. În mînă avea o cutie cu unelte.

– Urcă în apartament. Îl așteptăm deocamdată. Cînd e înăuntru, alergi pînă la mașina lui. Vreau să te uiți pe fereastra din spate.

– Ce crezi că are acolo?

– Nu îndrăznesc să mă gîndesc. Poți să fugi acum. Hai, Skarre, du-te!

Skarre ieși din mașină și alergă, împiedicat ca un bătrînel, pe jumătate ascuns în spatele șirului de mașini parcate, înspre trotuar. Se duse în spatele mașinii, se uită în jur, protejîndu-și ochii cu mîinile ca să vadă mai bine. După trei secunde, se întoarse brusc și veni înapoi în patru labe. Se aruncă pe scaun și trînti ușa.

– Un teanc de covoare și Suzuki-ul lui Halvor. E chiar în spate, cu tot cu cască. Să mergem după el sus?

– Nicidecum. Stai liniștit. Dacă intuiesc bine, nu mai stă multă vreme acolo.

– Și apoi îl urmărim din nou?

– Vom vedea.

– A aprins luminile pe undeva?

– Nu văd. Uite-l că iese.

Se pitiră în mașină fiind cu ochii pe Johnas, care se oprise pe trotuar și se uita în susul și în josul străzii, văzînd șirul lung de mașini parcate pe partea stîngă. Nu văzu pe nimeni în nici una dintre ele. Merse spre Transit, urcă și dădu înapoi. Skarre ridică puțin capul deasupra bordului.

– Ce face? întrebă Sejer.

– Dă înapoi. Acum merge înainte. Face din nou manevra înapoi și parchează în fața intrării. Acum coboară din mașină. Merge la ușa din spate. O deschide. Scoate un covor. Se apleacă. Îl ia peste umăr. Se leagănă puțin. Pare să fie foarte greu!

– Dumnezeule, pare că se răstoarnă!

Johnas se legăna sub greutatea covorului. Genunchii păreau să-i cedeze. Sejer prinse cu mîna portiera mașinii.

– Intră din nou. Acum încearcă cu siguranță să pună covorul în lift. N-o să reușească să urce treptele cu el! Urmărește geamurile, Skarre, vezi dacă aprinde vreo lumină!

Kollberg începu să schelălăie.

– Taci, băiete! Sejer se întoarse și îl mîngîie.

Așteptară, uitîndu-se în sus la ferestrele întunecate.

– S-a aprins lumina la etajul patru. El are apartamentul la etajul patru, chiar deasupra balconului acela, vezi?

Sejer se uită în sus. Era o fereastră fără perdele.

– Nu urcăm?

– Nu te entuziasma acum. Johnas e șmecher. Trebuie să așteptăm puțin.

– Dar ce să așteptăm?

– Acum stinge iar lumina. Poate iese. Ascunde-te, Skarre!

Se ascunseră. Kollberg continuă să scheaune.

– Dacă începi să mîrîi, nu primești de mîncare o săptămînă, îi șopti Sejer iritat.

Johnas ieşi. Părea epuizat. De data aceasta nu se uită nici în dreapta, nici în stînga, urcă în maşină, trînti portiera şi porni.

Sejer deschise portiera cu grijă.

– Urmăreşte-l! Păstrează distanţa. Eu urc în apartament să verific.

– Cum ai să intri?

– Am fost la curs de intrare prin efracţie. Tu n-ai fost?

– Ba da, firește.

– Nu-l pierde din vedere! Aşteaptă pînă cînd virează, apoi începi urmărirea. Probabil aşteaptă să se întunece. Cînd vezi că se îndreaptă spre casă, mergi pînă la secţie şi ia oameni cu tine. Prinde-l cînd e acasă. Nu-i da timp să-şi schimbe hainele sau să se debaraseze de ceva şi nu spune nici un cuvînt despre apartamentul acesta! Dacă se opreşte pe drum ca să scape de motocicletă, nu trebuie să-l prinzi. Auzi?

– Dar de ce? întrebă Skarre, nedumerit.

– Pentru că e de două ori cît tine!

Sejer ieşi din maşină, îl prinse pe Kollberg în lesă şi îl trase după el. Se ascunse după maşină, exact în momentul în care Johnas porni Transit-ul şi o luă în josul străzii. Skarre aşteptă cîteva secunde, apoi porni după el.

Imediat după aceea, Sejer văzu maşinile virînd dreapta. Traversă strada, formă un număr oarecare şi murmură în interfon „poliţia". Uşa se deschise, intră, nu luă liftul şi urcă scările cu paşi mărunţi pînă la etajul patru. Erau două uşi, dar, calculînd după lumina care fusese aprinsă şi stinsă, se întoarse automat la uşa dinspre stradă. Pe uşă nu era pusă plăcuţă cu numele. Se uită la yală, era una uşor de deschis. Îşi scoase portofelul şi căută o cartelă din plastic. Ezită să folosească cardul bancar, dar mai avea o cartelă de la bibliotecă cu nume şi număr, şi care, pe dos, avea textul: „Cartea deschide toate porţile". Introduse cardul în crăpătură, şi uşa se deschise. Yala nu se mai putea folosi, dar putea fi schimbată. Apartamentul era aproape gol, fără să conţină nici o valoare. Aprinse

lumina. Puse ochii pe cutia de unelte din mijlocul casei şi pe două taburete de lîngă fereastră. În bucătărie era un teanc de cutii de vopsea şi o sticlă de cinci litri de diluant. Johnas îşi renova apartamentul. Intră şi ascultă cu atenţie. Era un apartament spaţios şi luminos, cu ferestre mari, arcuite, şi vedere la stradă, dar departe de traficul intens. Curtea era de la sfîrşitul secolului, cu o faţadă frumoasă şi rozete din gips pe tavan. Putea să vadă fabrica de bere, oglindindu-se în rîu puţin mai în jos. Se furişă cu grijă dintr-o cameră în alta, privind în jurul său. Încă nu-şi instalase telefon şi nu avea mobilă, dar pe lîngă pereţi erau plasate cutii din carton, marcate cu tuş. Dormitor. Bucătărie. Living. Antreu. Două tablouri. O sticlă Cardinal, pe jumătate plină, pe masa din bucătărie. Mai multe covoare rulate erau stivuite sub fereastra din living. Kollberg adulmecă prin aer. Simţi mirosul de vopsea, de aracet şi de diluant. Sejer mai făcu o rundă. Se opri la fereastră şi privi afară. Kollberg era neliniştit. Se furişă fără nici o comandă, Sejer îl urmă şi deschise două dulapuri. Covorul greu nu era de găsit. Cîinele începu să adulmece şi se făcu nevăzut în apartament. Sejer alergă după el. În sfîrşit se opri în faţa unei uşi. I se ridică părul.

– Ce e?

Kollberg adulmecă în crăpătura uşii şi zgîrie uşa cu ghearele. Sejer se uită peste umăr, neînţelegînd de ce, dar deodată fu cuprins de un sentiment straniu. Cineva era în apropiere. Puse mîna pe mîner, apăsă şi deschise. Ceva negru îi sări pe piept cu putere. În următoarea clipă era în stare de şoc, auzind sunete de durere, zgîrieturi, mîrîit şi lătrat isteric, în momentul în care animalul uriaş îşi înfipse ghearele în pieptul lui. Kollberg sări să înhaţe animalul, pe care Sejer îl recunoscu ca fiind dobermanul lui Johnas. Apoi căzu la podea cu ambele mîini ridicate. Instinctiv, se culcă pe burtă cu mîinile deasupra capului. Animalele se luptau pe podea, iar el căută ceva cu care să lovească, dar nu găsi nimic. Intră în baie, găsi o măturică cu coada lungă, o trase după el, ieşi în grabă şi începu să

dea în cîini. Aceştia se depărtară la un metru unul de celălalt, mîrîind uşor şi arătîndu-şi colţii.

– Kollberg! ţipă el. E o cățea!

Ochii Herei străluceau ca două beculeţe în capul întunecat. Kollberg îşi lăsă urechile în jos, iar cealaltă stătea precum o panteră, gata de atac. Ridică mătura şi făcu cîţiva paşi, simţind şiroaie de transpiraţie şi sînge pe sub cămaşă. Kollberg văzu, se opri şi uită pentru o secundă să nu scape din ochi duşmanul, care se aruncă înainte ca un proiectil zgomotos. Sejer închise ochii şi trase. O lovise după ceafă şi închise ochii de disperare în momentul în care cîinele căzu. Rămase întins, schelălăind. În următoarea clipă se aruncă peste el şi îl prinse de zgardă, îl tîrî pînă în dormitor, îl împinse violent şi închise uşa. Apoi căzu rezemat de perete, pe podea. Se uită la Kollberg, care era încă în poziţie de apărare, pe podea.

– La naiba, Kollberg. E doar o cățea! Se şterse pe frunte. Kollberg veni spre el şi îl linse pe faţă. O auzirăpe Hera care scheuna după uşă. O clipă stătu cu faţa sprijinită în palme, încercînd să-şi revină după şoc. Se uită apoi la hainele lui pline de sînge şi păr de cîine şi la Kollberg, căruia îi sîngera o ureche.

Apoi îşi reveni. Se tîrî pînă la baie. Zări, pe un pled de la duş, ceva negru şi moale precum mătasea, care scheuna de durere.

– Nu e de mirare că ne-a atacat, şopti el. Voia să-şi apere puii.

Covorul rulat era plasat lîngă un perete. Se aşeză în genunchi şi se uită lung la el. Era rulat strîns, înfăşurat în folie de plastic şi lipit cu bandă adezivă, din aceea care se scoate foarte greu. Se apucă să rupă şi să taie, simţind şiroaiele de transpiraţie pe sub cămaşă. Kollberg apucă cu gura şi cu ghearele, vrînd să-l ajute, dar Sejer îl dădu la o parte. În final, sfîşie toată banda şi începu să înlăture plasticul. Se ridică şi desfăcu covorul pe podeaua din dormitor. O auzit pe Hera care schelălăia în dormitor. Se aplecă din nou, împingînd cu putere covorul. Acesta se întinse, încet şi cu greu. Înăuntru era un trup presat. Faţa era distrusă. Buzele erau sparte şi,

în parte, și nasul, sau ceea ce mai rămăsese din el. Se clătină puțin și înțepeni, văzîndu-l pe Halvor. Trebui să se întoarcă și să se sprijine o clipă de perete. Își scoase apoi telefonul de la curea. Se uită pe fereastră și formă numărul. Cu privirea urmărea o navă de marfă care traversa rîul. *Hexagon*. Vine din Bremen. Auzi apoi un sunet prelung, ca o melodie tristă. „Vin imediat. Vin imediat, dar nu e urgent."

– Konrad Sejer, strada Oscar, numărul cincisprezece, spuse el în receptor. Am nevoie de oameni.

*

– Henning Johnas? Sejer se juca cu un pix, privindu-l fix. Știi de ce ești aici?

– Ce fel de întrebare este asta? spuse el răgușit. Să vă spun un lucru, am și eu o limită a toleranței. Dacă e vorba de Annie, nu mai am nimic de spus.

– N-o să vorbim despre Annie, spuse Sejer.

– Bine.

N-avea stare pe scaun, iar Sejer remarcă o umbră de ușurare trecînd peste chipul său.

– Halvor Muntz a dispărut fără urmă. Ești sigur că nu l-ai văzut?

Johnas își strînse buzele.

– Absolut sigur. Nu-l cunosc.

– Ești sigur de asta?

– Poate că nu vă vine să credeți, dar sînt încă lucid, în ciuda tracasărilor repetate ale poliției.

– Ne întrebam doar ce-o fi cu motocicleta lui în garajul tău. În spatele Transit-ului tău.

Johnas scoase un sunet de spaimă.

– Scuzați-mă, ce-ați spus?

– Motocicleta lui Halvor.

– E motocicleta lui Magne, mormăi el. Repar ceva la ea.

Vorbi repede, fără să se uite la el.

– Magne are un Kawasaki. În plus, nu te pricepi la motociclete, eşti specialist într-un alt domeniu, ca să zic aşa. Mai încearcă, Johnas.

– Bine!

Izbucni, pierzîndu-şi controlul şi ţinîndu-se de masă cu ambele mîini.

– A pătruns în galerie şi a început să mă chinuie. Dumnezeule, ce m-a chinuit! Se purta de parcă ar fi consumat droguri, pretinzînd că vrea să cumpere un covor. Bineînţeles că nu avea bani. Intră atîţia oameni ciudaţi în magazin, încît mi-am pierdut simţul raţiunii. L-am lovit o dată. Apoi a fugit, copil neastîmpărat ce e. I-am băgat motocicleta în maşină şi am dus-o acasă. Drept pedeapsă, va trebui să mă roage să îşi primească motocicleta înapoi.

– Numai după o lovitură aş putea spune că mîna ta arată destul de rău!

Sejer se uită la rănile lui.

– Problema e că nu îl găsim nicăieri.

– Aşadar, a plecat cu coada între picioare. Trebuie să aibă conştiinţa încărcată.

– Ai vreo propunere?

– Dumneavoastră investigaţi crima prietenei lui. Poate că ar trebui să începeţi de aici.

– Nu trebuie să uiţi, Johnas, că locuieşti într-un sat mic. Zvonurile se răspîndesc repede.

Johnas transpiră atît de puternic, încît cămaşa i se lipi de piept.

– O să mă mut oricum.

– Mi-ai mai spus asta. În centru, nu-i aşa? Aşadar i-ai dat lui Halvor o lecţie. Poate că ar trebui să-l lăsăm deocamdată.

Sejer nu se simţea în largul lui.

– Dar poate că îţi pierzi uşor simţul raţiunii, Johnas? O să discutăm puţin despre asta. Se uită din nou la pix. O să începem cu Eskil.

Johnas avea noroc. Tocmai se întinsese să-şi ia ţigaretele din buzunarul de la geacă. Drumul înapoi îi luă ceva timp.

– Nu, oftă el. Nu am puterea să vorbesc despre Eskil.

– Avem tot timpul la dispoziţie, spuse Sejer. Începe cu ziua aceea de şapte noiembrie, cînd v-aţi trezit.

Johnas dădu încet din cap, ştergîndu-se uşor în jurul gurii. Singurul lucru la care reuşi să se gîndească era discheta, pe care nu a reuşit să o citească. Sejer o luase şi citise tot ce scrisese Annie. Gîndurile păreau să-l răscolească.

– E greu să vorbeşti despre asta. Am încercat să las totul în urmă. Ce vreţi, de fapt, cu această tragedie a trecutului? Nu vă preocupă alte chestiuni de actualitate?

– Înţeleg că e dificil. Dar încearcă totuşi. Ştiu că v-aţi chinuit şi că aveaţi nevoie de cineva. Povesteşte-mi despre el.

– Dar de ce vreţi să vorbim despre Eskil?

– Băiatul a fost o parte importantă din viaţa lui Annie. Şi totul despre Annie trebuie să iasă la iveală.

– Înţeleg, înţeleg. Dar sînt puţin confuz. Pentru o clipă am crezut că mă bănuiţi... ştiţi dumneavoastră, că aş fi avut vreo legătură cu moartea ei.

Sejer afişă un zîmbet larg. Apoi se uită mirat la Johnas şi dădu din cap.

– Ai fi avut vreun motiv să o omori pe Annie?

– Bineînţeles că nu, spuse el repede. Dar, ca să fiu sincer, m-a costat ceva să vă sun şi să vă povestesc că eu am luat-o cu maşina. Am înţeles că asta însemna să-mi întind singur capul călăului.

– Am fi aflat asta oricum. Cineva v-a văzut.

– M-am gîndit la asta. Tocmai de aceea am şi sunat.

– Povesteşte-mi despre Eskil, repetă Sejer nestînjenit.

Johnas se aşează mai bine în scaun, trăgînd din ţigară. Părea confuz. Buzele i se mişcau, dar nu scotea nici un sunet. În minte, totul îi era clar, dar camera părea să se micşoreze, şi tot ce auzea era respiraţia bărbatului de pe partea cealaltă a mesei. Îşi aruncă privirea pe ceasul de pe perete ca să-şi pună gîndurile în ordine. Era seara devreme. Era ora şase.

Era ora şase. Eskil s-a trezit ţipînd de încîntare. Se zbătea între noi în pat, aruncîndu-se dintr-o parte în alta. Voia să se ridice din pat în aceeaşi clipă. Astrid mai avea nevoie de puţin somn, dormise rău, de aceea trebuia să mă scol eu. M-a urmărit cu privirea. Cînd am ieşit din cameră şi am intrat în baie, se ţinea de pantalonii mei. Braţele şi picioarele lui erau peste tot, iar gura scotea sunete şi ţipete nesfîrşite. Apoi s-a răsucit precum un titirez, în timp ce eu încercam cu disperare să-l îmbrac. Nu voia să-i pun scutec. Nu voia să-i pun costumaşul pe care îl găsisem. De fiecare dată trăgea de orice avea la îndemînă şi se urca pe capacul closetului, pentru ca apoi să tragă toate lucrurile de pe etajeră. Cutiile şi sticluţele lui Astrid se spărgeau de podea. L-am ridicat şi l-am legat ca întotdeauna. L-am pus la punct, mai întîi prietenește, apoi i-am dat tableta de Ritalin, pe care o dădea mereu afară, prindea perdeaua duşului şi reuşi să o tragă în jos. Am reuşit să mă îmbrac, am încercat să am grijă să nu se rănească, să nu păţească ceva. În final am reuşit să ne îmbrăcăm. L-am ridicat şi l-am dus în bucătărie, apoi l-am legat de scaun. În drum spre bucătărie şi-a dat capul pe spate şi m-a lovit la gură. Mi-a crăpat buza, am început să sîngerez. L-am legat strîns, i-am uns o felie, dar nu voia să mănînce mîncarea pregătită de mine, a dat din cap şi a împins farfuria de pe masă, ţipînd că voia să mănînce crenvurşti.

– Johnas? spuse Sejer. Povesteşte-mi despre Eskil.

Johnas se trezi şi se uită la el. În sfîrşit luă o decizie.

– Ei bine, cum vreţi. 7 noiembrie. O zi ca oricare alta, deci o zi de nedescris. Era ca o torpilă. Lăsa familia distrusă în urma lui. Magne avea note tot mai rele la şcoală, nu mai reuşea să vină acasă şi dispărea la colegii lui după-amiaza şi seara. Astrid nu mai dormea de ajuns, iar eu nu reuşeam să deschid magazinul la ora cuvenită. Fiecare masă era o încercare. Annie, spuse el, zîmbind trist, Annie era singurul ajutor. Venea şi îl lua cînd avea timp. Atunci, liniştea domnea peste casă ca după un uragan. Căderam amîndoi, epuizaţi. Eram istoviţi şi disperaţi, şi nimeni nu ne ajuta. Ni s-a spus că nu avea să se schimbe niciodată. Întotdeauna va avea probleme de concentrare. Şi va fi hiperactiv pentru tot restul vieţii, iar toată familia trebuia să i se adapteze ani de-a rîndul de atunci încolo. Vă imaginaţi?

– Dar în ziua aceea aţi avut un conflict, nu?

Johnas rîse nebunește.

– Întotdeauna aveam conflicte. Era o nevroză în familie. Bănuiam că îl distrugem, dar nu ştiam cum să ne purtăm cu el. Ţipam şi ne răsteam la el.

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

– Magne a băgat capul în bucătărie, strigînd „la revedere". Apoi a plecat spre autobuz cu rucsacul în spate. Afară era întuneric. Am uns încă o felie şi am pus crenvurşti pe ea. Am tăiat-o în bucăţele, deşi putea să o mănînce şi întreagă. În fiecare zi se juca cu cana pe faţa de masă din ceară, ţipa, fie de bucurie sau de ură, un flux neîncetat de sunete. Brusc, zări vafele care erau pe masă de cu o zi înainte. Instantaneu a început să plîngă pentru a le primi, şi, deşi ştiam că o să cîştige, am spus „nu". Cuvîntul acela a rămas ca un fir roşu, el n-a renunţat, balansîndu-se în faţă şi în spate pe scaun, ameninţînd să se răstoarne. Stăteam cu spatele la masă şi începusem să tremur. În final, m-am dus şi am luat farfuria cu vafe, dînd la o parte folia de plastic. Am aruncat bucăţile de crenvurşti la gunoi şi i-am pus vafele în faţă. I-am rupt cîteva bucăţele în formă de inimă. Ştiam că n-o să fie liniştit şi n-o să le mănînce în pace, îl

cunoşteam. Eskil voia dulceaţă deasupra. I-am uns dulceaţă de zmeură peste două bucăţi, în mare grabă şi cu mîinile tremurînd. Exact în acel moment mi-a zîmbit. Îmi aduc foarte bine aminte acest ultim zîmbet. Era mulţumit de sine. Nu rezistam cînd el părea aşa de mulţumit, şi eram pe punctul de a-mi ieşi din minţi. A ridicat farfuria şi a vrut să o izbească de masă. Nu voia să le mănînce, singurul lucru pe care şi-l dorea era sa i se facă pe plac. Vafele au căzut de pe farfurie, deci a trebuit să caut o cîrpă. M-am întors fără să găsesc vreuna, dar în schimb am luat vafele şi le-am împăturit. Se uita la mine foarte interesat în timp ce făceam un boţ mare. Chipul acela mic părea neînfricoşat de ceea ce avea să urmeze. Fierbeam în sinea mea. Trebuia să îmi eliberez o parte din tensiune, dar nu ştiam cum, însă brusc m-am aplecat peste masă şi i-am băgat vafele în gură cît de adînc am putut. Îmi amintesc expresia uimită şi lacrimile care i se scurgeau din ochi.

„Acum! am ţipat eu furios. Mănîncă-ţi nenorocitele de vafe."

Johnas se prăbuşi ca un toiag rupt la mijloc.

– Nu am vrut să fac asta!

Ţigareta i se stingea în scrumieră. Sejer înghiţi şi îşi îndreptă privirea spre fereastră, fără să găsească altceva care să îi înlocuiască imaginea copilului cu gura plină de vafe şi ochii mari de spaimă. Se uită la Johnas.

– Trebuie să ne obişnuim cu copiii pe care îi avem, nu-i aşa?

– Asta spuneau toţi. Cei care nu cunoşteau situaţia. Nimeni nu ştia cum a fost. Iar acum sînt acuzat pentru comportament inadecvat şi omor din culpă. În orice caz, e cam tîrziu. M-am acuzat şi judecat singur, cu ceva timp în urmă, iar dumneata nu mai poţi schimba nimic.

Sejer se uită la el.

– De ce te-ai acuzat, mai exact?

– Moartea lui Eskil a fost în întregime din cauza mea. Eram răspunzător pentru ea. Nimic nu se poate ascunde sau ierta. Așa a fost situația, dar n-am intenționat să fac asta. A fost un accident.

– Trebuie să-ți fi fost greu, spuse Sejer încet. Nu aveai cui să i te adresezi în starea aceea de disperare. În același timp, simți cu siguranță că ai fost pedepsit pentru cele întîmplate. Nu-i așa?

Johnas tăcu. Ochii i se plimbau prin cameră.

– Ți-ai pierdut mai întîi fiul cel mic, iar apoi soția te-a părăsit, luînd cu ea fiul cel mare. Ai rămas singur.

Johnas începu să plîngă.

– Totuși ai reușit să mergi mai departe. Cîinele îți ține companie. Ți-ai dezvoltat afacerea, care îți merge din ce în ce mai bine. E nevoie de multă forță să o iei de la capăt așa cum ai făcut tu.

Johnas dădu din cap. Resimțise cuvintele acestea cu o oarecare căldură.

Nici nu-l înduioșase bine, că Sejer îl lovi din nou.

– Și acum, cînd aveai deja controlul asupra lucrurilor, iar viața mergea înainte, a apărut Annie.

Johnas tresări.

– Poate că îți trimitea priviri acuzatoare cînd vă întîlneați pe stradă? Ar fi trebuit să-ți pui problema de ce era atît de neprietenoasă. Iar în momentul în care ai zărit-o, cînd venea cu rucsacul în spate, trebuia să afli despre ce era vorba, odată pentru totdeauna, nu-i așa?

O fată cobora dealul în grabă. M-a recunoscut imediat și s-a oprit. Expresia feței ei s-a schimbat brusc și mi-a aruncat o privire neîncrezătoare. Întreaga ei ființă mă respingea, o atitudine morocănoasă și aproape agresivă, neliniștitoare.

Mergea cu pași repezi, fără să se uite în urmă. Apoi am țipat după ea. N-am vrut să renunț, voiam să știu despre ce era vorba! În final, ea a cedat și a urcat în mașină, ținîndu-și strîns rucsacul.

Conduceam încet, voiam să formulez o propoziție, dar nu știam exact cu ce să încep, și poate eram pe punctul de a comite ceva periculos pentru amîndoi. În concluzie, am continuat să conduc, trăgînd cu coada ochiului spre făptura încordată de lîngă mine.

– Am nevoie de cineva cu care să vorbesc, spuse el șovăind, ținînd strîns mîinile pe volan. Nu îmi este ușor.

– Știu, răspunse ea, uitîndu-se pe fereastră, dar întorcîndu-se brusc și uitîndu-se la mine vreme de o secundă.

Am reușit să mă deschid pentru o clipă și am încercat să mă relaxez. Totuși nu era vreme să continui, căci ea era acolo și mă asculta. Poate că era destul de matură să înțeleagă totul, și poate doar asta își dorea, un fel de recunoaștere a faptei, un fel de rugăminte de iertare. Annie și întregul ei discurs despre onestitate.

– Am putea să mergem într-un loc să povestim, Annie, îmi vine foarte greu aici în mașină. Dacă ai puțin timp, doar cîteva minute, te aduc înapoi după aceea.

Vocea mea era slabă și rugătoare, și am remarcat că a mișcat-o. A dat ușor din cap și s-a relaxat puțin, s-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat din nou pe fereastră. După un timp, am trecut pe lîngă magazinul Horgen, unde am văzut o motocicletă parcată. Motociclistul era aplecat peste ghidon și studia ceva, probabil o hartă. Am condus cu grijă pe drumul accidentat pînă la dealul Kollen și am parcat după viraj. Annie a părut deodată îngrijorată. Rucsacul a rămas în mașină, în față, iar eu încerc să îmi aduc aminte la ce mă gîndeam, dar nu reușesc. Reținem doar că am pornit amîndoi pe aleea umedă. Annie era înaltă, tînără și fermă, dar nu de neatins. A mers după mine pînă la apă și s-a așezat, șovăind, pe o piatră. Își frămînta mîinile. Îmi amintesc unghiile ei scurte și inelul de pe mîna stîngă.

– Te-am văzut, spuse ea liniștită. Te-am văzut prin fereastră. Exact în momentul în care te aplecai peste masă. După aceea am fugit. Iar apoi tata mi-a spus că Eskil e mort.

– Am înțeles asta, i-am răspuns eu cu greutate, din felul în care te purtai, știam că mă acuzi. În fiecare zi cînd ne întîlneam pe stradă, lîngă căsuța poștală sau la garaj. Mă acuzai mereu.

Am început să plîng. M-am aplecat înainte și plîngeam în hohote, în timp ce Annie stătea liniștită alături. Nu spunea nimic, dar cînd am terminat în sfîrșit, am ridicat privirea și am văzut că și ea plîngea. M-am simțit mult mai bine, într-adevăr. Era un vînt blînd care mă mîngîia pe spate, mai exista speranță.

– Ce să fac, am șoptit. Ce să fac ca să pot să uit?

S-a uitat la mine cu ochii cenușii, aproape uimită.

– Să te prezinți la poliție, bineînțeles. Și să mărturisești totul. Altfel n-ai să-ți găsești niciodată liniștea.

În aceeași clipă s-a uitat la mine. Îmi simțeam inima grea în piept. Mi-am pus mîinile în buzunar, încercînd cu greu să le țin acolo.

– Ai povestit cuiva? am întrebat-o apoi.

– Nu, spuse ea liniștită. Încă nu.

– Ai grijă, Annie! am țipat, disperat.

Brusc, am simțit ceva urcînd din străfunduri, din întuneric. M-a lovit un singur gînd, înspăimîntător, și anume că Annie era singura pe lumea asta care știa. Era ca și cum vîntul s-ar fi întors și murmura în urechile mele. Totul era pierdut. Privirea ei avea aceeași expresie surprinsă ca a lui Eskil. După aceea am fugit prin pădure. Nu m-am mai întors să mă uit după ea.

Johnas studie perdelele și lumina din tavan, încercînd să dea glas unor cuvinte care nu voiau să iasă. Sejer se uită la el.

– Ți-am cercetat casa și am luat cîteva probe. Vei fi acuzat de crimă din culpă asupra fiului tău, Eskil Johnas, și crimă cu premeditare asupra lui Annie Sofie Holland. Înțelegi ce-ți spun?

– Vă înșelați! Vocea îi era ca un țipăt fragil. Cîteva vinișoare sparte dădeau ochilor lui un aspect roșu.

– Nu eu, ci alții vor cerceta vinovăția ta.

Johnas începu să se caute în buzunarul cămășii. Tremura atît de tare încît semăna cu un bătrînel. În final, scoase din buzunar o cutiuță plată din metal.

– Mi-e gura uscată, mormăi el.

Sejer se uită la cutie.

– Dar nu trebuia să o omori, știi!

– Despre ce vorbiți? spuse el pe un ton scăzut.

Întorcea cutiuța pe toate fețele, scoțînd o pastilă de gît.

– Nu trebuia să o omori pe Annie. Ar fi murit oricum dacă ai mai fi așteptat puțin.

– Glumiți, nu?

– Nu, spuse Sejer cu duritate. Nu glumesc cînd e vorba de cancer la ficat.

– Vă înșelați. Nu era nimeni mai sănătoasă decît Annie. A rămas în picioare lîngă apă cînd m-am ridicat să plec, iar ultimul sunet pe care l-am auzit era o piatră aruncată de ea în apă. N-am îndrăznit să spun de la început că a mers cu mașina pînă la iaz. Așa a fost! Nu a mai vrut apoi să se întoarcă tot cu mașina, voia să meargă pe jos. Se pare că nu puteți înțelege că a apărut cineva pe cînd stătea acolo lîngă iaz! O tînără, singură în pădure. E plin de turiști sus, pe dealul Kollen. V-ați gîndit vreodată că s-ar putea să vă înșelați?

– Se mai întîmplă, deși rareori, să mă mai înșel. Dar lupta s-a sfîrșit, înțelegi? L-am găsit pe Halvor.

Johnas făcu o grimasă, ca și cum cineva i-ar fi împuns urechea cu un ac.

– E crunt, nu-i așa?

*

Sejer stătea liniștit cu mîinile în poală. Își scărpină de cîteva ori degetul deasupra verighetei. Nu mai avea multe de făcut. De altfel, se făcuse liniște și aproape întuneric în încăperea aceea mică. Din

cînd în cînd, îşi ridica privirea şi se uita la chipul distrus al lui Halvor, care fusese spălat şi îngrijit, dar, cu toate acestea, era de nerecunoscut. Gura rămăsese pe jumătate deschisă. Mai mulţi dinţi erau sparţi, iar cicatricea de la colţul gurii aproape că nu se mai vedea. Faţa îi crăpase ca un fruct copt. Fruntea era întreagă, iar cineva îi pieptănase părul, astfel că i se putea vedea pielea netedă, un mic indiciu al frumuseţii lui. Sejer se aplecă, punînd cu grijă mîinile peste cearşaf. Erau uşor vizibile în cercul de lumină creat de lampa de pe masa de alături. Nu auzea decît propria respiraţie şi un lift care mergea lent. O mişcare bruscă sub mîinile lui îl făcu să tresară. Halvor deschisese un ochi şi se uita la el. Celălalt era acoperit cu un plasture gelatinos, asemănător unei meduze. Voia să spună ceva. Sejer puse un deget peste gură şi dădu din cap.

– Mă bucur că ţi-ai revenit, dar trebuie să taci. Cedează cusătura.

– OK, mormăi Halvor neclar.

Se uitară unul la celălalt vreme îndelungată. Sejer dădu de două ori din cap, iar Halvor clipi din ochiul său verde.

– Discheta aceea, spuse Sejer, pe care am găsit-o la Johnas, e o copie veritabilă a jurnalului lui Annie?

– Mm.

– N-ai şters nimic?

Halvor dădu din cap în semn că nu.

– N-ai modificat sau corectat nimic?

Urmară alte mişcări din cap.

– Atunci e în regulă, spuse Sejer lent.

– Mm... mesc.

Ochiul lui Halvor se umplu de lacrimi. Începu să se smiorcăie.

– Fără grimase! spuse Sejer repede. Cedează cusătura. Îţi mai curge şi nasul. O să-ţi aduc nişte hîrtie.

Se ridică şi aduse şerveţele. Încercă să-i şteargă nasul şi sîngele care-i curgea.

– Poate crezi că Annie era dificilă din cînd în cînd. Dar acum înţelegi, cu siguranţă, că avea motivele ei. Cu toţii avem, de regulă, completă el. Săraca Annie a avut cam multe de suportat de una singură. Ştiu că e o prostie să spun asta, continuă el, în încercarea de a-l consola pe tînărul care suferea în pat, cu faţa mutilată. Dar eşti încă tînăr. Acum ai pierdut multe. În acest moment simţi că doar Annie, şi nimeni altcineva, putea să-ţi fie aproape. Dar timpul trece, iar lucrurile se schimbă. Mai tîrziu ai să gîndeşti altfel.

„Doamne, ce discurs", se gîndi el brusc.

Halvor nu-i răspunse, se uită la mîinile lui Sejer de pe cearşaf şi la verigheta lată, din aur, de pe mîna dreaptă. Avea o privire acuzatoare.

– Ştiu ce crezi, spuse Sejer liniştit. Că e uşor pentru mine să vorbesc, eu care stau aici cu o verighetă lată pe deget. Are zece milimetri. Dar înţelegi tu, spuse el zîmbind trist, că de fapt sînt două verighete de cinci milimetri topite şi unite? Îşi frămîntă din nou inelul. A murit, spuse el încet, înţelegi?

Halvor închise ochiul, iar pe faţă i se prelingeau lacrimi şi sînge. Deschise gura, iar Sejer îi văzu dinţii zdrobiţi.

– Mm pae ău, mormăi el.

Soarele apăru pe cer, iar Sejer şi Skarre se plimbau pe străzi cu cîinele între ei. Cîinele îi ocrotea şi mergea cu coada ridicată, triumfător.

Sejer avea un buchet de anemone roşii şi albastre, învelit cu hîrtie de mătase şi agăţat cu o sfoară de încheietura mîinii. Geaca îi atîrna peste umeri, iar eczema era mai bine după multă vreme. Mergea agale, în felul lui, blînd şi suplu, în timp ce Skarre ţopăia pe lîngă el. Cîinele se mişca foarte elegant. Nu mergeau prea repede, bărbaţii aveau cămăşile proaspăt călcate şi nu voiau să transpire înainte să ajungă la destinaţie.

Matteus le sări curios înainte cu o balenă din pluş alb cu negru sub braţ. O chema Free Willy şi era aproape tot atît de mare ca şi

el. Primul impuls al lui Sejer fu să alerge și să-l ridice, încercînd să-și exprime entuziasmul printr-o voce veselă. Așa ar trebui să fie întîmpinați toți copii, cu o bucurie veritabilă și debordantă. Dar el nu era astfel constituit. Îl luă cu grijă în brațe și se uită la Ingrid, îmbrăcată cu o rochie nouă, de vară, crem cu imprimeuri cu zmeură. Îi ură la mulți ani și îi strînse mîna. În scurt timp aveau să călătorească într-o altă parte a lumii, unde era război și arșiță, și aveau să rămînă acolo o eternitate. După aceea dădu mîna cu ginerele său, dar în același timp îi ținea strîns mîna lui Matteus. Apoi se așezară liniștiți, așteptînd mîncarea.

Matteus nu făcea niciodată gălăgie. Era un copil bine-crescut, care nu țipa niciodată și care nu li se opunea și nu era îndărătnic. Singurul lucru pe care Sejer nu-l mai recunoștea la familia lui era acea ușoară tendință de a face nebunii. Viața de zi cu zi a lui era caracterizată exclusiv prin zîmbete și afecțiune. Iar originea lui, de care aveau o vagă cunoștință, nu părea să-i fi transmis genele care puteau duce la anormal, care puteau să le întoarcă mințile sau să-i facă să traverseze limite catastrofale. Gîndurile îl duceau pînă la vechiul Møllevej, lîngă Roskilde, pe cînd era el copil. Rămase multă vreme cufundat în amintiri. În final reveni la realitate.

– Ce ai spus, Ingrid?

Se uită surprins la fiica sa și văzu cum își dădea la o parte o șuviță de păr blond care îi cădea pe frunte și cum îi zîmbea în felul acela deosebit, păstrat special pentru el.

– Cola, tata? zîmbi ea. Vrei Cola?

În același timp, într-un alt loc, o camionetă urîtă mergea pe stradă cu viteză mică, și un bărbat puternic, cu părul vîlvoi, stătea aplecat peste volan. La poalele dealului se opri ca să lase să treacă o fetiță care tocmai făcea doi pași pe stradă. Frînă brusc.

– Bună, Ragnhild! strigă el entuziasmat. Fața ținea o coardă într-o mînă, așa că îi făcu semn cu cealaltă.

– Ai ieșit să te plimbi?

– Merg acasă, spuse ea hotărît.

– Ascultă! țipă Raymond cît putu de tare, ca să acopere zgomotul motorului. Cæsar a murit. Dar Pâsan are pui!

– Dar e iepuraș, răspunse ea îndoielnic.

– Nu e așa de ușor să distingi dacă e iepure sau iepuroaică. Au așa de multă blană! Dar are pui, în orice caz. Cinci. Poți să-i vezi dacă vrei.

– N-am voie, spuse ea supărată, uitîndu-se în josul străzii, sperînd că va apărea cineva să o scape de această mare tentație. „Pui de iepurași." Au blănița?

– Au blănița și au deschis deja ochii. Te duc eu înapoi acasă după aceea, Ragnhild. Haide, cresc așa de repede!

Se uită încă o dată în josul străzii, închise ochii strîns și îi deschise din nou. Apoi alergă spre mașină și urcă. Ragnhild avea bluză albă cu guler de dantelă și un șort roșu. N-o văzuse nimeni urcînd. Oamenii erau în spatele caselor, ocupați să planteze, să plivească și să lege trandafiri și clematite. Raymond se simțea minunat în geaca de vînt a lui Sejer. Porni mașina. Fetița stătea nerăbdătoare pe bancheta de alături. El fluiera mulțumit, uitîndu-se în jur. Nimeni nu-i văzuse.